

MARGARET MITCHELL

GONE WITH

THE WIND

မြသန်းတင့်

လေရှားသုန်သုန်

ဘာသာပြန်သူ၏ တင်ပြချက်

ပထမအားဖြင့် ဤဝတ္ထု၏ အမည် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောလိုပါသည်။

‘လေရှူးသုန်သုန်’ ဆိုသည့် အမည် သည် ကျွန်တော် ၏ ကိုယ်ပိုင် အမည် မဟုတ်ပါ။ စာရေး ဆရာ နန္ဒ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှ အမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် မ ဖြစ်မီက နန္ဒက အမေရိကန် စာရေး ဆရာမ မာဂရက် မစ်ချယ်၏ Gone With The Wind ဝတ္ထုကို လေရှူးသုန်သုန် အမည် ဖြင့် မြန်မာ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့၍ ရေး ခဲ့ဖူးသည်။

သူ့ ဝတ္ထုကို မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတွင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ကြီး အ ဖြစ် သုံးလခန့် ရေး ခဲ့သည်။ စစ်ပြီးသည့် နောက် ၁၉၅၂ ခုနှစ် လောက်တွင် လည်း ထိုဝတ္ထုကို လုံးချင်းစာအုပ် အ ဖြစ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေ ခဲ့ဖူးသည်။ မူရင်း ဝတ္ထုမှာ အမေရိကန် ပြည်တွင်း စစ်ကို နောက်ခံထား၍ ရေး ထားသည်။ နန္ဒ၏ မြန်မာ ဇာတ်အိမ် မှီးသည့် ဝတ္ထုတွင် မူ သာယာဝတီ သူပုန်ကြီးကို နောက်ခံထား၍ ရေး ထားသည်။ သို့ တိုင်အောင် နန္ဒ အမှီးကောင်း သဖြင့် ထိုဝတ္ထုသည် နိုင်ငံခြား ဝတ္ထုဟု မထင်ရ။ တကယ့် မြန်မာ ဝတ္ထုကောင်းကြီး တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် သည် ငယ်စဉ်က နန္ဒ၏ ဝတ္ထုကို စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသည်။ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကို နေ့စဉ် စောင့်ဖတ်ကာ အဆုံးသတ်ကို မျှော်ရသည်ကလည်း အမော။ ထိုဝတ္ထု ထဲက ဇာတ်လိုက် ကိုဘမောင်နှင့် လှနွယ် (?) တို့၏ ဇာတ်လမ်း မည် သို့ မည် ပုံ အဆုံးသတ်မည် ကို သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် ငြင်းရသည်ကလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်။

ကြီးလာသည်အထိ နန္ဒ၏ ဝတ္ထုသည် ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် စွဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ယခု ထိုဝတ္ထုကြီးကို မြန်မာပြန်မည် ပြုသော အခါ အခြားသော အမည် များ ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားပါသည်။ သို့ ရာတွင် ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက် တစ်ခုမျှ မတွေ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က စွဲလမ်းခဲ့သော နန္ဒ၏ ဝတ္ထုကို ဂုဏ်ပြုသော အားဖြင့် ထိုဝတ္ထု၏ အမည် ကို ယူလိုက်ပါသည်။ စာဖတ် ပရိသတ်နှင့် တကွ စာရေး သူ နန္ဒတို့က ဤအတွက် ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ဒုတိယ ပြောလိုသည့် အချက်မှာ ‘လေရှူးသုန်သုန်’ ဝတ္ထုသည် မြန်မာ စာဖတ်

ပရိသတ် အဖို့ အသစ်အဆန်း မဟုတ် ဆိုသည့် အချက် ဖြစ်သည်။ စစ်မ ဖြစ်မီတုန်းက နန္ဒက မြန်မာ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့၍ ရေး ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၅၀ ခု တစ်ပိုက်တွင် ကလပ် ဂေဘယ်၊ လက်စလီ ဟောင်းဝါဒနှင့် ဗီဗီယန်လေးတို့ ပါဝင်သည့် ရုပ်ရှင်လည်း ရန်ကုန်တွင် ပြခဲ့ဖူးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ် ကျော်ကျော် အတွင်း : ကလည်း တင်ထွေးက 'မိုးနှင့် လေနင့် မုန်တိုင်းနှင့် ' ဟူသော အမည် ဖြင့် မြန်မာလို အကျဉ်း ပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် 'လေရူးသုန်သုန်' ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသည် မြန်မာ စာဖတ် ပရိသတ်နှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။

'လေရူးသုန်သုန်' ဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော် မြန်မာ ဘာသာဖြင့် အပြည့်အစုံ ပြန်ချင်နေသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အနေဖြင့် သဘောကျသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မြန်မာ ဘာသာဖြင့် ရှိထိုက်သည့် ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မြန်မာ ပြန်လိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ ရာတွင် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တော် တော် နှင့် မပြန် ဖြစ်ခဲ့။ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

၁၉၇၇ ခု မိုးရာသီ တစ်နေ့တွင် ထို ဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်မိသည်။ ထိုအခါတွင် ထိုဆန္ဒသည် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မူ အချိန် မဆွဲ ဖြစ်တော့ဘဲ ချက်ချင်း ကောက်ပြန် ဖြစ် သွားသည်။ စိတ်ပါနေတုန်း ဖြစ်သည့် အတွက် သိပ် မကြာလိုက်ပါ။ သုံးလ ကျော်ကျော်လောက် အတွင်း : ပြီး သွားပါသည်။ မြန်မာ ပြန်ရာတွင် တွေ့ရသည့် အခက် အခဲမှာ သစ်ပင်များ၊ ပန်းများ နှင့် ပတ်သက်သည့် ဝေါဟာရများ အမည် များ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုမူရင်းတွင် ပါသည့် သစ်ပင်များ၊ ပန်းပင်များ ၏ အမည် များ မှာ အမေရိကန် တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်များ တွင် ရှိသည့် သစ်ပင်များ ပန်းပင်များ ၏ အမည် များ ဖြစ်သည်။ အချို့ အပင်များ မှာ ကျွန်တော် တို့အိတွင် ရှိပြီး အချို့ အပင်များ မှာ ကျွန်တော် တို့အိတွင် မရှိကြ။ ရုက္ခဗေဒ အဘိဓာန်များ တွင် လိုက်ရှာကြည့်သည့် အခါ၌ မြန်မာနှင့် ဆင်ဆင် တူသော ပန်းများ ကို လည်းကောင်း၊ မျိုးစိတ်ချင်း မတူသော် လည်း မျိုးရင်းချင်း တူသည့် ပန်းများ အပင်များ ကို လည်းကောင်း သွားတွေ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထို အဘိဓာန်များ

က ပေးသော မျိုးရင်းချင်း တူနေသည် ဆိုလျှင် မျိုးစိတ်ချင်း မတူသည့်တိုင် နီးစပ်ရာ အမည် ကို ကျွန်တော် ယူပါသည်။ ကွဲလွဲချက် မှာ ယွင်းချက် ရှိသည် ဆိုလျှင် ကျွန်တော် တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။

နောက် ပြောလိုသည့် အချက်မှာ မူရင်း ‘လေရှူးသုန်သုန်’ ဝတ္ထုအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ‘လေရှူးသုန်သုန်’ ဝတ္ထုသည် အမေရိကန် စာရေး ဆရာမ မာဂရက် မစ်ချယ်၏ ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ သူ၏ တစ်အုပ်တည်းသော စာအုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ မာဂရက် မစ်ချယ်သည် ထိုဝတ္ထုကြီးကို ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေရန်လည်း ရည်ရွယ်ချက် မရှိ။ ရေး ပြီး သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် သူ့ မိတ်ဆွေ ထုတ်ဝေသူ တစ်ယောက် နှင့် စကားစပ်မိသည်တွင် ထုတ်ဝေသူက သူ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ကြည့်ရန် တောင်းသည်။

မာဂရက် မစ်ချယ်က မပေးချင်။ သူ့ဝတ္ထုသည် အဆင့်အတန်း မီမည် ဟု မထင်သဖြင့် မပေးဟု ငြင်းသည်။ ထုတ်ဝေသူက အတင်း တောင်းသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ရက် အနည်းငယ် ကြာသည့် အခါတွင် သူ့ ဝတ္ထုသည် အလွန် ကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်နေကြောင်းဖြင့် အကြောင်း ပြန်သည်။ ထိုဝတ္ထုထွက်လာသည့် အခါတွင် ဝတ္ထုသည် မျှော်လင့်သည်ထက် အောင်မြင်သွားသည်။ အကြိမ်ပေါင်း များ စွာ ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရသည်။ ဘာသာပေါင်း များ စွာ သို့ ပြန်ဆိုခဲ့ရသည်။ ရုပ်ရှင် ရိုက်ရာတွင် ထိုရုပ်ရှင်သည် အော်စကာ ၁၀ ဆု ရခဲ့သည်။ ဘာလင် မြို့ တော် တွင် သုံးနှစ် ဆက်တိုက် ပြသဖြင့်

ရုပ်ရှင်ရုံ အလုပ်သမားများ က သပိတ်မှောက်သည် အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင် ရိုက်ပြီးသည့်နောက် အနှစ် လေးဆယ် အတွင်း : ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထိုရုပ်ရှင် မပြသည့် ရက် ဟူ၍ တစ်ရက်မျှ မရှိသေး။ ကမ္ဘာ့ တစ်နေရာရာတွင် အမြဲ ပြနေရသည် ဟု ရုပ်ရှင် စာစောင်များ က ရေး ကြသည်။

မာဂရက် မစ်ချယ်မှာ ၁၉၄၉ ခုနှစ် က ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူ မကွယ်လွန်မီတွင် ‘လေရှူးသုန်သုန်’ ကို ဆက်လက် ရေး ရန် စာဖတ် ပရိသတ်များ က တိုက်တွန်းကြသည်။ သို့ ရာတွင် မရေး ဖြစ်။ သူ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်တွင် လည်း ထိုဝတ္ထုကို ဆက်ရေး ခွင့် ပြုရန်

စာရေး ဆရာမများ က မာဂရက် မစ်ချယ်၏ ဆွေမျိုးများ ထံ အခွင့် တောင်းကြသည်။ သို့ ရာတွင် ဆွေမျိုးများ က ဆက်၍ ရေး ခွင့် မပေးကြ။ ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီများ ကလည်း သူတို့ဘာသာ ဇာတ်လမ်း ဆင်၍ ထိုဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင် ဆက်ရိုက်ခွင့် တောင်းကြသည်။ သို့ ရာတွင် ဆွေမျိုးများ က ခွင့်မပြုခဲ့ကြ။

၁၉၇၇ ခုနှစ် တွင် မူ မာဂရက် မစ်ချယ်၏ ဦးလေးတော် သူ တစ်ဦးက ထိုဝတ္ထုကို ဆက်ရေး ရန် စာရေး ဆရာမ တစ်ဦးကို ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ နောက်ရေး မည့် ဝတ္ထုအမည် မှာ ‘လေရူးသုန်သုန်၏ အဆက်’ (Continuation of The Gone With The Wind) ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုကို မကြာမီတွင် အမေရိကန်ပြည်၌ ပုံနှိပ်မည် ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

‘လေရူးသုန်သုန်’ ဝတ္ထုကြီးသည် အမေရိကန် ပြည်တွင် :စစ်ကို နောက်ခံ ပြု ထားသည့် လူမှု ရေး နှင့် နိုင်ငံရေး ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် ပြည်သူများ သည် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီဝါဒသမားတို့ အောက်မှ လက်နက်ကိုင်၍ တော် လှန်ခဲ့ကြသည်။ သမိုင်းတွင် ထိုတော် လှန်ရေး ကို အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲဟု ခေါ်ကြသော် လည်း စင်စစ် ထိုစစ်ပွဲသည် အမေရိကန် ပြည်သူတို့၏ အမျိုး သား လွတ်လပ်ရေး တော် လှန်ရေး ကြီး တစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် တော် လှန်ရေး ကြီးသည် အရင်းရှင် ကုန်လုပ်စွမ်းအားစုများ ကို ယူဆောင် လာခဲ့ ပြီးနောက် မြေရှင် ပဒေသရာဇ် ကုန်လုပ် ဆက်ဆံရေး ဟောင်းကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် အမေရိကန် တော် လှန်ရေး ကြီးသည် အရင်းရှင် တော် လှန်ရေး ဖြစ်သည်။

လူမည်း များ အား ကျွန်ကုန် ကူးသည့်စနစ်ကို ပယ်ဖျက်ကာ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့်ကို ထူထောင်ပေးခဲ့သည်။ ကုန်သွယ်ရေး တွင် လွတ်လပ်စွာ ကုန်သွယ်ခွင့်ကို အားပေးခဲ့သည်။ စိုက်ပျိုး ရေး တွင် စက်မှု တပ်ဆင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေး တွင် ကိုယ်စားလှယ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်သည့် စနစ်ကို ကျင့်သုံးခဲ့ပြီး သမ္မတဖြင့် အုပ်ချုပ်သော ပြည်ထောင်စု စနစ်ကို ထူထောင်ခဲ့သည်။

ဤသည်တို့နှင့် အတူ လူမှု ရေး ကျင့်ဝတ်များ ၊ ထုံးစံ ဓလေ့များ ၊ အတွေ့ :အခေါ်များ လည်း ပြောင်းလဲ လာခဲ့သည်။ အမေရိကန် မြောက်ပိုင်းတွင် သမ္မတ လင်ကွန်း

တက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်ကုန်ကူးသည့် စနစ်နှင့် မြေရှင် စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။ ဤတွင် မြေရှင်များ ကြီးစိုးသည့် အမေရိကန် တောင်ပိုင်း ပြည်နယ် ၁၁ နယ်တို့က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ ခွဲထွက်ရန် ပုန်ကန်ကြသည်။ လွတ်လပ်စွာ ကုန်သွယ်ခွင့်၊ ကျွန်ကုန်ကူးသည့် စနစ် ဖျက်သိမ်းမှု၊ မြေရှင် စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းရေး စသည့် မြောက်ပိုင်း၏ အယူအဆများ ကို ဆန့်ကျင်ကာ တောင်ပိုင်းသားတို့က လက်နက်ကိုင်၍ ပြည်ထောင်စု အစိုးရကို တိုက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် အမေရိကန် မြောက်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်များ သည် ပြည်တွင်း စစ် ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

အမေရိကန် ပြည်တွင်း စစ်သည် ပေါ်ထွန်းစ အရင်းရှင် စနစ်ကို ကိုယ်စားပြု သည့် မြောက်ပိုင်းနှင့် မြေရှင် ပဒေသရာဇ် စနစ်ကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားလိုသည့် တောင်ပိုင်းတို့ဖြစ်ကြသည့် ပြည်တွင်း စစ်ပွဲ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်း ပြောရလျှင် ပေါ်ထွန်းစ အရင်းရှင် စနစ်နှင့် ချုပ်ငြိမ်းနေသည့် ပဒေသရာဇ် စနစ်တို့ တိုက်ကြသည့် စစ်ပွဲ ဖြစ်သည်။

‘လေရှူးသုန်သုန်’ ဝတ္ထုကြီးသည် ဤသမိုင်း နောက်ခံတွင် ရေး ထားသည့် ဝတ္ထု ကြီး ဖြစ်သည်။ ‘လေရှူးသုန်သုန်’ဝတ္ထုကြီးထဲမှ ဇာတ်ဆောင် မင်းသား ရက် ဘတ်တလာသည် လွတ်လပ်စွာ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်လိုသည့် မှောင်ခို ကုန်သည် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တောင်ပိုင်းက ပဒေသရာဇ် စနစ်ကြီး ကျဆုံး ပျက်စီး နေသည်ကို ကြည့်၍ ဟားတိုက် ရယ်မော နေသူ ဖြစ်သည်။ ပဒေသရာဇ် စနစ်၏ လူမှု ရေး အစဉ်အလာများ၊ ထုံးစံဓလေ့များ ကို ပြောင်လှောင်သူ ဖြစ်သည်။ ပဒေသရာဇ် စနစ်က အထွတ်အမြတ် ထားသော ကျင့်ဝတ်များ ကို မဲ့ရွံ့ ချိုးဖောက်သူ ဖြစ်သည်။ ပဒေသရာဇ် စနစ် အမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် ကိုယ်ကျင့် တရား မရှိသူ ဖြစ်သည်။ (အရင်းရှင် လူတန်းစား၏ အမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင်မူ သူ့အပြုအမူများ သည် ဘာမျှ ကိုယ်ကျင့်တရား ချိုးဖောက်ရာ မရောက်။) ပြည်နယ် ခွဲထွက်ပြီး ပဒေသရာဇ် စနစ်ကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်း လိုသည့် တောင်ပိုင်းသားတို့၏ အရေး တော် ပုံကို အရေး နိမ့်နေသည့် အရေး တော် ပုံဟု ပြက်ရယ်ပြုသူ ဖြစ်သည်။

‘လေရှူးသုန်သုန်’ မှ အဓိက ဇာတ်ဆောင် မင်းသမီး စကားလက် အိုဟာရာကမူ မြေရှင် ပဒေသရာဇ် စနစ်ကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းလိုသည်။ ကျွန်ကုန်ကူးသည့် စနစ်ကို

ထားချင်သည်။ မြောက်ပိုင်းသားတို့၏ အမူအကျင့် များ သည် အောက်တန်း ကျသည်။ ယန်ကီ ဆန်သည်၊ အကျင့်ပျက်သည်ဟု မြင်သည်။ ဤတွင် ရက်ဘတ်တလာ ၏ လူ့ စရိုက် အဖွဲ့နှင့် စကားလက် အိုဟာရာတို့၏ စရိုက် အဖွဲ့သည် ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာ ကြသည်။ သူတို့ နှစ် ဦး၏ ပဋိပက္ခသည် ဇာတ်လမ်း၏ ကျောရိုး ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ် ယောက် ၏ လူ့ စရိုက် အဖွဲ့ နှစ် ခုသည် ဇာတ်လမ်းတွင် အားပြိုင်နေသည်။ ထို အားပြိုင်မှု သည်ပင် ဇာတ်လမ်း၏ အသက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်တော့ သည်။

စကားလက်နှင့် တကွ စကားလက်၏ အဖေ ဂျရယ် အိုဟာရာ၊ စကားလက်၏ အမေ အယ်လင်၊ စကားလက်၏ မိတ်ဆွေ အသိုင်းအဝိုင်းများ အားလုံးသည် ‘လေရူးသုန်သုန်’ တွင် မြေရှင် ပဒေသရာဇ် စနစ်ကို ကာကွယ် ထိန်းသိမ်းသူများ အ ဖြစ် စာရေး ဆရာက ပြထားသည်။ အများ အားဖြင့် ဤဝတ္ထုထဲတွင် ပါဝင်သည့် ဇာတ်ဆောင်များ အားလုံး လောက်သည် အမေရိကန် တောင်ပိုင်းက မြေရှင် စနစ်ကို ကာကွယ်သူ၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ ပြည်နယ်များ ကို ခွဲထွက်လိုသူ၊ ပေါ်ထွန်းလာသည့် ယန်ကီ အရင်းရှင် စနစ်ကို ရွံမုန်းသူ၊ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်သစ်ကို မလိုလားသူများ သာ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကြီး တစ်ခုလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်သူ၊ ဇာတ်လမ်းတွင် ကျန်ဇာတ်ဆောင်များ နှင့် စရိုက် သဘာဝ ကွဲလွဲနေသူ၊ မြေရှင် စနစ်ကို ဆန့်ကျင်၍ လွတ်လပ်သည့် ကုန်သွယ်မှု ကို သဘောကျသူမှာ အဓိက ဇာတ်ဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ရက် ဘတ်တလာ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ သို့ ဖြင့် ဇာတ်ဆောင် ရက် ဘတ်တလာသည် ဤဝတ္ထု ကြီးထဲတွင် အများ နှင့် ခြားနားနေသော သိုးမည်း တစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။ လူ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ဆန့်ကျင် အန်တုနေသည့် သူပုန် တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ရက် ဘတ်တလာသည် လူ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ဆန့်ကျင် အန်တုနေသည့် သူပုန် တစ်ယောက် ဖြစ်သကဲ့သို့ ဇာတ်ဆောင် အမျိုး သမီး ဖြစ်သည့် စကားလက် အိုဟာရာသည်လည်း သူ့အိမ် ပတ်ဝန်းကျင်၊ မိဘ ဩဇာ၊ သူတို့ လူတန်းစား သတ်မှတ်ချက် များ ကို သူ့နည်းနှင့်သူ ဆန့်ကျင်နေသည့် သူပုန် တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤတစ်ချက်တွင် မူ ရက် ဘတ်တလာနှင့် စကားလက် အိုဟာရာတို့ အသွင် တူသည်ကို တွေ့

ရသည်။

တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်များ သည် သူတို့၏ ရှေး အမေရိကန် အစဉ်အလာများ ကို ကာကွယ်ကြသည်။ မြောက်ပိုင်း ပြည်နယ်များ ကမူ အရင်းရှင် ခေတ်သစ် အစဉ်အလာများ ကို တည်ထောင် လိုကြသည်။ ထို သမိုင်းရေး ပဋိပက္ခကို စာရေး ဆရာက ရက် ဘတ်တလာနှင့် စကားလက် အိုဟာရာတို့တွင် ထင်ဟပ်ပြထားသည်။

နောက်ဆုံးအားဖြင့် ပြောလိုသည်မှာ ဤဝတ္ထုကြီးကို ပုံနှိပ်ရာတွင် ကူညီခဲ့ကြသည့် မိတ်ဆွေများ၊ ဤဝတ္ထုကြီး၏ မျက်နှာပုံးကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ ဆွဲပေးခဲ့ကြသည့် ပန်းချီ ဆရာကြီးများ၊ ဤဝတ္ထုကြီး ရိုက်နှိပ်စဉ် စာမူကြမ်းများ ကို ဖတ်ရှုပေးသော စာရေး ဆရာကြီး ရန်အောင်၊ ဤဝတ္ထုကြီး မြန်မာပြန်ကို ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေသည့် ဉာဏ်လင်း စာအုပ်တိုက်နှင့် အဖွဲ့သားများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ဆိုသည့် အချက် ဖြစ်ပါသည်။

မြသန်းတင့်

၁၃၃၉ ခု၊ တော် သလင်း လဆုတ်၊ ၄ ရက်။

၁၉၉၇ ခု၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၁ ရက်။

အပိုင်း (၁)

(၁)

စကားလက် အိုဟာရာသည် အချောအလှကြီး မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူ့ညှို့ဓာတ်ဖြင့် အဖမ်းစားခံရပြီ ဆိုလျှင်မူ တာလက်တန် အမြှာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ကဲ့သို့ စကားလက် လှသည် မလှသည်ကို မည်သူမျှသတိ မထားမိကြတော့။

သူ့မျက်နှာက အထက်တန်းလွှာ ပြင်သစ်နွယ် အမေ၏ နနယ်သည့် သဏ္ဌာန်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း အိုင်းရစ်နွယ် အဖေ၏ ကြီးခိုင်သည့် အဆက်အပေါက်တို့ အထင်းသားပေါင်းစပ်ထားသည့် မျက်နှာမျိုး ။ သို့တိုင်အောင် သူ့မျက်နှာက ဆွဲငင်အား ကောင်းသည်။ မေးက သွယ်သွယ်။ မေးရိုးက ကားကား။ မျက်လုံးများ တွင် အစိမ်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့သမ်းနေသည်။ ညိုလဲ့လဲ့ အရောင် ဆို၍ တစ်စက်မျှ မရှိ။ ရှည်လျားသည့် မျက်ဝန်း ပေါ်တွင် ကော့သွယ်သည့် မျက်တောင်များ က ဝဲကျနေကြသည်။ နက်မှောင်သည့် မျက်ခုံးထူထူများ က ကော့ပျံ့လျက်။ တတိုင်းမွှေး ပွင့်ဖတ်လို ဖြူဝင်းသည့် အသားပေါ်တွင် ပီပြင် ထင်ရှားလျက် ရှိ၏ ။ တောင်ပိုင်းသူ အမျိုး သမီးတို့ အလွန် အမြတ်တနိုး ထားကြသည့် အသားအရေ။ ပူပြင်းသည့် ဂျော်ဂျီယာ နေရောင် မထိစေရန် ဦးထုပ်များ ၊ မျက်နှာဖုံးများ ၊ လက်အိတ်များ ဖြင့် တယုတယ မွေးထားရသည့် အသားအရေ။

၁၈၆၁ ခု နေ့ခြည့် ဝင်းပသည့် ဧပြီလ တစ်ညနေ၌ သူ့အဖေ၏ 'မြိုင်သာယာ' ယာတောက အိမ်ဆင် ဝင်ရိပ်တွင် စတူးဝပ်နှင့် ဘရင့် အမြှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးနှင့် သူ ထိုင်၍ စကားပြောနေပုံသည် ပန်းချီကား တစ်ချပ်နယ် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ တင်ပါး အောက်ခံ ခွေပေါ်တွင် လှိုင်းကြီးတွန့် တွန့် ချပ်ထားသည့် ဆယ့်နှစ် ကိုက်ကုန် အစိမ်းပွင့်ရိုက် ပိတ်ပါး ဝတ်စုံသည် အစိမ်းရောင် ခုံနိမ့် ဆိတ်ကလေး သားရေ ဖိနပ်နှင့် ပန်ရလျက် ရှိ၏ ။ ဤဖိနပ်ကို အဖေ အတ္တလန်တာမှ အပြန်တွင် ဝယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အသေးဆုံးခါးဟု ဆိုကြသော ဆယ့်ခုနစ်လက်မရှိ သူ့ခါးကျဉ်ကျဉ်တွင် ဤဝတ်စုံသည် လှချင်တိုင်း လှနေသည်။

ခပ်ကျပ်ကျပ် ရင်စည်းက အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖွံ့သော သူ့ရင်ဖြိုး
ဖြိုး ကို ပို၍ ပေါ်လွင်စေသည်။ ပုံရိုးရိုး ဝတ်စုံ ဖားဖားက ဣန္ဒြေရသည်။

ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ဖြီးထားပြီး နောက်တွဲ ထုံးထားပုံက တည်ကြည်သည့်
အသွင် ဆောင်သည်။ သေးငယ် ဖြူဖွေးသည့် လက်နှစ် ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တွင်
တင်ထားဟန်က ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ သဏ္ဌာန် အပြည့်။ သို့ရာတွင် ထိုဣန္ဒြေသည်
စကားလက်၏ ပင်ကို စိတ်ထားကိုမူ ဖုံးကွယ်နိုင်ခြင်း မရှိ။ တမင် ချုံ့ပြီး နေရသည့်
မျက်နှာပေါ်က မျက်လုံး စိမ်းစိမ်းများ သည် မဟုတ်မခံသည့် သဘောကို ဆောင်သည်။
ဇွတ်တရွတ် နိုင်ဟန်ကို ပြသည်။ ဘဝကို ခုံမင် တွယ်တာသည့် အသွင် ရှိသည်။ ယဉ်ကျေး
သိမ်မွေ့သည့် အမူအရာနှင့် နည်းနည်း မျှ လိုက်လျောခြင်း မရှိ။ အမူအရာများ က မေမေ၏
သာယာ ညှင်းပျောင်းသည့် အဆုံးအမနှင့် ကလေး ထိန်းရသည့် ကြီးဒေါ်၏ တင်းကျပ်သည့်
စည်းကမ်း အရှိန်အဝါ အောက်က အမူအရာ။ မျက်လုံးများ ကမူ သူ၏ ကိုယ်ပိုင် မျက်လုံး။

သူ့ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စတူးဝပ်နှင့် ဘရင့်တို့ အမြွှာ ညီအစ်ကိုက
ကုလားထိုင် ကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေကြရင်း ရယ်လိုက် မောလိုက်ဖြင့် စကားပြောနေကြ၏ ။
အစိမ်းရောင် မှန်ကူကွက်များ မှ နေရောင် ဖြာကျလျက် ရှိသဖြင့် မျက်လုံးများ ကို
မှေးထားကြသည်။ ခူးဆစ် အထိ မြင်းစီး ဖိနပ်ရှည် စွပ်ထားပြီး ကုန်းနီး ကြက်သားများ အပြို
င်းပြိုင်း ထနေသည့် ခြေတံရှည်ရှည်များ ကို လျော့ရိလျော့ရဲ ချိတ်ထားကြသည်။

အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ် ၊ အရပ် ခြောက်ပေ နှစ် လက်မစီ၊ အရိုးအဆစ် ကြီးကြီး၊
ကြက်သား တင်းတင်း၊ နေလောင် ထားသည့် မျက်နှာများ နှင့် ညိုညိုဝါဝါ ဆံပင် ကိုယ်စီဖြင့်။
သူတို့ မျက်လုံးများ က ရွှင်ပျံ့ဖြူး ထူးစွာ မည် သူ့ကိုမျှ ထိမထင်သည့် ဟန်။ အပြာရောင်
ကုတ်အင်္ကျီ မုံညှင်းစေ့ရောင် မြင်းစီး ခူးကျပ် ဘောင်းဘီ ကိုယ်စီ ဝတ်ထား သဖြင့်
ဝါသီးတောင့် နှစ် တောင့်လို ရုတ်တရက် ခွဲ၍ မရချင်။

အပြင်ဘက်တွင် ဝင်လုဆဲ နေခြည်သည် စွေစောင်း ဖြာကျနေသည်။
စိမ်းလွင်သော သစ်ရွက်နောက်ခံတွင် ဖွေးဖွေး လှုပ်အောင် ပွင့်နေကြသည့်
တောင်တမာပွင့်များ သည် နေခြည်တွင် ဝင်းလက်လျက် ရှိကြ၏ ။ အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ်

ယောက် နီ မြင်းများ ကို ဝင်းအဝင် လမ်းဘေးက ချည်တိုင်များ တွင် ချည်ထားသည်။

မြင်းကြီးများ က အလုံးအဖန် ထွားထွား။

သူတို့သခင်များ နီ ဆံပင်ရောင် မြင်းနီကြီးတွေ ။ မြင်းများ ကြားတွင် မူ အမြွှာ ညီအစ်ကို သွားလေရာ ပါသည့် ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်ကျစ်ကျစ် တောလိုက် ခွေးတစ်အုပ်။ တစ်ကောင် တစ်ကောင် မဲလျက်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မျိုး ကောင်း မျိုး သန့် ရထား ခွေးကြီး တစ်ကောင် ရှေ့လက်များ ပေါ်တွင် နှုတ်သီးတင်၍ ဝပ်ရင်း သခင် နှစ် ဦး အိမ်အပြန်ကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြသည်။

တောလိုက် ခွေးများ ၊ မြင်းများ နှင့် အမြွှာ ညီအစ်ကိုတို့ အကြားတွင် အပေါင်းအဖော် သဘောမျှသာမက ဆွေမျိုး ရင်းချာသဖွယ် တူညီချက်လည်း ရှိနေသည်။ ၎င်းတို့ အားလုံး သန်သန်မာမာ။ တစ်ရှူးထိုး လုပ်မည့် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် သတ္တဝါတွေ ချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ကျစ်လျစ် သေးသွယ်ဆဲ၊ ကြည့်ကောင်းဆဲ၊ ရွှင်လန်း ဖျတ်လတ်ဆဲ။ စီးသူများ ကလည်း သူတို့ စီးသည့် မြင်းကြီးများ ကဲ့သို့ ကြွပ်ဆတ်ကြသည်။ စိတ်မြန်ကြသည်။ အကိုင် မတတ်လျှင် အန္တရာယ် ကြီးသလောက် အကိုင်အတွယ် တတ်လျှင် သဘောကောင်းကြသည်။

ဆင်ဝင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေသည့် သူတို့ သုံးယောက် စလုံးသည် ခြေမွေး မီးမလောင်၊ လက်မွေး မီးမလောင် သက်တောင့်သက်သာ ကြီးပြင်းလာကြသူများ ဖြစ်ကြသည့်တိုင် သူတို့ မျက်နှာများ က လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း မရှိ။ ပျော့ဖတ် နုနယ်ခြင်း မရှိ။ တစ်သက်လုံး လေကောင်း လေသန့်ရရာ ကွင်းပြင်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသူ၊ စာအုပ်များ ထဲက ငြီးငွေ့စရာ အကြောင်းများ ဖြင့် ခေါင်းရှုပ် မခံကြသူ။ တောသူ တောင်သားများ ကဲ့သို့ ပင် ဖျတ်လတ်ကြသည်။ အားကောင်း မောင်းသန် ရှိကြသည်။

ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း ကလေတန် ခရိုင်သည် နေရာသစ် ဖြစ်သည်။ ဩဂတ်စတာ၊ ဆဗာနာ၊ ချာလက်စတန် စသည်တို့နှင့် ယှဉ်လျှင် ရိုင်းနေသေးသည်။ အနည်ထိုင်၍ ရှေးကျသော တောင်ပိုင်းသားများ က ဂျော်ဂျီယာနယ် မြောက်ပိုင်းကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြသည့်တိုင် ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း တွင် မူ ဂန္ထဝင် စာပေတွင် နှံ့စပ်ခြင်း မရှိသည်ကို ရှက်စရာ ကောင်းသည်ဟုလည်း ယူဆခြင်း မပြုကြ။ သူတို့

အရေး တကြီး ထားသည့် ကိစ္စများ တွင် နံ့စပ် ကျွမ်းကျင်လျှင် ထိုလူသည် လူ့အဖိုးတန် ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ အရေး တကြီး ထားသည့် ကိစ္စများ မှာ လည်း အခြား မဟုတ်။ အထွက် ကောင်းအောင် ဝါကောင်းကောင်း စိုက်တတ်ခြင်း၊ မြင်း ကောင်းကောင်း စီးတတ်ခြင်း၊ သေနတ်ပစ် လက်ဖြောင့်ခြင်း၊ ပေါ့ပါး သွက်လက်စွာ ကတတ်ခြင်း၊ အမျိုး သမီးများ ကို ကုသနိုင်သော ရှိရှိ စောင့်ရှောက်တတ်ခြင်း၊ လူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက် သဖွယ် အရက်သောက်တတ်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် မူ စတုးဝပ်နှင့် ဘရင့် အမြွှာ ညီအစ်ကိုကို မီသူ ရှိမည် မထင်။ စာအုပ် အဖုံး နှစ် ဖက်ကြားက စာများ ကို လေ့လာမှု ည့်ဖျင်းခြင်း အရာတွင် လည်း သူတို့ အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် ကို မီသူ ရှိမည် မထင်။ သူတို့ မိသားစုသည် ဤအနီးတစ်ဝိုက်တွင် သူတကာထက် မြင်းပိုင်၊ ကျွန်ပိုင် များ သည်။ သို့ ရာတွင် လူဖြူ ဆင်းရဲသားလောက်မျှ သဒ္ဓါ မနိုင်၊ စာမပိုင်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဧပြီလ ထိုညနေ၌ သူတို့ အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် သည် မြိုင်သာယာ ဆင်ဝင်ရိပ်တွင်

အေးအေးလူလူ ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် စလုံး ဂျော်ဂျီယာ တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းထုတ် ခံခဲ့ရသည်။ နှစ် နှစ် အတွင်း လေးကြိမ်မြောက် ကျောင်းထုတ် ခံခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကျောင်းထုတ် ခံရသည့် အခါတွင် အစ်ကိုကြီး နှစ် ယောက် ဖြစ်သည့် တွမ်နှင့် ဘွိုက်တို့ကလည်း ထိုကျောင်းတွင် ဆက်မနေလိုဟု ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

စတုးဝပ်နှင့် ဘရင့်တို့က သူတို့ ကျောင်းမှ ထုတ်ခံရသည့် ကိစ္စကို ရယ်စရာ သဖွယ် သဘောထားကြသည်။ မနှစ် က ဗာယက်တီဗီးလ် မိန်းကလေးကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် စာတစ်အုပ်ကိုမျှ စိတ်ပါ လက်ပါ မဖတ်ဖူးသည့် စကားလက်ကလည်း ထိုကိစ္စကို သူတို့ နည်းတူ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ယူဆသည်။

‘ကိုလေးတို့ နှစ် ယောက် ကတော့ ကျောင်းက ထွက်ရတာ ကို သိပ်ဂရုစိုက်မှာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုလတ် တွမ် ကလည်း ဒီလိုပဲ နေမှာ ပါ’

စကားလက်က ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကိုကြီး ဘွဲ့ကြံ ကတော့ သိပ်ဆွေးသွားမှာ ပဲ၊ သူက သိပ် ပညာသင် ချင်တာ မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ကိုလေး တို့ကြောင့် သူ့ခမျာ ဗာဂျီးနီးယား တက္ကသိုလ်ကရော အယ်လာဘားမားနှင့် ကာရိုလိုင်းနား တက္ကသိုလ်တွေ ကရော ထွက်ခဲ့ရပြီ၊ ခုလည်း ဂျော်ဂျီယာ တက္ကသိုလ်က ထွက်ရပြန်ပြီ၊ ဒီနှုန်းနှင့်သာ သွားနေရရင်တော့ ကိုကြီးလည်း ဘယ်တော့မှ ဘွဲ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အို အရေး မကြီးပါဘူးကွာ၊ သူ နေချင်တယ် ဆိုရင် ဖာယတ်တီဗီးလ်မှာ ရှေ့နေ သင်တန်း တက်ရင်လည်း ရတာ ပါပဲ၊ ထွက်ရတော့ကော ဘာ ဖြစ်သေးလဲ၊ ကိုယ်က မထွက်လည်း စာသင်နှစ် မကုန်ခင် အိမ်ပြန်လာရမှာ ပဲ’

ဘရင့်က အရေး မကြီးသည့်ဟန် ပြော၏ ။

‘ဘာ ဖြစ်လို့’

‘စစ် ဖြစ်တော့မယ်လေ၊ နေ့ ဖြစ်မလား၊ ည ဖြစ်မလား တစ်ခုခုပဲ၊ စစ် ဖြစ်ပြီး တိုင်းပြည်ကြီး ဗရတ်ဗရက် ဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ တို့က ကောလိပ်ကျောင်း တက်နေရဦးမှာ လား’

‘ဘယ်ကလာ ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ အဝေးကြီး’

စကားလက်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

‘အလကား ပြောနေကြတာပါ၊ ဝါရှင်တန်မှာ ရောက်နေတဲ့ စကားလက်တို့ ဘက်က ကိုယ်စားလှယ်တွေ က လင်ကွန်းနှင့် စေ့စပ် ဆွေးနွေးလို့ သဘောတူညီချက် ရပြီတဲ့၊ ပြည်ထောင်စုကြီး ဖွဲ့တော့မယ်တဲ့၊ တလောကတင် အက်ရှလေနှင့် သူ့အဖေက ဖေဖေကို ပြောသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီ ယန်ကီတွေ ဟာ စကားလက်တို့ကို မတိုက်ရဲပါဘူး၊ သတ္တိမှ မရှိတာ၊ ဘယ် စစ်လာတိုက်ရဲပါ့မလဲ၊ စကားလက်တော့ နားရှိလို့သာ ကြားနေရတယ်’

‘ဘာလို့ စစ်မ ဖြစ်ရမှာ လဲ’

ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် စလုံး အလန့်တကြား အော်လိုက်ကြသည်။ စတူးဝပ်က

‘စစ် ကတော့ ဖြစ်မှာ ပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ယန်ကီတွေ ဟာ ကိုလေးတို့ကို ကြောက်ချင် ကြောက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် တမြန်နေ့က ဆွန်တာ ခံတပ်ကို ဗိုလ်ချုပ် ဗျူရီဂျီက အမြောက်နှင့် ထုတယ်လေ၊ ဒီတော့ ယန်ကီတွေ အဖို့ ခံတိုက်မလား၊ ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ လူကြောက်တွေ အ ဖြစ်ခံမလား၊ တစ်ခုခုတော့ ရွေးရတော့မယ်၊ ပြီးတော့ ပြည်ထောင်စုကလည်း’

စကားလက်က စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ရွဲ့ပြု၏ ။

‘တော် ပြီ၊ စစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကိုလေးတို့ ဘာသာ ပြောချင် ပြောကြ၊ စကားလက်တော့ နားမထောင် ချင်ဘူး၊ သွားမယ်၊ စစ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားကို မကြားချင်တော့ဘူး၊ ခွဲထွက်ပါလား၊ ဘာ ဖြစ်လို့ စစ်တိုက် နေရဦးမှာ လဲ၊ ဖေဖေ ဆိုလည်း မနက် အိပ်ရာထကစပြီး အိပ်ရာဝင် အထိ စစ်အကြောင်း ပြောနေတာပဲ၊ အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ကလည်း တစ်ခါလာ ဆွန်တာ ခံတပ်၊ တစ်ခါလာ ပြည်နယ် အခွင့်အရေး ၊ တစ်ခါလာ လင်ကွန်း၊ ကြာတော့ နားကို ငြီးနေတာပဲ၊ ယောက်ျားလေးတွေ ကလည်း ဒီအကြောင်း၊ ပြည်နယ် တပ်မတော် ဟောင်း အကြောင်းချည်း ပြောနေကြတာပဲ၊ ဒီနှစ် နွေမှာ ဧည့်ခံပွဲတွေ ကလည်း ပျော်စရာ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဘယ် ပျော်စရာ ကောင်းတော့မလဲ၊ ပါတီတွေ မှာ လည်း ယောက်ျားလေးတွေ က ဒါပဲ ပြောနေကြ တာကိုး၊ နာတာလူး ပွဲပြီးမှ ပြည်နယ် ခွဲထွက်လို့ တော် သေးတာပေါ့၊ နာတာလူး မတိုင်ခင်ကသာ ပြည်နယ် ခွဲထွက်ရင် နာတာလူး ပွဲတော် လည်း ပျော်စရာ ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပဲနော်၊ စစ် အကြောင်း နောက်ထပ် မပြောကြနှင့်တော့၊ ပြောရင် အိမ်ထဲ ဝင်သွားမှာ သိလား၊’

စကားလက်၏ အမူအရာက သူ ပြောသည့်အတိုင်း ထသွားတော့မည့် ပုံ။

စကားလက်သည် သူ့အကြောင်းကို ပြောလျှင်ပြော၊ မပြောလျှင် မည် သည့် စကားဝိုင်းကိုမျှ ကြာကြာ နားမထောင် ချင်။ ပြောမည့်သာ ပြောရသော် လည်း သူ့မျက်နှာက ပြုံး နေသည်။ ပါးချိုင့်ကလေးတွေ အထင်းသား ပေါ်လာကြ၏ ။ မျက်တောင်ကော့များ က လိပ်ပြာ တောင်ပံ ခတ်သလို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေကြသည်။ အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက်

ကလည်း စကားလက်၏ အပြောကလေးတွေ ကြောင့် အပျင်း ပြေကြရသည်။ စကားလက်ကို ငြီးငွေ့အောင် လုပ်မိသည့် အတွက် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ကြသည်။ သူတို့ စကားကို စိတ်မဝင်စားရ ကောင်းလောဟု စကားလက်ကို အထင်သေးခြင်း မရှိ။ မသေးရုံမျှမက အထင်ပင်ကြီး လိုက်သေးသည်။ စင်စစ် စစ်ဆိုသည်မှာ မိန်းမတို့၏ အလုပ် မဟုတ်။ ယောက်ျားတို့၏ အလုပ်သာ ဖြစ်သည်။ စကားလက်က စစ်ကို စိတ်မဝင်စားခြင်းသည် မိန်းမပီသသော လက္ခဏာကို ပို၍ ထင်ရှားစေသည်ဟု ထင်ကြသည်။ စကားလက်က ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသည့် အကြောင်းမှ သူတို့ အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် ၏ အကြောင်းသို့ စကား လမ်းကြောင်း ပြောင်းသည်။

‘ကျောင်းက အထုတ် ခံရတော့ ကိုလေးတို့ မေမေက မဆူဘူးလား’

လွန်ခဲ့သော သုံးလက သူတို့ကို ဗာဂျီးနီးယား တက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ပစ်၍ အိမ် ပြန်လာစဉ် အမေ ဒေါသုပန် ထခဲ့ပုံကို ပြန်၍ အမှတ်ရသည်။

‘အင်း ခုထိတော့ ဘာမှ ပြောချိန်မရသေးဘူး၊ ကိုလတ် ကတော့ မေမေ မနိုးခင် မနက် အစောကြီး ကတည်းက ထွက်သွားပြီ၊ ဖွန်တိန်တို့ ခြံဘက်ကိုတဲ့၊ ကိုလေးတို့ နှစ် ယောက် ကတော့ စကားလက်တို့ ခြံကို လာတာပေါ့’

စတူးဝပ်က ပြောသည်။

‘မနေ့ညကကော’

‘မနေ့ညက ကံကောင်းသွားတယ်၊ ကိုလေးတို့လည်း အိမ်ပြန်ရောက်ရော ကင်တပ်ကီမှာ တုန်းက မေမေ ဝယ်လာတဲ့ မြင်းကြီး ရောက်လာလို့ တစ်အိမ်လုံး အလုပ် များ သွားကြတယ်၊ မြင်းကြီးက နည်းတဲ့ ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ စကားလက်တို့ ဖေဖေကို ပြောလိုက်ပါ၊ မြင်းကြီးကို လာကြည့်ပါဦးလို့၊ မြင်းကြီးကို ယူလာတော့ သူ့ မြင်းထိန်းလည်း လက် အကိုက်ခံရတယ်၊ ရထားပေါ်က ချတော့ မေမေ ကပ္ပလီ နှစ် ယောက် လည်း အကန် ခံရတယ်၊ ကိုလေးတို့ အိမ်ပြန် မရောက်ခင် မြင်းဇောင်းထဲ သွင်းတုန်းကလည်း အကုန် လျှောက်ကန် လို့တဲ့၊ ဇောင်းထဲက မေမေရဲ့ စထရော်ဘယ်ရီ ဆိုတဲ့ မြင်းကြီး ကံကောင်းလို့

မသေတာပေါ့၊ ကိုလေးတို့ အိမ်ပြန် ရောက်တော့ မေမေက ဇောင်းထဲ ဆင်းပြီး မြင်းကြီးကို သကြား ကျွေးနေတယ်။ သကြား ကျွေးလိုက်တော့မှ ကိုယ်တော် ချော ငြိမ်သွားတယ်။ ကပ္ပလီတွေ က ကြောက်လို့ ဘယ်ကပ်ရဲမလဲ၊ ဇောင်း ပြင်ဘက်က ရပ်ကြည့်ရင်း မျက်လုံး ပြူး နေကြတာပေါ့၊ အမယ် မေမေ ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲဟေ့၊ မြင်းကြီးကို စကားလေး ပြောလိုက်၊ သကြားလေး ကျွေးလိုက်နှင့်၊ မြင်းကြီးကလည်း ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ လက်ထဲက သကြားတွေ ကို စားနေတယ်။ မေမေက မြင်းအကိုင် သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကိုလေးတို့ မြင်တော့မှ နင်တို့ လေးယောက် လုံး အိမ် ပြန်လာကြ ပြန်ပလားတဲ့၊ ကာလနာကလေးတွေ တဲ့၊ ကိုလေးတို့ကို မြင်တော့ မြင်းကြီးက တရှူးရှူး ဖြစ်လာပြန်တယ်၊ ဟဲ့ ကောင်လေးတွေ ၊ မြင်းက ဆိုးတယ်၊ သူ့အနား မလာကြနှင့်၊ သွား၊ မနက်ကျမှ နင်တို့ လေးယောက် ကိစ္စကိုပြော ဆိုလို့ ကိုလေး တို့လည်း အိပ်ရာထဲ ဝင်ခွေ ကြတာပေါ့၊ မနက်လည်း လင်းရော ကိုလေးတို့လည်း လစ်ထွက်ကြတာပေါ့၊ အိမ်မှာ တော့ ကိုကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ ဘာသာ သူ ကြည့်ရှင်းလိမ့်မယ်’

‘ကိုကြီးတော့ အရိုက်ခံထိလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

သူတို့ အမေ မစ္စက် တာလက်တန်သည် လူပျိုဖားဖားကြီးတွေ ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့သားများ ကို မြင်းကြိမ်ဖြင့် ရိုက်ဆဲ ရှိသေးသည်။ ဤသည်ကို သိ၍ စကားလက်က မေးခြင်း ဖြစ်၏ ။

သူတို့အမေ မစ္စက် (ဘီးထရစ်) တာလက်တန်သည် အလွန် အလုပ်များ သည့် မိန်းမ ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ဝါခင်းတွေ ရှိသည်။ ငွေဝယ်ကျွန် ကပ္ပလီကလည်း တစ်ရာလောက် ရှိသည်။ ကလေးကလည်း ရှစ်ယောက် ။ ထိုမျှမက ဂျော်ဂျီယာနယ်တွင် အကြီးဆုံး မြင်းမွေးသည့် ဒြိလည်း ရှိသည်။ မစ္စက် တာလက်တန်က ဒေါသ ကြီးသည်။ သား လေးယောက် ကြောင့် မကြာခဏ စိတ်ဆိုးရသည်။ စိတ်ဆိုးလာပြီ ဆိုလျှင် သူ့ သားတွေ ကို မြင်းကြိမ်ဖြင့် ခပ်စပ်စပ် ရိုက်လေ့ ရှိသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ မရိုက်ပါဘူး၊ ကိုကြီးကို တစ်ခါမှ မရိုက်ဖူးဘူး၊ ကိုကြီးက မွေးချင်းထဲမှာ ဂျုကလေး မဟုတ်လား’

စတူးဝပ်က ခြောက်ပေ နှစ် လက်မ ရှိသည့် သူ့အရပ်အမောင်းကို ဂုဏ်ယူ
ဝင့်ကြားဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒါကြောင့် ကိုကြီးကို ပြဿ နာရှင်းဖို့ အိမ်မှာ ချန်ပစ်ခဲ့တာပေါ့။
မေမေကလည်းကွာ ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်မှတော့ တို့ကို ရိုက်ဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူး။
ကိုလေးတို့ နှစ် ယောက် ဆိုရင် ၁၉နှစ် စီ၊ ကိုလတ် ဆိုရင် ၂၁ နှစ် ၊ ခုတော့ တို့က ခြောက်နှစ်
သား ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ’

‘မနက်ဖြန် ဝီလ်ကီတို့ ကောင်လုံးကင် ပျော်ပွဲစားကို ကိုလေးတို့ မေမေ မြင်းသစ်
စီးသွားမယ် ထင်တယ်’

‘မေမေ ကတော့ စီးသွားချင်တယ်၊ ဖေဖေက မစီးနှင့်တဲ့၊ ဒီကောင်က
ဆိုးတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သမီးတွေ ကလည်း

စီးခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဧည့်ခံပွဲကို သူတို့ အမေ သွားရင် မိန်းမပီပီ
သွားစေချင်တယ်တဲ့၊ မြင်းရထားလေး ဘာလေးနှင့်ပေါ့လေ’

‘မနက်ဖြန် ကျရှင်တော့ မိုးရွာမယ် မထင်ပါဘူးနော်၊ ဒီတစ်ပတ်လုံး နေ့တိုင်းလို
မိုးရွာနေတာပဲ၊ ကောင်လုံးကင် ပွဲကို အိမ်ထဲ လုပ်ရတာ လောက် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာ
မရှိဘူး’

‘အမယ်လေး၊ မနက်ဖြန်ကျရှင် နေသာမှာ ပါ၊ တော် သလင်း နေကတောင်
အရှုံးပေးရလိမ့်ဦးမယ်၊ နေဝင်တာကို ကြည့်ပါလား၊ တိမ်တွေ ကို ရဲနေတာပဲ၊ နေဝင်တာကို
ကြည့်ရင် ရာသီဥတုကို မှန်းလို့ ရပါတယ်’

စတူးဝပ်က ပြော၏ ။

သူတို့ သုံးဦးသည် စကားလက်၏ ဖခင် ဂျရယ် အိုဟာရာ၏ ဝါခင်းများ ဆီသို့
လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ဝါခင်းတွေ က ထွန်ယက်ပြီးခါစ။ နီရဲသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အထိ
မျှော်မဆုံးနိုင်။ နေမင်းက ဖလင့်မြစ် တစ်ဖက်ကမ်း တောင်တန်းများ နောက်ကွယ်မှ
ကြက်သွေးရောင် ကောင်းကင်ထဲတွင် ဝင်စပြုနေပြီ။ တန်ခူးလေရူးက တသုန်သုန်
တိုက်လာကာ နွေးရာမှ အေးစ ပြုလာသည်။

ထိုနှစ်က နွေဦးသည် အဝင် စောသည်။ ပူနွေးသည့် မိုးပြေးကလေး တစ်ဖြူ
က်လောက် ရွာပြီးသည်နှင့် ပန်းနုရောင် မက်မုံပွင့်များ တစ်ပင်လုံး ဝေနေသည်။ အဝေးက
တောင်တန်းများ နှင့် မြစ်ဘေး စိမ့်တောများ တွင် ကြယ်ဖြူများ လို ပွေးနေအောင် အပွင့်တွေ
ဝေနေသည့် တောင်တမာပင်များ ကို ပြောက်တိ ပြောက်ကျား မြင်နေရသည်။
ရှော်ဂျီယာနယ်တွင် ထွန်ယက်ကြပြီးပြီ။ ဆည်းဆာ နေခြည် ရဲရဲများ ကြောင့် ရှော်ဂျီယာနယ်က
မြေစေး နီနီပေါ်မှ ထွန်ရေး ကြောင်း များ သည် ပို၍ ရဲနေကြသည်။ ဝါစေ့လေးများ ကို
မျှော်နေကြသည့် စိုစွတ် ဆာလောင် နေသော မြေကြီးသည် ထွန်ရေး ကြောင်းများ ထိပ်တွင်
ပန်းနုရောင် ပြေးလျက်ရှိပြီး အရိပ် ထိုးကျရာ မြောင်းများ ထဲတွင် မူ ဟင်္သာ ပြဒါးရောင် ၊
ကြက်သွေးရောင် ၊ ဇော်ဂျီရောင် စသဖြင့် အရောင် စုံ ပြေးနေကြသည်။ ဝါခင်းထဲမှ အုတ်တိုက်
ဖြူဖြူကလေးသည် ပင်လယ်နီကြီးထဲတွင် ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းနှင့် တူနေသည်။

ထွန်ရေး ကြောင်းကြီးများ က လှိုင်းလုံးများ သဖွယ် ကောက်လျက်၊ ကွေ့လျက်။
တွန့်လျက်၊ လိမ်လျက်။ ရှော်ဂျီယာ အလယ်ပိုင်းက ကျစ်မြေဝါများ ၊ ပင်လယ် ကမ်းစပ်က မြေဆီ
မည်းမည်းများ မှာ ကဲ့သို့ ဤနေရာတွင် ထွန်ရေး ကြောင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ကို မြင်ရခဲဘိခြင်း၊
ရှော်ဂျီယာ ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းက တော တောင် ကုန်းကျင်း ထူသည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်လျှင်
ဖြောင့်ဖြောင့် ထွန်၍ မရ။ ကွေ့ကောက် ဝေဝိုက်၍ ထွန်ရသည်။ မြေသားက ရဲရဲနီ နေသည်။
မိုးတစ်ဖြူက်လောက် ရွာပြီးလျှင် သွေးလို ခြင်းခြင်းနီသည်။ မိုး မရွာလျှင် အုတ်နီခဲရောင် ။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဝါစိုက်ရန် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည် ။ အိမ်ဖြူဖြူကလေးများ ၊
ငြိမ်သက်သည့် ထွန်ပြီးစ လယ်တောများ ၊ တငြိမ့်ငြိမ့် စီးနေသည့် ဝါကျင့်ကျင့် မြစ်များ
ပေါသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ နေခြည် စူးစူးရဲရဲနှင့် တောရိပ် မှိုင်းမှိုင်း စသည့် ဆန်ကျင်ဘက်တို့
ရှိသည့် နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ မျှော် မဆုံးနိုင်သည့် ဝါခင်းကြီးများ သည် နွေးထွေးသော
နေမင်းကို မော့၍ ပြုံး ပြနေသယောင် ထင်ရသည်။ ဝါခင်းများ ဆုံးလျှင် ပင်ပေါက် ကလေးများ
ဝေနေသည့် တောစပ်သို့ ရောက်သည်။

မွန်းတည့်ခိုနံမှာ ပင် တောထဲတွင် စိမ့်၍ အေးနေသည်။ ကြောက်စဖွယ် လိုလို။
ထိတ်စရာ လိုလို။ အပင်အိုကြီးများ က စိတ်ရှည် လက်ရှည် စောင့်ကာ `သတိ ထားကြကုန်၊

သင်တို့ကို ငါတို့ တစ်ခါက ပိုင်ခဲ့ပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ်လည်း ပိုင်ဆိုင်နိုင်သေးသည်' ဟု ဆိုနေသကဲ့သို့ ရှိ၏ ။

ဆင်ဝင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေသည့် သူတို့ သုံးယောက် သည် မြင်းခွာသံ၊ ချုံသံနှင့် ကပ္ပလီ တစ်သိုက်၏ ရယ်သံ စူးစူးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဝါခင်းမှ ပြန်လာသော သူရင်းမှားများ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲမှ စကားလက်၏ အမေ အယ်လင် အိုဟာရာ၏ အသံကိုလည်း ကြားရသည်။ သော့တွဲ သိမ်းသည့် ကပ္ပလီမလေးထံ သော့တွဲ တောင်းနေခြင်း ဖြစ်၏ ။

‘လာပြီ၊ မေမေကြီး’

ကပ္ပလီမလေး၏ အသံစူးစူး ပေါ်လာကာ ခြေသံသည် နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ အလုပ် ပြီး၍ ပြန်လာသော သူရင်းမှားများ ကို ထမင်း ကျွေးရန် ဖြစ်သည်။ မြိုင်သာယာ ထမင်းချက် အဘိုးကြီး ပေါ့က ထမင်းပွဲ ပြင်နေသဖြင့် ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံများ ကို ကြားနေရသည်။

ထိုအခါတွင် မှ အိမ်ပြန်ဖို့ တော် ပြီဟု အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် သတိထားမိကြသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ပြန်လျှင် အမေကို တွေ့ရမည် ။ အမေကို မတွေ့ချင်။ ဆင်ဝင်ရိပ်တွင် ထိုင်ရင်း စကားလက်က ညစာစား ခေါ်မည် လောဟု စောင့်နေမိကြသေးသည်။

‘ဒါထက် စကားလက်ရေ၊ မနက်ဖြန် ကောင်လုံးကင် ပျော်ပွဲစား ကျရင်တော့ တို့နှင့် ကမယ်နော်၊ ဘယ်သူနှင့် တွဲ ကဖို့ ချိန်းထားပြီးပြီလဲ’

ဘရင့်က မေးလိုက်သည်။

‘ချိန်းပြီးပြီ ကိုလေးရဲ့ ၊ ကိုလေးတို့ အိမ်ပြန်လာမယ် ဆိုတာ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကိုလေးတို့ နှစ် ယောက် စောင့်ရင်း စကားလက်က ငေါင်စင်းစင်းကြီး ထိုင်နေရမှာ လား’

ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် က သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

‘မရဘူးကွ၊ ပထမ ကိုလေးနှင့် ဝေါ့စ် တစ်ချီလောက် ကရမယ်၊ စတူးဝပ်နှင့်

နောက်ဆုံး တစ်ချို့ကရမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုလေးတို့နှင့်အတူ ညစာ စားရမယ်၊ ပြီးတော့ မနှစ်
တုန်းက ကပ္ပဲမှာ လို ကိုလေးတို့က လှေကား ထိပ်မှာ ထိုင်ပြီး ကြီးဒေါ် ဂျင်နေကြီးကို ဗေဒင်
ဟောခိုင်းရမယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား၊’

‘တော် စမ်းပါ၊ ကြီးဒေါ် ဂျင်နေကြီး ဟောတဲ့ ဗေဒင်ကို စကားလက် မကြို
က်ပါဘူး၊ စကားလက် အိမ်ထောင်ကျရင် ဆံပင်နက်နက် လူ တစ်ယောက် နှင့် အိမ်ထောင်
ကျမယ်တဲ့၊ အဲဒီ လူက နှုတ်ခမ်းမွေးလည်း ရှိတယ်တဲ့၊ စကားလက်ကလည်း ဆံပင်နက်နက်
လူဆိုရင် အရမ်း မုန်းတာပဲ’

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ ဆံပင်နီနီနှင့်မှလား၊’ ဘရင့်က ပြုံး၍ မေးသည်။

‘ကဲ ကိုလေးတို့နှင့် ဝေါ့ဖ် ကမယ်ဆိုတာရယ်၊ ညစာ စားမယ် ဆိုတာရယ်
ကတိပေးပါ၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ကိုလေးတို့ကို ကတိ ပေးရင် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ပြောပြမယ်လေ’

စတူးဝပ်က ဝင်ပြောသည်။

‘ဘာလဲ’

စကားလက်က ကလေးငယ် တစ်ယောက် လို စူးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးသည်။

‘မနေ့က အတ္တလန်တာက ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းကို ပြောတာလား စတူးဝပ်၊
ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး ဆိုတာ ကတိပေးခဲ့ရတာ နော်’

‘ဒေါ်လေး ပစ်တီက ကိုလေးတို့ကို ပြောလိုက်တာ’

‘ဒေါ်လေး ဘယ်သူ’

‘အတ္တလန်တာမှာ နေတဲ့ အက်ရှလေ ဝီလ်ကီရဲ့ အစ်မ ဝမ်းကွဲလေ၊ မစ္စပစ်တီ
ဟယ်ဗီလ်တန်တဲ့၊ ချားလ်တို့ ဗီလာနီတို့ရဲ့ အဒေါ်ပေါ့’

‘သိသားပဲ၊ အပျိုကြီး၊ ဇီဇာက ကြောင်ပါဘိသနဲ့၊ သူ့လိုဟာမျိုး တွေပဲ တွေ

ဖူးပေါင်’

‘မနေ့က ကိုလေးတို့ အတ္တလန်တာကနေပြီး ပြန်ဖို့ မီးရထား စောင့်နေကြတုန်း သူကလည်း ဘူတာကို မြင်းရထားနှင့် ဆင်းအလာ တွေ့သွားတာပေါ့၊ မနက်ဖြန် အက်ရှလေ ဝီလ်ကီတို့ အိမ်က ကပ္ပဲမှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း မင်္ဂလာ လုပ်မယ်တဲ့’

‘အမယ်လေး၊ ဒါများ အထူးအဆန်း လုပ်လို့ သိပြီးသားပါ’

စကားလက်က စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

‘သူ့တူ ချားလ် ဟယ်ဗီလ်တန်နှင့် ဟန်နီဝီလ်ကီ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းမှာ မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့ ဒီလို ညားလိမ့်မယ် ဆိုတာ အစောကြီး ကတည်းက လူတိုင်း မသိချင် အဆုံး၊ ယောက်ျားလေးဘက် ကတော့ သိပ် စိတ်ပါတော့ဟန် မတူပါဘူး၊ လူကလည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့်၊ မိန်းမလျာလို ဘာလိုလို’

‘ဘာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဟုတ်လား’

ဘရင့်က မေးသည်။

‘နာတာလူး ပွဲတုန်းကဖြင့် သူ့အနားမှာ ချည်းပဲ ရပ်နေတာ’

‘ဒါ ကတော့ သူ့ဘာသာသူ ရပ်ချင်လို့ ရပ်တာ၊ စကားလက်နှင့် ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့၊ လူပုံကလည်း မိန်းမလျာ’

‘ဟေ့ မဟုတ်လည်း အဟုတ်ပဲ ရမ်းတုတ်နေတာ၊ မနက်ဖြန် စေ့စပ်မှာ က သူတို့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားလေးရဲ့၊ အက်ရှလေ နှင့် ချာလီရဲ့ နှမ မီလာနီနှင့် စေ့စပ်မှာ ’

စတူးဝပ်က အောင်မြင်သည့် ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

စကားလက်၏ မျက်နှာသည် အမူအရာ မပြောင်း။ သို့ရာတွင် သူ့နှုတ်ခမ်းများ သည် ဖြူလျော်သွားကြသည်။ မမျှော်လင့်သော သတင်းကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကြက်သေ သေသည့်နှယ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ မျက်လုံးများ က စတူးဝပ်ကို စိုက်ကြည့် နေကြသည်။ လူကဲခတ်ည့်သည့် စတူးဝပ်ပင်လျှင် စကားလက်၏ အခြေအနေကို သတိထားမိလိုက်မိ၏ ။

ဧကန္တ စကားလက် စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ တအံ့တသြ ဖြစ်နေပြီ။

‘အစတုန်း ကတော့ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူးတဲ့၊ နောင်နှစ် လောက်ကျမှ လုပ်မလို့တဲ့၊ မီလာနီက သိပ် မကျန်းမာဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် တိုင်းပြည်ကြီးက ခုပဲ ပြည်တွင်း စစ် ဖြစ်တော့မလို့လို့၊ နေ့လား ညလား ဖြစ်နေတော့ နှစ် ဖက်စလုံးကပဲ ကိစ္စ မြန်မြန် ပြီးချင်ကြသတဲ့၊ ဒါကြောင့် နက်ဖြန် ပျော်ပွဲစား ညစာ စားပွဲမှာ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းမယ်တဲ့၊ ဒေါ်လေး ပစ်တီက ပြောလိုက်တယ်၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ စကားလက်၊ တို့ လျှို့၊ ဝှက်ချက်ကိုတော့ ပြောပြီးပြီ၊ မနက်ဖြန် တို့နှင့် အတူ လိုက်မယ် မဟုတ်လား’

‘လိုက်တာပေါ့’

စကားလက်က အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည်။

‘ကပွဲကော’

‘ကတာပေါ့’

‘ဒါမှ တို့ ညီမကွ၊ တခြား ကောင်တွေ တော့ ဆွေဆွေခန့်နေမှာ ပဲ’

‘ခန့်ချင် ခန့်ပေါ့ကွ’

ဘရင့်က ဝင်ပြောသည်။

‘ဒီငန့်တွေ ကို တို့ နှစ် ယောက် ထိန်းနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မီးပုံပွဲကျရင်လည်း တို့ အနားမှာ ထိုင်ရမယ်နော်’

‘ဘာ’

စတူးဝပ်က ပြန်ပြောပြသည်။

‘ရပါတယ်’

စတူးဝပ်နှင့် ဘရင့်တို့ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် မျက်နှာ ဝင်းထိန် သွားကြသည်။

အံ့အားလည်း သင့်နေကြသည်။ စကားလက်ကို ပိုးသူများ ထဲတွင် သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် သည် မျက်နှာသာ အရဆုံး ဖြစ်သည့်တိုင် ယခု အခွင့်အရေး မျိုး ကိုမူ ဤမျှ လွယ်လွယ်ကူကူ ရလိမ့်မည် ဟု မထင်ခဲ့ကြ။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် စကားလက်သည် သူတို့ တဖွဖွ နားပူနားဆာ လုပ်နေကြသည်ကို ယတိပြတ် အဖြေ ပေးလေ့ မရှိ။ သူတို့ စိတ်ဆိုးသည်ကို ကြည့်၍ ရယ်နေတတ်သည်။ သူတို့ အလွန်အမင်း ဒေါပွပြီ ဆိုလျှင် မထုံတတ်သေး နေပြတတ်သည်။ ယခုမူ မနက်ဖြန် အစီအစဉ် အားလုံးကို သူတို့ သဘောကျ လိုက်လျောလိုက်ပြီ။ မီးပုံပွဲတွင် အတူ ထိုင်မည် ။ ညစာ အတူ စားမည် ။ တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းထုတ် ခံရကျိုး နပ်ပြီ။

ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် စလုံး မြူး လျက် စကားဖောင်နေကြသည်။ မနက်ဖြန် ကောင်လုံးကင် ပျော်ပွဲစား အကြောင်း၊ ကပွဲ အကြောင်း၊ အက်ရှလေနှင့် မီလာနီတို့ အကြောင်းကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။ ရယ်စရာ လုပ်၍ ပြောင်ကြသည်။ သူတို့ကသာ စကားတွေ ဖောင်နေသော်လည်း စကားလက်က သိပ်စကားမပြောတော့။ ငြိမ်နေသည်။

စောစောက ရွှင်မြူး စရာ ကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် မသိမသာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ စကားလက်သည် မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်း ပြောနေရသော်လည်း သူတို့ စကားများ ကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရ။ ထိုအခါတွင် မှ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် သည် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ မထချင် ထချင် ထကြ၏ ။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်ကြသည်။

နေလုံးက ထွန်ပြီးစ ယာတောစပ်သို့ ငုပ်ဆင်းသွားပြီ။ မြစ် တစ်ဖက်ကမ်းက သစ်ပင် မြင့်မြင့်ကြီးများ သည် အဝေးတွင် ရေး ရေး ရိပ်ရိပ် ပေါ်နေသည်။ ကွင်းပြင်ထက်တွင် ပျံ့လွှားတွေ အိပ်တန်း တက်ကုန်ကြပြီ။ ကြက်များ ၊ ဘဲများ ၊ ကြက်ဆင်များ သည် ယာတောဘက်မှ အုပ်လိုက် ပြန်လာကြသည်။

‘ဂျင်းရေ ပြန်မယ် ဟေ့’

စတူးဝပ်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။ သူတို့ အရွယ်လောက်သာ ရှိဦးမည့် ကပ္ပလီ

သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် နောက်ဘက်မှ လှန်ထားသော မြင်းများ ဆီသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ၎င်းကား သူတို့ နောက်တော် ပါ ခွေးအုပ်လို သူတို့ ညီအစ်ကို သွားရာ တကောက်ကောက် လိုက်ရသည့် ကျွန်ယုံ ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်က သူတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ကစားဖက်။ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် ၁၀ နှစ် မြောက် မွေးနေ့တွင် အဖေနှင့် အမေက ၎င်းကို မွေးနေ့ လက်ဆောင် အဖြစ် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၎င်းကို မြင်သည့် မြေနီထဲတွင် ဝပ်နေသည့် ခွေးများ ကလည်း လူးလဲထကာ သခင် နှစ် ဦးကို စောင့်ကြသည်။ စတူးဝပ်နှင့် ဘရင့်သည် စကားလက်ကို ဦးညွှတ် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မနက်ဖြန် ပျော်ပွဲစားပွဲသို့ စောစော လာရန် မှာ သည်။

ထိုနောက် ပြေးဆင်းလာကာ မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး တောင် တမာပင်များ တစ်ဖက်တစ်ချက် ပေါက်နေသည့် လမ်းကလေး အတိုင်း ဒုန်းစီး သွားကြသည်။ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြရင်းက အော်ဟစ် နှုတ်ဆက် သွားကြသည်။ သူတို့ ကျွန်ယုံ ၎င်းက နောက်က မြင်းတစ်စီးဖြင့်။

ရှေ့က ဖုန်ထူထူ လမ်းကလေးကို ချိုး လိုက်သည့် အခါတွင် မြိုင်သာယာကို မမြင်ရတော့။ ဘရင့်က မြင်းဇက် သတ်ကာ တောင်တမာပင် အုပ်အုပ် အောက်တွင် ရပ်လိုက်သဖြင့် စတူးဝပ်ကလည်း ရပ်လိုက်သည်။ ၎င်းကလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူ့မြင်းကို ဇက်သတ်၍ ရပ်သည်။ မြင်းများ က ဇက်လျှော့လိုက်သဖြင့် လည်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ နွေဦး ဖိုးတစ်ပြိုက် အကျတွင် ခေါင်းပြုလာကြသည့် မြက်နုကလေးများ ကို တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးနေကြသည်။ ခွေးအုပ်ကလည်း မြေနီ သိပ်သိပ်ထဲတွင် ဝပ်ကာ ဆည်းဆာထဲတွင် လူးလာ ပုံပဲ နေသည့် ပျံလွှားအုပ်များ ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဘရင့်၏ ထက်မြက်သည့် မျက်နှာသည် မူ နှိမ့်သွား၏ ။ စိတ်တိုနေပုံ ရသည်။

‘ကိုလေး မင်း ကောင်မလေး လုပ်ပုံ မြင်ရဲ့ လား၊ တို့ကို ညှစ်စားလေးတောင် မဖိတ်ဘူး၊ သိလား၊’

‘အေး ငါလည်း ဖိတ်မယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် မဖိတ်ဘူးကွ၊ မင်း ဘယ်လို

သဘောရသလဲ’

စတုးဝပ်က ပြောသည်။

‘ဒါ ကတော့ ဘယ်သိမလဲကွ၊ ဒီတစ်ခါက ပြန်ရောက်မှ သူတို့ အိမ်ကို
ဒီတစ်ခါပဲ အလည် ရောက်သေးတာ၊ စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောရသေးဘူး’

‘တို့ လာလည်တာကိုတော့ တော် တော် ဝမ်းသာ ပုံပဲ’

‘အင်း ဝမ်းသာပုံတော့ ရတာ ပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ပြန်ခါနီး မှာ ဘာ ဖောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ မချော သိပ်စကား
မပြောတော့ဘူး၊ သူ့ ကြည့် ရတာ ကလည်း တစ်မျိုး ပဲ’

‘အေး ငါလည်း သတိထားမိတယ်၊ ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ’

‘မသိဘူးလေ၊ စိတ်မကောင်းစရာ ဘာများ တို့ ပြောမိလို့လဲ’

ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေကြ၏ ။

‘ငါတော့ မပြောမိဘူး ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ဆိုးရင် သိသာပါတယ်၊ တချို့
မိန်းကလေးတွေ လို ဖုံးကွယ် မထားဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒါကို သဘောကျတာပဲ၊ စိတ်ဆိုးရင်လည်း ရှင်းရှင်းပဲ၊
ဒါပေမယ့် မချော စိတ်ခု သွားတာ ကတော့ တစ်ခုခုကြောင့်ပဲကွ၊ တို့ပဲ စကားပြော မှာ
သွားသလား မသိဘူး၊ စောစောတုန်း ကတော့လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရွှင်ရွှင် ပျပျပဲ၊
ထမင်းစားပဲ ဖိတ်တော့ မလိုလို’

‘တို့ ကျောင်းထုတ် ခံရလို့များ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသလားမှ မသိတာ’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်၊ တို့ ပြောပြတော့ ရယ်တောင် နေသေးတာပဲ၊ ပြီးတော့
သူကလည်း ဒီလို ကျောင်းစာတွေ ဘာတွေ အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့လိုပါပဲ’

ဘရင့်က နောက်သို့ လှည့်၍ ဂျင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ဂျင်းရေ၊ တို့နှင့် စကားလက် ပြောနေတဲ့ စကားတွေ ကြားမိသလား’

‘မကြားဘူး ကိုလေး၊ ဘာလဲ ကိုလေးတို့ လူဖြူတွေ စကားပြောတာကို ကျွန်တော် ချောင်းနားထောင် နေတယ်လို့ ထင်လို့လား’

‘ဟာ ဘယ်က ဟုတ်ရမှာ လဲကွ၊ မင်းတို့ လူမည်းတွေ ဟာ နေရာတကာ သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ တော့ ငါ့ကို မညှာနှင့်၊ ဆင်ဝင်အောက် နံရံနားက စံပယ်ရုံနားမှာ မင်း ထိုင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း၊ တို့ပြောတဲ့ စကားတွေ ထဲမှာ စကားလက် စိတ်ဆိုးစရာ စကားများ ပါသလား’

ဂျင်းက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးကို တွန့်ထားလိုက်ရင်း

‘ဟင့်အင်း၊ ကိုလေးတို့ ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ သူ စိတ်ဆိုးစရာ စကား မပါပါဘူး၊ ကြည့်ရတာ တော့ ကိုလေးတို့ကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာနေပုံပဲ၊ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကိုလေးတို့က အက်ရှလေနှင့် မီလာနီတို့ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ပြောတုန်း ကတော့ နည်းနည်း ငိုကျသွားသလိုပဲ’

ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် သည် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ကြ၏ ။

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း သတိထားလိုက်မိတယ်’

စတူးဝပ်က ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘာငိုစရာ ရှိလို့လဲ၊ အက်ရှလေနှင့် သူနှင့်လည်း ရိုးရိုးပဲ ခင်ကြတာ မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ကို ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တို့ကိုမှ ဂရုစိုက်သေးတယ်’

ဘရင့်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အက်ရှလေက သူ့ကို ကြိုမပြောလို့ စိတ်ဆိုးတာကော မ ဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ လူချင်း ဒီလောက် ရင်းနှီးရက်သားနှင့် ဒီကိစ္စကို ကြိုပြောသင့်တယ်လို့ ထင်ချင် ထင်မှာ ပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေ က ဒီလို ကိစ္စမျိုး ကို ကြိုတင် သိရင် သိပ်ဂုဏ်ယူချင်ကြတယ် မဟုတ်လား’

‘မသိဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့်ကွာ မပြောရုံကလေးနှင့် ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ တကယ်တော့လည်း သူ ပြောချင်မှ ပြောမှာ ပေါ့၊ လူ တစ်ယောက် မှာ သူ့ကိစ္စကို သူ မပြောဘဲ နေခွင့် ရှိတာပဲ၊ လူတွေ အံ့အားသင့် သွားအောင် တမင် လို့ ဝှက်ထားတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ တို့တောင်မှ ဒေါ်လေး ပစ်တီ ပြောလို့ သိတာ မဟုတ်လား၊ အက်ရှလေဟာ မီလာနီကို လက်ထပ်မယ် ဆိုတာ စကားလက်လည်း သိပြီးသား ဖြစ်မှာ ပါ၊ တို့တောင် အစောကြီး ကတည်းက ကြိုသိ နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့ အမျိုး တွေ က မောင်နှမ တစ်ဝမ်းကွဲချင်း လက်ထပ်တဲ့ အမျိုး တွေ ၊ မီလာနီရဲ့ မောင် ချားလ်ကလည်း အက်ရှလေ နှမ ဟန်နီကို လက်ထပ်မှာ ပဲ’

‘ထားပါလေ၊ တို့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ စကားလက်က တို့ကို ညစာစား မဖိတ်တာတော့ နည်းနည်း အောင့်တယ်ကွ၊ ခုအချိန် အိမ်ပြန်ရင်လည်း ကျောင်းထုတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စကို မေမေက ဆူဦးမယ်’

‘ဒီလောက်ဆို ကိုကြီး ချောထားပြီးလောက် ပါပြီကွ၊ ကိုကြီးက ညက်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုကြီး ချောလိုက်ရင် မေမေ ပျော့သွားတာချည်းပဲ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မေမေ စိတ်ညစ်ပြီး အရှုံးပေးအောင် ဟိုက လှည့်ပြော၊ ဒီက လှည့်ပြောနှင့် ကိုကြီးတော့ မလွယ်ဘူး၊ မေမေကလည်း သူ့မြင်း ဝယ်လာလို့ မြင်းကိစ္စ ပြီးရင် ကိုကြီးနှင့် ထမင်းပိုင်းမှာ တွေ့မှာ ပဲ၊ ကိုကြီးနှင့် တွေ့လို့ အကြောင်းစုံ သိရရင် ရှုံးရှုံးရှားရှားနှင့် ဒေါပွမှာ ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးက ပြောမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ည ဆယ်နာရီလောက် မေမေ စိတ်နည်းနည်း ငြိမ်သွားတော့မှ တစ်လုံးသွင်း နှစ် လုံးသွင်း ပြောမှာ ၊ တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး မှူးက တို့ကို ဘယ်လောက် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောလိုက်တယ်၊ ဘာတယ်နှင့် တအိအိ ပြောမှာ ပဲ၊ အဲ သန်းခေါင်လောက်လည်း ကျရာ မေမေလည်း တို့ဘက် ပါလာရော၊ နင်တို့ အုပ်ချုပ်ရေး မှူးက ဒီလောက်တောင် ပြောရင် သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်တောင် ကောင်းတယ်လို့ ပြောမှာ အမှန်ပဲ၊ ရှုပ်တယ်ကွာ၊ သန်းခေါင်ကျမှ အိမ်ပြန်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် သည် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်နေကြ၏

။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းရိုင်းများကိုလည်း မကြောက်။ ရန်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပစ်လား၊ ခတ်လား လုပ်ကြရမည် ကိုလည်း မမူ ။ ခြံနားနီးချင်းတွေ စိတ်ဆိုးမည် ကိုလည်း အရေး မစိုက်။ သို့ရာတွင် တုတ်ထိုး အိုးပေါက် ပြောတတ်သော အမေ့ ပါးစပ်နှင့် နေရာမရွေးသော မြင်းကြိမ်ကိုမူ ကြောက်သည်။

‘ဒါဖြင့် အက်ရှလေတို့ ခြံဘက် သွားမယ်ကွာ၊ ကြုံရင်လည်း အဲဒီ မှာ ပဲ ညစာ စားမယ်၊ အက်ရှလေနှင့် သူ့နှစ်ယောက်ကတော့ ဝမ်းသာမှာ ပဲ’

စတူးဝပ်က စိတ်မသက်သာ ဟန်ဖြင့်

‘မ သွားပါနှင့်ကွာ၊ မနက်ဖြန် ပျော်ပွဲစား ဆိုတော့ အလုပ် များ နေမှာ ပေါ့၊

ပြီးတော့’

‘ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ မေ့သွားတယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းများ ကို ဆက်စီးလာကြ၏ ။ အတန်ကြာ စကားမပြောမိကြ။

စတူးဝပ်၏ ခပ်ညိုညိုပါးပြင်သည် ရှက်သွေးရောင် ဖျန်းနေသည်။ စတူးဝပ်သည် အက်ရှလေ၏ ညီမ အင်ဒီယာကို ဝိုးခဲဖူးသည်။ နှစ် ဖက် မိဘများ ကလည်း သဘောတူခဲ့ကြသည်။ တစ်နယ်လုံးကလည်း သိကြသည်။ အင်ဒီယာက အေးဆေး သည်။ စည်းကမ်းကြီးသည်။ အင်ဒီယာသည် စတူးဝပ်ကို ငြိမ်အောင် ထိန်းနိုင်လိမ့်မည် ဟု အားလုံးက ထင်ကြသည်။ စတူးဝပ်နှင့်လည်း ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသည်။ သို့ရာတွင် ဘရင့်က သဘောမကျ။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အနေဖြင့် ကြည့်လျှင် အင်ဒီယာကို သဘောမကျစရာ မရှိ။ သို့ရာတွင် အင်ဒီယာက အကျည်းတန်သည်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လွန်းသည်။ စတူးဝပ်၏ ကြင်ဖက် အနေဖြင့် သူ သဘောမတူနိုင်။ ထိုအကြိမ်သည် အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ပထမဆုံး အကြိမ် အကြိုက်ချင်း ကွဲပြားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာမဟုတ်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အတွက် ဤမျှဖြစ်ရမည် လောဟုပင် ဘရင့် စိတ်ဆိုး မိသေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နွေရာသီကမူ ဂျန်းဘာရီက ဝက်သစ်ချတောထဲတွင် ကျင်းပသည့် နိုင်ငံရေး ဟောပြောပွဲ တစ်ခု၌ သူတို့နှစ် ယောက် စကားလက် အိုဟာရာကို အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ကြသည်။ စကားလက်ကို သိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ကလေး ဘဝ ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ကစားဖော် ကစားဖက် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ စကားလက်က သူတို့လို မြင်းစီးနိုင်သည်။ သစ်ပင် တက်နိုင်သည်။ ယခု ပြန်တွေ့လိုက်သည့် အခါ၌ စကားလက်သည် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး မိန်းမ တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။

စကားလက်၏ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများ က ရွှန်းလဲ့ နေကြသည်။ ရယ်လိုက်လျှင် ပါးချို ငုံ့ကလေးတွေ က ထင်းခနဲ ပေါ်လာကြသည်။ လက်နှင့် ခြေထောက်များ ကလည်း သေးငယ် လှပကြသည်။ ခါးက သေးသွယ်သည်။ ဤသည်ကို ယခုမှ သတိပြုမိကြသည်။ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် က သူ့အလှကို ပြောပြသည်တွင် စကားလက်က အသံထွက်အောင် တစ်ခပ်တစ်ရပ် ရယ်သည်။ သူတို့ အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် ကို စကားလက်က ပြန်၍ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်သည့် အခါ၌ သူတို့ကလည်း တဟားဟား ရယ်ကြသည်။

ထိုနေ့သည် သူတို့ အမြွှာ ညီအစ်ကို အတွက် ထူးခြားသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ စကားလက်၏ အလှကို ယခင်က အဘယ့်ကြောင့် သတိမပြုမိရသနည်း။ ထိုနေ့က အကြောင်းကို ပြန်ပြောမိကြတိုင်း ထို မေးခွန်းကို မေးမိကြသည်။

သို့ရာတွင် အဖြေ ရှာ၍ မရ။ စကားလက် ကိုယ်တိုင်က ထိုနေ့ကျမှ သူတို့ သတိ ထားမိအောင် အလှ ပြသည်ကို သူတို့ မသိကြ။ စကားလက်သည် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် က မိန်းကလေး တစ်ယောက် အား ချစ်သည်ကို မြင်လျှင် မနာလို ဖြစ်တတ်သည်။ ထိုနေ့က အင်ဒီယာနှင့် စတူးဝပ်တို့ တွေ့ လုပ်နေကြသည်ကို မြင်သည့် အခါတွင် သူ့ရင်ထဲက မနာလိုစိတ်သည် အံ့ကြွလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် စကားလက်သည် ထိုနေ့က စတူးဝပ်ကို သာမက ဘရင့်၏ နှလုံးသားကိုပါ ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

ယခု ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် စလုံးက စကားလက်ကို ချစ်နေကြပြီ။ စတူးဝပ်သည် အင်ဒီယာကို စွဲလမ်းခြင်း မရှိတော့။ ဘရင့်သည်လည်း သူ တစ်ခါက စိတ်မပါတပါ ပိုးခဲ့ဖူးသည့် လက်တီမွန်ရိုးကို မေ့လိုက်ပြီ။ စကားလက်က သူတို့ နှစ် ယောက်

အနက် တစ်ယောက် ယောက် ကို လက်ခံခဲ့လျှင် ကျန် တစ်ယောက် က မည် သို့ လုပ်မည် နည်း။ ဤအကြောင်းကိုမူ သူတို့ နှစ် ယောက် မပြောကြ။ ဤလမ်း လျှောက်လျှင် ဤတံတားကိုမူ ဖြတ်ရတော့မည် ။ ယခု လောလောဆယ်တွင် မူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို အတူတူ ချစ်မိသည့်အတွက် သူတို့ ကျေနပ်သည်။ သူတို့ အချင်းချင်းကြားတွင် မနာလို ဝန်တိုမှု ဟူ၍ မရှိ။ ခြံနီးချင်းများ ကလည်း ဤအချက်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ စကားလက်ကို သဘောကျပုံ မရသည့် အမေကမူ ဤကိစ္စအတွက် စိတ်ညစ်နေသည်။

‘ကောင်မလေးက တစ်ယောက် ယောက် ကို လက်ခံလိုက်လို့ တစ်ယောက် က ရှောင်ပေးရင် ကောင်းတာပေါ့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ နင်တို့ နှစ် ယောက် လုံးကို လက်ခံရင်လည်း နှစ် ယောက် လုံး ပြောင်းသွား ကြပေါ့။ စိုးရိမ်တာက ဟိုက ကောင်မလေးက မျက်နှာများများ ၊ ဒီကောင်မလေး အတွက် နင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် မနာလို တိုရှည် ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ပစ်လား ခတ်လားတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်ကြပေါ့ဟယ်၊ ကောင်းတာပေါ့’

အမေက ပြောသည်။

စကားလက်နှင့် နိုင်ငံရေး တရားပွဲတွင် တွေ့ပြီးသည့် နောက်မှစ၍ စတူးဝပ်သည် အင်ဒီယာ ရှေ့တွင် အနေရ ခက်နေသည်။ စတူးဝပ် တစ်ယောက် မူပျက်နေသည်ကို အင်ဒီယာက ရိပ်မိ၍ မဟုတ်။ စကားနာ ထိုး၍ မဟုတ်။ အင်ဒီယာက ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေးမျိုး ။ သူက မည် သို့ မျှ မပြောသည့်တိုင် စတူးဝပ်သည် အင်ဒီယာ ရှေ့တွင် အနေရ ခက်နေသည်။ သူသည် အင်ဒီယာ၏ အချစ်ကို တောင်းခံခဲ့သည်။ အင်ဒီယာ ကလည်း သူ့ကို ပြန်ချစ်ခဲ့သည်။ ယခုတိုင်လည်း ချစ်နေသည်။ ဤလို မိန်းကလေး တစ်ယောက် အပေါ် သစ္စာမဲ့ခြင်းသည် ယောက်ျား မဝီသရာ ရောက်သည်ဟု စတူးဝပ် ထင်သည်။

အင်ဒီယာ၏ မျိုး ရိုးကို သူ လေးစားသည်။ အင်ဒီယာ၏ စာပေ နှံ့စပ်မှု ကိုလည်း သူ လေးစားသည်။ ထိုမျှမက အင်ဒီယာ၏ အရည်အချင်း မှန်သမျှကို သူ သဘောကျသည်။ သို့ ရာတွင် စကားလက်နှင့် ယှဉ်သည့် အခါ၌ မူ အင်ဒီယာသည် ငြီးငွေ့စရာ။

စကားလက်က သွက်လက်သည်။ ချက်ချာသည်။ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်သည်။ ဤသည်ကပင် ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။ အင်ဒီယာနှင့် ဆိုလျှင် ရှေ့ အနာဂတ် ဘာ ဖြစ်မည် ကို ကြိုပြော၍ ရသည်။ စကားလက်ကမူ ကြိုပြော၍ ရသည့် အစားမျိုး မဟုတ်။ ဤ အရည်အချင်းသည် ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို သွက်သွက် လည်စေနိုင်သည်။ သို့ ရာတွင် စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းသည်။

‘ဒါဖြင့် ကိတ်ကာလ်ဗတ်တို့အိမ် သွား ညစာ စားရအောင်ကွာ၊ ကက်သလင်းလည်း ချာလက်စတန်က ပြန်ရောက်ပြီတဲ့၊ စကားလက်က ပြောတယ်၊ ဆွန်တာ ခံတပ် အကြောင်း သတင်းလေး ဘာလေး ကြားရတာ ပေါ့’

‘ကက်သလင်းက ဒါတွေ ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ သိရင် ကပွဲ အကြောင်း၊ သူ့ အလှအပ ပစ္စည်းတွေ အကြောင်းလောက်ပဲ သိမှာ ပေါ့’

‘ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အပျင်းပြေပေါ့ကွာ၊ သန်းခေါင် မတိုင်ခင် အချိန်ဖြုန်းရတာ ပေါ့’

‘သွားလေ၊ ချာလက်စတန်က အတင်းအဖျင်းတွေ ကြားရတာ ပေါ့၊ ရက်တို့ အကြောင်းလေး ဘာလေးလည်း နည်းနည်း သိရတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မိထွေး ယန်ကီမကြီး လာထိုင်နေရင်တော့ ဂြိုဟ်ပဲ’

‘ယန်ကီမကြီးက မဆိုးပါဘူးကွာ’

‘ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး၊ သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက သနားစရာကောင်းတဲ့ လူမျိုး ကို သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ တို့ ရောက်သွားရင် ပျာပျာသလဲနှင့် ဧည့်ခံရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ပျာပျာသလဲ လုပ်လေ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလေပဲ၊ ပြီးတော့ အဘွားကြီးက တို့တောင်ပိုင်းသားတွေ ဟာ လူရိုင်းတွေ တဲ့၊ တောင်ပိုင်းသားဆိုရင် ကြောက်တယ်တဲ့ မေမေ့ကို ပြောလိုက်တယ်၊ တို့ ရောက်သွားရင်တောင် လန့်နေတဲ့ ပုံမျိုး၊ ကြည့်ရတာ ကြက်မကြီး ကုလားထိုင်ပေါ် တက်ဝပ်နေသလိုပဲ၊ ချွတ်ခနဲ အသံ ကြားလိုက်တာနှင့် လန့်ပြီး ကတော် ကတော် အော်နေမယ့် ပုံမျိုး ’

‘ဒါ ကတော့ သူ လန့်တာ မပြောနှင့်လေ၊ မင်းက ကိတ် ခြွေထောက်ကို

သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်တာလည်း ကြည့်ဦးမှာ ပေါ့’

‘အဲဒီ တုန်း ကတော့ မူးနေတာကိုးကွ၊ မမူးရင် ဘယ်ပစ်ပါ့မလဲ’

စတူးဝပ်က ပြောသည်။

‘ကိတ်က ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး၊ ကက်သလင်းတို့ ဆာရာဖို့တို့ကလည်း နီလိုပါပဲ၊ သူတို့ အဖေကြီးကလည်း ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ သူတို့ မိထွေး ယန်ကီမကြီးကသာ ငါတို့ တောင်ပိုင်းသားတွေ ထဲမှာ နေတာ ကြောက်စရာ ကောင်းသလေး ဘာလေးနှင့် ပြောတာပေါ့’

‘ဒါ ကတော့ကွာ၊ သူ့ကိုလည်း အပြစ်တင်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ သူက မြောက်ပိုင်းသူ ယန်ကီ ဆိုတော့ သိပ်လည်း မယဉ်ကျေးဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့ လင်ပါသားကိုလည်း မင်းက သေနတ်နှင့် ပစ်ထားတာကိုးကွ’

‘ဘာဆိုလဲကွ၊ သူ့လင်ပါသားကို သေနတ်နှင့် ပစ်တာနှင့် ငါ့ကို စော်ကားရမှာ လား၊ မင်းက မေမေ့ သားအရင်း ခေါက်ခေါက်ပါ၊ တိုနီတဖွန်တိန်က မင်း ခြေထောက်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်တုန်းက မေမေ ဘာလုပ်သလဲ၊ သူ့လိုပဲ တစ်ဖက်သားကို မှီချိုး မှစ်ချိုး ပြောသလား၊ မပြောပါဘူး၊ တိုနီ အဖေ ဆရာဝန်ကို ခေါ်ပြီး ဆေးထည့် ခိုင်းတယ်၊ သူ့အဖေကို တိုင်တယ်၊ တိုနီ တစ်ယောက် လက် မတည့်ဘူးတဲ့၊ အရက်ကြောင့် သေနတ်ပစ် လက်မဖြောင့် တော့ဘူးတဲ့၊ လူပစ်တာ ခြေထောက် ထိတယ် ဆိုတော့ တော် တော် အခြေအနေ ဆိုးနေပြီတဲ့၊ သာသာ ကလေးနှင့် နှက်လွှတ်လိုက်တယ်၊ တိုနီ ဆွေဆွေ ခုန်နေတာပဲ’

ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။

‘မေမေ ကတော့ မိန်းမထဲမှာ ရှာမှ ရှားတဲ့ မိန်းမကိုးကွ’

ဘရင့်က သူ့ မေမေကို ချီးကျူး သည်။

‘မေမေ လုပ်ရင် စိတ်ချရတယ်၊ ဘယ်တော့မှ မမှာ :ဘူး၊ လူရှေ့ သူရှေ့ ဆိုရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ကိုယ့် သားသမီးကို အရက် ရအောင် မလုပ်ဘူး’

‘အေး မင်းကသာ ပြောနေ၊ ဒီနေ့ည အိမ်ပြန် ရောက်ရင်သာ ဖေဖေနှင့် မမတို့ ရှေ့မှာ တို့နှစ် ယောက် အရှက်မကွဲရင် ကံကောင်းပေါ့’

စတူးဝပ်က မျက်မှောင့်ကုပ်ပြီး ပြောသည်။

‘ကျောင်းက ထုတ်ခံရရင် နင်တို့ကို ငါ ဥရောပကို အလည် မလွှတ်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ မှတ်မိသေးလား’

‘အို မသွားရလည်း နေပေါ့ကွာ၊ ဥရောပမှာ သာ ကြည့်စရာ ရှိတာ မှတ်လို့၊ တို့ ဂျော်ဂျီယာ နယ်ထက် ဘာမှ ပိုထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြင်းတွေ ကလည်း တို့အိက မြင်းတွေ လောက် ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်မလေး တွေ ကလည်း တို့အိက ကောင်မလေးတွေ လောက် ချောမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာပါတယ်၊ ပြောင်းအရက်ဆိုလည်း ဖေဖေ ပြောင်းအရက်ကို မမီပါဘူး’

‘အက်ရှလေက ပြောတော့ ရှုခင်းတွေ က သိပ်လှတာပဲတဲ့၊ ဂီတကလည်း တော် တော် အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်တဲ့၊ အက်ရှလေ ကတော့ ဥရောပကို သဘောကျတယ် ဆရာ’

‘အက်ရှလေတို့ မိသားစု အကြောင်း မင်း သိသားပဲ၊ သူတို့က စာပေတို့၊ ဂီတတို့၊ ရှုမျှော်ခင်းတို့ကို သိပ်ဝါသနာ ပါတာ၊ မေမေက ပြောတော့ အက်ရှလေတို့ အဘိုးဟာ ဗာဂျီးနီးယား နယ်သားတဲ့၊ ဗာဂျီးနီးယား နယ်သား တွေ ဟာ ဒီလိုပဲတဲ့’

‘တို့ ကတော့ ဝါသနာ မပါဘူးဟေ့၊ စီးဖို့ မြင်း ကောင်းကောင်းရယ်၊ သောက်ဖို့ အရက် ကောင်းကောင်းရယ်၊ ပိုင်ဖို့ ကောင်မလေး ချောချောရယ်၊ ပျော်ဖို့ ခပ်ရမ်းရမ်း ကောင်မလေးရယ် ရှိရင် တော် ပြီ၊ သူတို့ ဥရောပတွေ ဘာတွေ မလိုချင်ဘူး၊ ဥရောပ မသွားရတော့ကော ဘာ ဖြစ်သလဲ၊ ခုနေ ဥရောပ ရောက်နေတုန်း ပြည်တွင်း စစ် ဖြစ်လာရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ အိမ်ကို ပြန်ချင်လို့လည်း မပြန်ရ၊ ဥရောပ သွားတာထက် စစ်တိုက်ရတာ က ပိုကောင်းတာပေါ့ကွ’

‘အင်း တစ်နေ့နေတော့ တိုက်ရမှာ ပေါ့ကွ၊ ဟေ့ ဘရင့်၊ ဒီည ညစာ သွားစားရမယ့် နေရာ ငါ စဉ်းစားလို့ ရပြီကွ၊ စိမ့်တောထဲက ဖြတ်ပြီး အေဘယ် ဝင်ဒါတို့ အိမ်

သွားမယ်၊ တို့ ညီအစ်ကို လေးယောက် စလုံး စစ်သင်တန်း တက်မယ်လို့ သွားပြောမယ်’

‘ကောင်းတယ်ဟေ့’

ဘရင်က စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောသည်။

‘တောင်ပိုင်း တပ်မတော် သတင်းလည်း သိရတာ ပေါ့၊ တပ်မတော် အတွက် ဘယ် ယူနီဖောင်း ရွေးသလဲ ဆိုတာ သိရမှာ ပဲ’

‘ပြင်သစ် ယူနီဖောင်းလို ဆိုရင်တော့ ဂြိုဟ်ပဲကွ၊ ဘောင်းဘီ အနီ ပွပ္ပကြီးတွေ နှင့် ဆိုရင် မိန်းမလျာနှင့် တူတော့မှာ ပဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲတော့ မိန်းမ ဂါဝန်နှင့် သိပ်တူတာပဲ’

‘ကိုလေးတို့ အဘယ်တို့ အိမ်ကို သွားမလို့လား’

ရှင်းက လှမ်းမေးသည်။

‘သူတို့ဆီ သွားလို့ ကတော့ ညစာ ကောင်းကောင်း စားရမှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ အရင် ထမင်းချက်ကြီးက သေသွားပြီ၊ နောက်ထပ်လည်း ထမင်းချက် မဝယ်ရသေးဘူး၊ မိန်းမ ထမင်းချက် တစ်ယောက် ငှားထားတယ်၊ သူတို့ ယာတောက ကပ္ပလီ သူရင်းငှားတွေ ပြောတော့ အဲဒီ ထမင်းချက် မိန်းမကြီးက အလွန် ညံ့သတဲ့’

‘ဘာ ဖြစ်လို့ ထမင်းချက် အသစ် မဝယ်တာ တဲ့လဲကွ’

‘သူတို့လို အနပ်စုတ် ကုပ်စုတ် လူဖြူဆင်းရဲသားက ဘယ်မှာ ကပ္ပလီကျွန် ဝယ်နိုင်မလဲ ကိုလေးရ၊ သူတို့ ဝယ်နိုင်ရင် တစ်ယောက် နှစ် ယောက် ပေါ့၊ ဒီထက် ဘယ်တော့မှ ပိုမဝယ်နိုင်ဘူး’

ရှင်း၏ လေသံက လှောင်ပြောင် အထင်သေးသည့် လေသံ။ ရှင်းသည် ကပ္ပလီ ကျွန်တစ်ရာ ပိုင်သည့် တာလက်တန် မိသားစု၏ ငွေဝယ်ကျွန် ဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် သူ့နောင်ရေး သည် ဘာမျှ ပူစရာ မရှိ။ လယ်သမား လူချမ်းသာများ ၏ ငွေဝယ်ကျွန်များ ပီပီ ရှင်းသည် ကျွန်ပိုင် အနည်းငယ်သာ ရှိသည့် လယ်သမားများ ကို အထင်သေးတတ်သည်။

‘ဟေ့ကောင် အရေဆုတ်ခံချင်သလား’

စတူးဝပ်က ကြောက်စဖွယ် ဟိန်းလိုက်သည်။

‘အဘယ်ဝင်ဒါကို အနပ်စုတ် ကုပ်စုတ်လို့ မပြောပါနှင့်ကွ၊ ဆင်းရဲပေမယ့် အနပ်စုတ် ကုပ်စုတ်လို့တော့ မထင်လိုက်နှင့်၊ ဒီ နယ်တစ်ဝိုက်မှာ လူဖြူထဲက ဖြစ် ဖြစ်၊ လူမည်းထဲက ဖြစ် ဖြစ် သူ့ထက် သာတဲ့လူ တစ်ယောက် မှ မရှိဘူး မှတ်ပါ၊ သူ့ထက် သာတဲ့လူ ရှိရင် တို့တပ်မတော် က သူ့ကို ဘာ ဖြစ်လို့ ဗိုလ်အ ဖြစ် ရွေးမလဲ’

ရှင်းက သူ့သခင် မျက်မှောင့် ကုတ်နေသည်ကို ပမာမပြု။

‘ဪ ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို မစဉ်းစားမိဘူး၊ ကျွန်တော် က စစ်ဗိုလ် ဆိုတာ လူချမ်းသာချည်း အောက်မေ့နေတာ၊ အနပ်စုတ် ကုပ်စုတ်တွေ ကိုတော့ ခန့်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့’

‘လာပြန်ပြီလား အနပ်စုတ် ကုပ်စုတ်၊ စလက်တာရီတို့လို လူဖြူအစုတ်တွေ များ အောက်မေ့နေသလား၊ ဟုတ်တယ် အဘယ်က မချမ်းသာဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထွန်တဲ့ ယာသမားကလေး၊ ခြံသမားကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို လူတွေ က သဘောကျလို့ စစ်ဗိုလ်အ ဖြစ် ရွေးရင် မင်းတို့ ကပ္ပလီတွေ ဘာမှ စော်ကား မော်ကား ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ တို့ တပ်မတော် ဟာ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် သိတယ်’

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလလောက်က မြင်းတပ်ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့၏ ။ ထိုနေ့မှာ ပြည်ထောင်စုထဲက ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ် ခွဲထွက်သည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ တပ်သားသစ်များ သည် စစ်တိုက်ရန် သွေးကြွနေကြသည်။ တပ်မတော် ယူနီဖောင်းကို ယခုထက်တိုင် မသတ်မှတ်ရသေး။ ယူနီဖောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်ယောက် တစ်မျိုး စီ ထင်မြင် ချက်တွေ ပေးကြသည်။

အရောင် တွေ ရွေးကြသည်။ ပုံစံတွေ ထုတ်ကြသည်။ နာမည် တွေ ပေးကြသည်။ အချို့ က ‘တောကြောင်’ ဟု အမည် ပေးကြသည်။ ‘မီးလုံးဂျော်ဂျီယာ မြင်းသည်တော်’ ‘ပြည်တွင်း : သေနတ်ကိုင်’ ‘မိုးကြိုး’ ‘သွေးသောက်’ စသဖြင့် တပ်အမည် ကို အမျိုး မျိုး ပေးကြသည်။ ယခုထက်ထိ အတည်တကျ မရွေးကြရသေး။ ထို့ကြောင့် ‘တပ်မတော်’ ဟု အများ က ခေါ်နေကြ၏ ။

နောက်ဆုံးတွင် နာမည် တွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပေးသည့်တိုင် လူထုကမူ
'တပ်မတော် ' ဟုသာ ခေါ်မြဲ ခေါ်ကြသည်။ တပ်မတော် ဗိုလ်များ ကို တပ်သားများ က
ရွေးကောက် ကြရသည်။ ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ်တွင် စစ်သားဟောင်းကြီး တချို့ က လွဲလျှင် စစ်
အတွေ့အကြုံရှိသူဟူ၍ မရှိကြ။

တာလက်တန်၏ သား စတူးဝပ်တို့ ညီအစ်ကို လေးယောက် နှင့် ဖွန်တိန်၏ သား
သုံးယောက် ကို တပ်သားများ က သဘောကျကြသည်။ သို့ရာတွင် စတူးဝပ်တို့ ညီအစ်ကို
လေးယောက် က အရက် မူးတတ်သည်။ ရမ်းကား တတ်သည်။ ဖွန်တိန်တို့ ညီအစ်ကို
သုံးယောက် ကမူ စိတ်ထက်လွန်းသည်။ တစ်ဆိတ် ရှိလျှင် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချင်သည်။
ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ရွေးချယ်ခြင်း မပြု။ အက်ရှလေကို ဗိုလ်ကြီး အ ဖြစ် ရွေးလိုက်ကြသည်။

အက်ရှလေက သူတို့နယ်တွင် မြင်းစီး ကျွမ်းသည်ဟု နာမည် ကြီးသည်။
ခေါင်းအေးအေး ထားတတ်သဖြင့် တပ်ကိုလည်း စည်းကမ်းတကျ ထိန်းနိုင်မည် ဟု
ယူဆကြသည်။ ရေး ဖို့ ကားလ်ဗတ်ကို ဗိုလ်အ ဖြစ် ရွေးလိုက်သည်။

အဖေက ယာခုတ်၍ သူကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ယာ ကိုယ်လုပ်သည့် ယာသမား
တစ်ဦး ဖြစ်သူ အေဘယ် ဝင်ဒါကို ဒုဗိုလ် အ ဖြစ် ရွေးကြသည်။ အေဘယ်က အကင်း
ပါးသည်။ အလုံးအဖန် ထွားသည်။ စာမတတ်သော် လည်း ကြင်နာတတ်သည်။ သူတို့ လူငယ်
တစ်သိုက်ထဲတွင် အသက် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည့်တိုင် မိန်းမပျိုများ ရှေ့တွင် သူတို့လိုပင်
ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသည်။

တပ်မတော် ထဲတွင် ဂုဏ် ပကာသနကို အရေး မထား။

သူတို့ အဖေများ ၊ အဘိုးများ သည် ယာသမား ဘဝမှ ချမ်းသာ လာသူတွေ ချည်း
ဖြစ်သဖြင့် အတန်းအစား အထူး ခွဲခြားခြင်း မရှိ။ အေဘယ်လ်သည် သေနတ်ပစ် လည်း
အလွန် ဖြောင့်သည်။ ၇၅ ကိုက် အကွာမှနေ၍ ရှဉ့်မျက်လုံးကို မှန်အောင် ပစ်နိုင်သည်။
တောတောင်ကို ကျွမ်းကျင်သည်။ မိုးရွာထဲတွင် မည် သို့ မီးမွှေးရမည် ကို သိသည်။ အမဲလိုက်
ကောင်းသည်။ ရေရှာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တပ်သားများ က သူ့ကို သဘောကျကာ

တပ်မတော် အဖြစ် ရွေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကလည်း သူတို့ ယုံစားသည်ကို ဘဝင်မမြင့်။ သို့ရာတွင် ယာတော ပိုင်ရှင်ကြီးများ ၏ သမီးများ၊ သူတို့ ငွေဝယ်ကျွန်များ ကမူ အဘယ်ကို အထင်မကြီးကြ။ လူကုန်ထံသား မဟုတ်ဟု ဆိုကာ အထင်သေးကြသည်။

တပ်မတော် သည် မူလက ယာတော ပိုင်ရှင်ကြီးများ ၏ သားများ ကိုသာ တပ်သားအဖြစ် စုစည်းခဲ့သည်။ တပ်သားသစ်များ က မြင်း၊ လက်နက် အသုံးအဆောင်၊ ယူနီဖောင်းနှင့် အစေခံ တစ်ယောက် စီ ယူလာခဲ့ကြရသည်။ သို့ရာတွင် ကလေးတန် ခရိုင်က လူချမ်းသာ နည်းသည်။ ထို့ကြောင့် လူချမ်းသာ သားတွေ ချည်း စစ်တပ် တစ်တပ် ပြည့်အောင် ဖွဲ့ရန် မလွယ်ကူ။ ယာသမားကလေးများ၊ မုဆိုးများ၊ တောခုတ်သမားများ ၏ သားများ ကိုပါ လက်ခံရသည်။ လူချမ်းသာများ ကဲ့သို့ပင် သူတို့လည်း ပြည်တွင်း စစ် ဖြစ်လာလျှင် မြောက်ပိုင်းက ယန်ကီများ ကို တိုက်ချင်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ ငွေရေး ကြေးရေး ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ယာသမားကလေးများ တွင် ကိုယ်ပိုင် မြင်း မရှိကြ။ ယာထွန်လျှင် လားဖြင့် ထွန်ကြရသည်။ လားပင်လျှင် များများ စားစား မရှိ။ အများ ဆုံး ရှိသူ ဆိုလျှင် လေးကောင်ထက် မပို။ တပ်မတော် က မြင်း မလုံလောက်သဖြင့် လားများ ကို လက်ခံနေသည့်တိုင် တပ်မတော် ကို မပေးနိုင်။ မုဆိုးများ နှင့် တောခုတ်သူများ ဆိုလျှင် လားပင်လျှင် တစ်ကောင်မျှ မရှိကြ။ မြေလွတ်ကလေးက စိုက်ရသမျှနှင့် တောကောင် ရသမျှကလေးကို အမှီ ပြုနေကြရသည်။ ကုန်ဖလှယ်သည့် စနစ်ဖြင့် အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြသည်။ တစ်နှစ် ပြည့်၍ ငါးဒေါ်လာလောက်ကိုပင် မမြင်ဖူးကြ။ သူတို့တစ်တွေ အဖို့ တပ်မတော် သို့ မြင်း ယူ၍ လာရမည် ဆိုသည်မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။

သို့ရာတွင် ယာတော ပိုင်ရှင်ကြီးများ က ချမ်းသာသည့် အတွက် ဂုဏ်ယူကြသလို သူတို့ကလည်း ဆင်းရဲသည့် အတွက် မာန ကြီးကြသည်။ လူချမ်းသာတို့ ပေးကမ်းသည်ကို ဘယ်တော့မျှ လက်ဖြန့် မခံကြ။ ဤတွင် တပ်မတော် အတွက် လူပြည့်ရန် အစီအစဉ် တစ်ရပ်ကို လုပ်ကြရတော့သည်။

စကားလက်၏ အဖေ ဂျရယ် အိုဟာရာ၊ ဂျွန် ဝီလ်ကီ၊ ဘတ်မွန်ရီး၊ ဂျင်း

တာလက်တန်၊ ဟူးချ်ကားလိဗတ် စသည့် ခြံပိုင်ရှင်ကြီးများ က တပ်မတော် အတွက် မြင်း၊ ဝတ်စုံ စသည်တို့ ဝယ်ရန် ရန်ပုံငွေ ထည့်ကြသည်။ တပ်မတော် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကို ဂျန်းဘာရီတွင် တစ်ပတ်လျှင် နှစ် ကြိမ် စစ်ရေး ပြသည်။ လိုသည့် မြင်းအရေအတွက် မပြည့်သေးသည့်တိုင် မြင်း ရပြီးသူများ က မြင်းတပ် တိုက်ပွဲ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းကြသည်။ စစ်သင်တန်း ဆင်းသည့်နေ့တွင် ရုံးနောက်ဘက် ကွင်းပြင်ထဲ၌ ဖုန်လုံးကြီးတွေ အလိပ်လိုက် ထနေတတ်သည်။ လည်ချောင်းကို ညှစ်၍ အော်သံကြီးတွေ ဆူညံနေတတ်သည်။ ဓားရောင်တွေ တဖွေးဖွေး လက်နေတတ်သည်။

မြင်း မရှိသေးသူများ က ဘူးလက် ကုန်စုံဆိုင်ထောင့်တွင် ထိုင်ကာ ဆေးငုံရင်း၊ စကား ပြောရင်း သူတို့ ရဲဘော်များ စစ်လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းသည်ကို ကြည့်နေ တတ်ကြသည်။ သို့ မဟုတ်လျှင် စက်ကွင်း ပစ်နေတတ် ကြသည်။ သူတို့ အားလုံး သေနတ်နှင့် ယဉ်ပါး နေကြသည်။ ငယ်ငယ်ကလေး တည်းက အမဲလိုက်လာ ခဲ့ကြသဖြင့် လက်ဖြောင့်သူတွေ ချည်း ဖြစ်သည်။

တပ်မတော် သို့ လူသည့် သေနတ်တွေ ကလည်း အမျိုး စုံသည်။ ခြံပိုင်ရှင်များ ၏ ယာတောများ မှ သေနတ်မှ အစ စိမ့်တောရှိ သစ်လုံးတဲများ က သေနတ်များ အထိ အကုန် ပါသည်။ အလယ် ဂင်နီ တောင်တန်းကို ကျော်ဖြတ်ကာ နယ်သစ် ဖွင့်ပွဲတုန်းက သုံးခဲ့သည့် ပြောင်းရှည် ရှဉ့်ပစ် သေနတ်များ လည်း ပါသည်။ ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ်ကို တည်တုန်းက သုံးခဲ့သည့် နောက်ပွင့် သေနတ်များ လည်း ပါသည်။ မက္ကဆီကို စစ်ပွဲတုန်းက သုံးခဲ့သည့် မြင်းပစ် သေနတ်များ လည်း ပါသည်။ နှစ် ယောက် ချင်း ချိန်းသတ်ပွဲများ တွင် သုံးသည့် ငွေ လက်ကိုင်ရိုးတပ် မော်ဇာ သေနတ်များ လည်း ပါသည်။ အိတ်ဆောင် သေနတ်လည်း ပါသည်။ အမဲလိုက်သည့် နှစ် လုံးပူး သေနတ်လည်း ပါသည်။ ဒင်က ပါလစ်ရောင် တလက်လက် တောက်နေသည့် နောက်ဆုံးပေါ် အင်္ဂလိပ် ရိုင်ဖယ် သေနတ်လည်း ပါသည်။

စစ်လေ့ကျင့်ခန်း ပြီးလျှင် ဂျန်းဘာရီက အရက်ဆိုင်များ ထဲသို့ ရောက်ကုန်ကြသည်။ ညမှာ င်လာလျှင် ရန် ဖြစ်လိုက်ကြသည်မှာ လည်း တရုန်းရုန်း၊ ရန်သူ ယန်ကီတွေ မလာခင် ကိုယ့်အချင်းချင်း ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်မကုန်အောင် တပ်မတော်

ဗိုလ်တွေ က မနည်း ထိန်းယူကြရသည်။

တစ်ခါက စတူးဝပ်က ကိတ်ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခြင်း၊ တိုနီဖွန်တိန်က ဘရင်ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖူးခြင်းမှာ ဤသို့ စစ်သင်တန်း ဆင်းပြီး အပြန် အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် အရက် သောက်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် သည် ဗာဂျီးနီးယား တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းထုတ်ခံရသဖြင့် အိမ်ပြန် ရောက်စဉ် တပ်မတော် က စစ်သား စုသဖြင့် စစ်တပ်ထဲသို့ စာရင်း သွင်းခဲ့ကြသည်။ သို့ ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ် လခန့်က သေနတ် ပစ်သည့် ကိစ္စ ပေါ်ပြီးသည့် နောက်တွင် အမေက သူတို့ကို ရှော်ဂျီယာ တက္ကသိုလ်သို့ ပို့လိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်မှ ပြန်မလာရဟုလည်း အမိန့် ထုတ်လိုက်သည်။ စစ်လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းရသည့် အရသာကို မတွေ့ရတော့။ သူတို့ ရဲဘော်များ နှင့် မြင်းစီးရခြင်း၊ အော်ဟစ်ရခြင်း၊ သေနတ် ပစ်ရခြင်း စသည်တို့နှင့် စာသော် ပညာ သင်ကြားခြင်း ဟူသည် သူတို့အဖို့ ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ ပျော်စရာ မကောင်း။

‘အေး အေဘယ်တို့ တောဘက်ကို သွားချင် သွားလေကွာ၊ ကောင်းသားပဲ၊ အိုဟာရာတို့ ယာတောစပ်က ချောင်းရိုးကလေးကို ဖြတ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ဖွန်တိန်တို့ စားကျက်ထဲကို ဝင်၊ ဒါမှ နီးမှာ ’

‘ဘာမှတော့ ကောင်းကောင်း စားရမှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ပဲနှင့် ဟင်းရွက်ပြုတ်ပဲ ရှိမှာ ပဲ’

ဂျင်းက ပြောသည်။ စတူးဝပ်က ရယ်လျက်။

‘မင်း စားချင်လို့လည်း မစားရပါဘူးကွ၊ မင်း အိမ်ပြန်နှင့်တော့၊ ညစာ မစားတော့ဘူးလို့ မေမေ့ကို ပြောလိုက်’

‘မပြန်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် တော့ ကိုလေးတို့နှင့် လိုက်မှာ ပဲ၊ အိမ်ပြန်ရင် ကျွန်တော် လည်း အမေကြီးက ဆူမှာ ပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ နင် သူတို့နှင့် လိုက်မသွားရတာ လဲဆိုပြီး ဆူမယ်၊ ပြီးတော့ ဘာ ဖြစ်လို့ ပြန်ခေါ်မလာရတာ လဲ ဆိုပြီး ဆူဦးမယ်၊ ကျွန်တော် ပါ ကြိမ်နှင့်

အချစ်ရမယ်၊ ကိုလေးတို့ ပါမလာရင် ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ်မှာ တာဝန်ကျမှာပဲ။ အဘယ်တို့ အိမ်ထဲကို ကိုလေးတို့ မခေါ်ချင်ရင်လည်း နေ၊ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး တောထဲမှာ စောင့်အိပ်နေမှာပဲ။ တစ်ညလုံး လင်းချင် လင်းပေစေ၊ အမေကြီး ရိုက်တာတော့ တစ်ယောက် တည်း မခံဘူး’

အမြွှာ ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် သည် ဇွတ်တရွတ် နိုင်လှသော ဂျင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏ ။

‘တော် တော် ခက်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ အဲဒီ ကပ္ပလီ ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ ဟာ တော် တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်တွေ ၊ တစ်ခါတလေတော့ ငွေဝယ်ကျွန် စနစ်ကို ဖျက်တဲ့ လူတွေ ပြောတာ မှန်သလိုလိုပဲ’

‘အေးကွာ၊ တို့တောင် မေမေနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်လို့ ရှောင်နေသေးရင် သူလည်း ဒီလိုနေမှာ ပေါ့၊ ဟေ့ကောင် တစ်ခုတော့ ပြောထားလိုက်မယ်နော်၊ အဘယ်တို့ အိမ်က ကပ္ပလီတွေ နှင့် တွေ့ရင် တို့အိမ်က ကပ္ပလီတွေ က ကြက်ကြော်တို့၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်တို့ချည်း စားရတယ်၊ မင်းတို့ ဆီ ကတော့ ပဲနှင့် ယုန်သားပဲ စားရတယ်လို့ လျှောက်ကြားမနေနှင့်၊ ကြားရင် မေမေကိုလည်း တိုင်မယ်၊ စစ်တပ်ထဲလည်း မခေါ်တော့ဘူး၊ သိလား’

‘ဘာ ကျွန်တော် က ဒီ အနပ်စုတ် ကပ်စုတ်တွေ ကို အရေး လုပ်ပြီး ကြားရမယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လည်း ဣန္ဒြေနှင့် နေတတ်ပါတယ် ကိုလေးရ၊ အမေကြီးက သင်ထားပြီးသားပဲ’

‘အင်း မေမေ ကတော့ တို့ သုံးယောက် လုံးကို လူဆိုးစာရင်းထဲ ထည့်ထားရော့မယ်၊ ကဲ သွားမယ်ကွာ’

စတူးဝပ်က သူ့မြင်းနီကြီးကို သံဆူးဖြင့် တို့ကာ သံတန်း ခြံစည်းရိုးကို အသာ ကျော်၍ အိုဟာရာတို့ ယာထဲက မြေပျော့ပျော့ပေါ်သို့ ခုန်ဝင်သည်။ ဘရင့်နှင့် ဂျင်းတို့၏ မြင်းများ ကလည်း ခုန်၍ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဂျင်းကမူ မြင်းလည်ဆံကို ဆုပ်၍ လိုက်လာသည်။

ရှင်းသည် မြင်းဖြင့် ခြံစည်းရိုးတန်း ခုန်ရမည် ကို အလွန်ကြောက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့
သခင်များ နှင့် ရင်ပေါင်တန်း လိုက်လိုသည့် အတွက် ခုန်ဝင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏ ။

ထွန်ရေး ကြောင်းတွေ ထနေသည့် နီစွေးနေသော ယာတောကို ဖြတ်ကာ
ဆင်ခြေလျှောက်လေး အတိုင်း ချောင်းရိုး အစပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ဆည်းဆာက တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းစ ပြုလာနေပြီ။

‘ဟေ့ ကိုလေးရေ၊ စကားလက်က ညစာစားဖိတ်ဖို့ မကောင်းဘူးလား’

ဘရင့်က စတူးဝပ်ကို အော်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ လည်း ဖိတ်မယ်လို့ပဲ ထင်နေတယ်၊ မင်းကော ဘာ
ဖြစ်လို့ ဒီလို ထင်တာလဲ’

စတူးဝပ်က ပြန်အော်သည်။

(၂)

စတူးဝပ်နှင့် ဘရင့်တို့ အမြွှာ ညီအစ်ကို မြိုင်သာယာမှ ပြန်သွားသည့် အခါတွင် စကားလက် ဆင်ဝင် ဝရန်တာတွင် ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မြင်းခွာသံများ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အခါ ကျမှ အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက် နေသူသဖွယ် သူ့ ကုလားထိုင်သို့ သူ ပြန်လာသည်။ ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ခံစားနေရသည့်နှယ် သူ့မျက်နှာသည် တင်းမာနေသည်။

ပါးစပ်ကမူ အမြွှာ ညီအစ်ကို မရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်ပြီး ပြုံး နေရသဖြင့် အကြောအခြင်တွေ ညောင်းနေပြီ။ စကားလက်သည် ကုလားထိုင်တွင် ခြေတင်၍ ကျုံ့ ကျုံ့ ထိုင်နေသည်။ စိတ် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် သူ့နှလုံးသားသည် ရောင် အနီး ပွတက် လာသည်ဟု ထင်ရ၏ ။ သူ့ရင်နှင့်အမျှ ကြီးလာသည် ထင်ရသည်။ နရီမမှန် စည်းမမှန် ခုန်နေသည်။ သူ့ လက်ဖျားများ က အေးစက်နေသည်။ ဆုံးရှုံးမှု ကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရလေပြီ ဟူသော အသိက ဖုံးနေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်ခြင်း၊ နောက်ကျီရှုပ်ထွေးခြင်း စသည့် သဏ္ဌာန်တို့ ပေါ်နေကြသည်။ တစ်သက်လုံး လိုတရခဲ့ပြီးနောက် ပထမဆုံး အကြိမ် အလိုဆန္ဒ မပြည့် ဖြစ်ရသော နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်သည့် ကလေး တစ်ယောက် ၏ နောက်ကျီရှုပ်ထွေးခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

အက်ရှလေ တစ်ယောက် မီလာနီ ဟယ်မီလ်တန်နှင့် လက်ထပ်တော့မည် ။

မ ဖြစ်နိုင်။ လုံးဝ မ ဖြစ်နိုင်။ ဧကန္တ စတူးဝပ်တို့ အမြွှာ ညီအစ်ကို တလွဲ ပြောခြင်း ဖြစ်ရမည် ။ အက်ရှလေသည် မီလာနီကို မချစ်နိုင်။ မည် သည့် နည်းနှင့်မျှ မချစ်နိုင်။ မီလာနီလို ထုံထိုင်းထိုင်း မိန်းကလေးမျိုး ကို မည် သူမျှ မချစ်နိုင်။ မီလာနီက ပိန်ဒြောက်ခြောက် ကလေးလေးလို ပုံပန်း မရှိ။ မျက်နှာကလည်း စုတ်ချွန်းချွန်း မျက်နှာသေ။ ထိုမျှမက အကျည်းတန်သည် ဟုပင် စကားလက် ထင်မိသေးသည်။ အက်ရှလေနှင့် မီလာနီ မတွေ့ သည်မှာ ကြာလှပြီ။ မနှစ် က အက်ရှလေတို့၏ ဝက်သစ်ချမြိုင်တွင် အိမ်တက် မင်္ဂလာ

လုပ်ပြီးနောက် အက်ရှလေ တစ်ယောက် အတ္တလန်တာသို့ နှစ် ခေါက်သာ ရောက်သေးသည်။
မ ဖြစ်နိုင်။

အက်ရှလေသည် မီလာနီကို မည် သို့ မျှ မချစ်နိုင်။ အက်ရှလေသည် သူနှင့်
ချစ်နေကြပြီ မဟုတ်လော။ ဤအကြောင်းကို အခြားသူများ မသိလျှင် ရှိစေ၊ သူ သိသည်။
လောကတွင် အက်ရှလေ တကယ်အမှန် ချစ်သူသည် သူ တစ်ယောက် သာ ရှိသည်။
ဤသည်ကို စကားလက် သိသည်။

အိမ်ထဲမှ ကြီးဒေါ်၏ ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားရသည်။ စကားလက် ခြေကို
ပြန်ချကာ မျက်နှာထားကို ပြင်လိုက်သည်။ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသည်ကို ကြီးဒေါ် အသိမခံနိုင်။
ကြီးဒေါ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အိုဟာရာ မိသားစု တစ်ဦးဟု ထင်သည်။ အိုဟာရာ မိသားစု၏ လျှို့
. ဝှက်ချက်သည် သူ့ လျှို့ ဝှက်ချက်ဟု ယူဆသည်။ သင်္ကာယနံ့ မကင်းစရာ တစ်ခုကို
မြင်သည်နှင့် အမဲလိုက် ခွေးလို ရေဆုံးရေဖျား လိုက်တော့သည်။ မသင်္ကာစရာ တစ်ခု တွေ့၍
သူ အစဖော် မရလျှင် ကြီးဒေါ်သည် မေမေ့ဆီ အရောက် သယ်သွားတတ်ကြောင်း အတွေ
အကြုံအရ စကားလက် သိပြီး ဖြစ်သည်။ မေမေ့ထံ ရောက်လျှင် ဖုံးထားသမျှ အကုန်
ပေါ်တော့သည်။ သို့ မဟုတ်လျှင်လည်း ယုတ္တိ ယုတ္တာဖြင့် လိမ်ပြောရသည်။

ကြီးဒေါ်က ဆင်ဝင်သို့ ထွက်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ကြီးခိုင်သလောက်
မျက်လုံးများ က ဆင့်မျက်လုံးလို သေးငယ်စူးရှသည်။ ကြီးဒေါ်သည် ကပ္ပလီ စစ်စစ်ကြီး ဖြစ်၏
။ အိုဟာရာ မိသားစု အပေါ်တွင် နောက်ဆုံး သွေးတစ်စက် အထိ သစ္စာ စောင့်မည့်သူ
ဖြစ်သည်။

မေမေ၏ လက်ရုံးကြီး ဖြစ်၍ စကားလက်တို့ ညီအစ်မ သုံးယောက် က
စိတ်ညစ်ရလောက်အောင် နေရာတကာ လိုက်၍ ချုပ်ချယ်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးရှိ
အစေခံများ က ကြောက်ရသူ ဖြစ်သည်။ လူမည်း : ဖြစ်သည့်တိုင် အပြောအဆို၊
အနေအထိုင်တွင် မာနကြီးရာတွင် သခင်များ ကပင် အရုံး ပေးရလောက်သည်။ ငယ်ငယ်
ကတည်းက ရှိဘီးလာဒ် (စကားလက်တို့ အဘွား) ထံတွင် လက်တို လက်တောင်း
လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

စကားလက်တို့ အဘွားက နာခေါင်း ချန်ချန် ပြင်သစ်မကြီး ဖြစ်၍ စည်းကမ်းကြီးသည်။ အနေအထိုင် သိမ်မွေ့သည်။ အနေအထိုင် မတတ်လျှင် သားသမီးများ ကို ဖြစ်စေ၊ အစေခံများ ကို ဖြစ်စေ မညှာမတာ ဆုံးမ တတ်သည်။ ငယ်ငယ်က အယ်လင် (စကားလက်တို့ အမေ) ၏ နို့ထိန်း ဖြစ်ပြီး မေမေ အိမ်ထောင်ကျသည့် အခါတွင် ဆဗာနာမှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကြီးဒေါ် ချစ်ပြီ ဆိုလျှင် မသက်သာတော့။ နေရာတကာ လိုက်၍ ကွပ်ညှပ်သည်။ ကြီးဒေါ်သည် သူတို့အထဲတွင် စကားလက်ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်ရာ အချစ် ခံရသည့် စကားလက်အဖို့ နေရာ မရှိတော့။

‘ဟဲ့ ကလေးတွေ ပြန်သွားကြပြီလား၊ ညစာစား မခေါ်လိုက်ဘဲကိုး၊ ပေါ့ကို ပန်းကန် နှစ် ချပ်တောင် အထုတ်ခိုင်းပြီးပြီ၊ ကြည့်ပါဦး၊ ထမင်းစားလေးတောင် မခေါ်ဘူး၊ ဘယ်ကောင်းမလဲ’

‘အို ကြီးဒေါ်ကလည်း၊ တစ်ညနေလုံး စစ်အကြောင်း ပြောနေတာ နားကို ငြီးနေတာပဲ၊ ထမင်းဝိုင်း ကျရှင်လည်း ဒီအကြောင်းကို ပြောကြဦးမယ်၊ ဖေဖေနှင့် တွေ့ရင် သာပြီးတောင် ဆိုးဦးမယ်၊ ပြောလိုက်ကြမယ့် စစ်အကြောင်း၊ လင်ကွန်း အကြောင်း’

‘အို ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ကလေးမရဲ့၊ ကြီးဒေါ်နှင့် မေမေ ဒီလောက် ပြောနေတဲ့ ကြားထဲကတောင် ရိုင်းတုန်းပါလား၊ ဟောတော့၊ ကြည့်ပါဦး၊ ခြုံစောင်လည်း မပါဘူး၊ အေးလာပြီတော့၊ ည လေစိမ်းတိုက်ရင် အေးတတ်တယ် ဆိုတာ တဖွဖွ ပြောပေမယ့်လည်း အလကားပဲ၊ ခြုံစောင်လည်း မပါဘူး၊ အအေး မိတော့မှာ ပဲ၊ လာ လာ အထဲ ဝင်တော့’

စကားလက်က အရေး မစိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာ လွှဲလိုက်သည်။ ကြီးဒေါ်က ခြုံ စောင် ကိစ္စကို အရေး တကြီး ထားနေသဖြင့် သူ့မျက်နှာက အပူရုပ်ကို သတိ မထားမိသည့်အတွက် တော် သေးသည်ဟု အောက်မေ့ ရသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ စကားလက် ဒီနားမှ ခဏ ထိုင်ဦးမယ်၊ နေဝင်တာကို ကြည့်ချင်လို့၊ နေလုံးကြီး ဝင်သွားတာ သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ စကားလက် ခြုံစောင်လေးကို

ယူပေးနော် နော်၊ ဖေဖေ ပြန်လာတဲ့ အထိ ဒီနားမှာ ထိုင်ဦးမယ်နော်’

‘ကြည့်စမ်း၊ အသံကလည်း အအေးမိသံကြီး၊ အအေးများ မိနေပြီလား’

ကြီးဒေါ်က စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည်။

‘မမိပါဘူး ကြီးဒေါ်ရဲ့ ၊ စကားလက်ကို ခြုံစောင်သာ ယူပေးစမ်းပါ’

စကားလက်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

ကြီးဒေါ်က လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်က အစေခံ မိန်းမဖော်ထံ ခြုံစောင် လှမ်းတောင်းနေသံကို ကြားရသည်။

‘ဟဲ့ ရီဇာ၊ မလေးရဲ့ ခြုံစောင် ယူခဲ့စမ်း၊ ဟဲ့ ကောင်မ၊ ခိုင်းလိုက်ရင် မြန်မြန် လုပ်စမ်းပါ၊ ငါ ကိုယ်တိုင် တက်ယူတာက မြန်ဦးမယ်’

အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသံကို စကားလက် ကြားရသည်။ စကားလက် ထိုင်ရာမှ အသာ ထသည်။ ကြီးဒေါ် ပြန် ဆင်းလာလျှင် စကားလက် ဧည့်ဝတ် မကျေသည့် အတွက် ဆူပူ မာန်မဲဦးမည် ။ စိတ်ညစ်နေချိန်တွင် အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေ နှင့် ပတ်သက်၍ နားငြီး မခံနိုင်။ သူ့စိတ်ညစ်စရာတွေ ပြေပျောက်သွားသည် အထိ ဘယ်ဆီ ဘယ်ဒေသသို့ သွား၍ ပုန်းနေရမည် နည်းဟု မတ်တတ် ရပ်လျက်က စဉ်းစားနေသည်။ ဤတွင် အကြံ တစ်ချက် လက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

ဖေဖေ တစ်ယောက် အက်ရှလေ ဝီလ်ကီတို့၏ ဝက်သစ်ချမြိုင်သို့ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ညနေစောင်းကတည်းက ထွက်သွားသည် မဟုတ်လော။

သူ့အိမ်က ထမင်းချက်ကြီး ပေါ့၏ မယား ဒစ်လစီ ဆိုသည့် ကပ္ပလီမ ဝဝကြီးကို ဝယ်ဖို့ စကား ပြောရန် ထွက်သွားခဲ့သည် မဟုတ်လော။ ဒစ်လစီမှာ ဝက်သစ်ချမြိုင်တွင် မိန်းမစိုး ဖြစ်သည်။ ဝမ်းဆွသည်လည်း ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လ လက်ထပ်ပြီးခါစ ကတည်းက ပေါ့သည် သူ့ မယား ဒစ်လစီနှင့် အတူ နေချင်လှချည့် ဆိုကာ ဒစ်လစီကို ဝယ်ပေးရန် သူ့သခင်ကို နားပူ နားဆာ လုပ်ခဲ့သည်။ ယနေ့ညတွင် မူ ဂျရယ် အိုဟာရာ

(စကားလက်တို့ အဖေ) သည် နောက်ထပ် ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ သူ့ကျွန် အလိုကျ ဒစ်လစီကို ဝယ်ရန် မြင်းတစ်စီးဖြင့် ဝက်သစ်ချမြိုင်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

အက်ရှလေတို့ သတင်းကို ဖေဖေ သိကောင်း သိနိုင်သည်ဟု စကားလက် တွေ မိသည်။ အကယ်၍ ဤသတင်းကို သူကိုယ်တိုင် နားဖြင့် ဆတ်ဆတ် မကြားခဲ့သည့်တိုင် တစ်စုံတစ်ခု ထူးထူးခြားခြားကို သတိပြုမိခဲ့ဟန် ကောင်းသည်။

အက်ရှလေတို့ အိမ်သားများ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေမည် ကို ရိပ်မိခဲ့တန် ကောင်းသည်။ ညစာ မစားခင် ဖေဖေကို မေးရလျှင် အမှန်ကို သိကောင်းသည်။ စင်စစ် ထိုသတင်းသည် စတူးဝပ်တို့ အမြွှာ ညီအစ်ကို အကျီစားသန်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည် ။

ယခု ဖေဖေ ပြန်ရောက်ဖို့ ကောင်းပြီ။

လမ်းဆုံသို့ သွားစောင့်လျှင် ဖေဖေနှင့် နှစ် ယောက် ချင်း စကားပြောခွင့် ရမည် မှာ သေချာသည်။ စကားလက်သည် လှေကားထစ်များ အတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ကြီးဒေါ် စောင့်ကြည့်နေမည် လောဟု တွေ မိသဖြင့် သမင်လည်ဖြန် လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ခေါင်းပေါင်းထားသည့် မျက်နှာမည်းမည်း ကြီးကို ခန်းဆီးကြားတွင် မတွေ့တော့မှ စကားလက်သည် အစိမ်းပွင့်ရိုက် ဂါဝန်ကို မကာ ဝင်းဝသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလာခဲ့၏ ။ ဇာနားတပ် ဆိတ်ကလေးရေ ဖိနပ်လေး ကပ်ပါလာသည့် အထိ တအား ပြေးလာခဲ့သည်။

ဝင်းဝသို့ ထွက်သည့်လမ်းက ကျောက်စရစ် ခဲလုံးကလေးတွေ ခင်းထားသည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ တောင်တမာပင်များ က ခေါင်းပေါ်သို့ မိုးယုက်နေကြ၏ ။ ဝင်းဝသို့ ထွက်သည့် လမ်းသည် ဥမင်လေး တစ်ခုသဖွယ် မှောင့်ပိန်းလျက် ရှိ၏ ။ တောင်တမာပင် အုပ်အုပ်တွေ အောက် ရောက်တော့မှ စိတ်ချသွားကာ ပြေးလာသည့် အရှိန်ကို လျှော့သည်။ စကားလက် မောဟိုက်နေပြီ။ ဖိနပ်ကြိုး က တင်းတင်း ချည်ထားသဖြင့် ဝေးဝေး မပြေးနိုင်။ သို့တိုင်အောင် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခဏကြာလျှင် ဝင်းဝသို့ ရောက်လာကာ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်မိ၏ ။ သို့ရာတွင် စကားလက် မရပ်သေး။

ပေတစ်ရာကြီး အတိုင်း ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။ မြိုင်သာယာသည် လမ်းကွေ့
တောအုပ်များ နောက်တွင် ပျောက်ကွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

စကားလက် အသက်ပြင်းပြင်း ရှုရင်း သစ်ငုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဖေဖေ
ပြန်အလာကို စောင့်သည်။ ထိုအချိန် ဆိုလျှင် ဖေဖေ ပြန်လာချိန် တန်ပြီ။ သို့ ရာတွင် ဖေဖေ
ပြန်မလာသေးသည့် အတွက် စကားလက် ဝမ်းသာမိသေးသည်။ ဖေဖေ သင်္ကာမကင်း မ
ဖြစ်စေရန် မျက်နှာထားကို ပြင်ချိန် ရသည်။ သူ့နားထဲတွင် မြင်းခွာသံ ဖြိုး ဖြိုး ဖြောက်ဖြောက်
ကြားသယောင်။

မျက်စိထဲတွင် မြင်းကြီးကို ခုန်းစီးကာ ကုန်းထိပ်သို့ တက်လာသည်ကို
မြင်မိသယောင် ရှိသည်။ သို့ ရာတွင် အချိန်သာ ကုန်သွားသည်။ ဖေဖေ တစ်ယောက်
မပေါ်လာသေး။ စကားလက်သည် ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ် လာလျက်က ပေတစ်ရာ လမ်းမကို
မျှော်ကြည့်သည်။

‘မ ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မ ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေကလည်းနော်၊ ဘာ ဖြစ်လို့
ဒီလောက် ကြာနေရပါလိမ့်’

စကားလက် တွေ့သည်။

သူ့ မျက်လုံးများ သည် ကွေ့ကောက် နေသော ပေတစ်ရာကို မျှော်ကြည့်သည်။
မိုးရွာပြီးစ ဖြစ်၍ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးသည် သွေးရောင် လို နီရဲနေသည်။ သူ့ စိတ်သည်
ပေတစ်ရာ အတိုင်း လိုက်သွားကာ တောင်ကုန်း ပေါ်မှ ငြိမ်သက်စွာ စီးနေသော ဖလင့်
မြစ်ကမ်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ပေါင်းမြက်တို့ ထနေသည့် စိမ့်တောကို ဖြတ်၍ တစ်ဖက်
တောင်ကုန်းပေါ်က ဝက်သစ်ချမြိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဝက်သစ်ချမြိုင်တွင် အက်ရှလေ
ရှိသည်။ သူ့အဖို့ ဤလမ်းသည် အက်ရှလေ ထံသို့ သွားသည့်လမ်း ဖြစ်သည်။
ခေါမဝတ်ကျောင်း တစ်ဆောင် သဖွယ် တောင်ကုန်းထိပ်ကို သရဖူ ဆောင်းထားသည့် အိမ်ဖြူ
ဖြူကြီးသို့ သွားရာလမ်း ဖြစ်သည်။

‘အက်ရှလေရယ်’ ဟု စိတ်ထဲက ညည်းမိသည်။

သူ့ရင်သည် ပို၍ ခုန်လာ၏ ။

စတူးဝပ်တို့ ညီအစ်ကိုထံမှ ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်စဉ်က စကားလက် ဝေခွဲမရ။ စိတ်ပျက် လက်လျှော့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ဝေခွဲမရခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း နေရာတွင် ဇောဝင်လာသည်။ ထိုဇောသည် သူ့ကို နှစ် နှစ် လုံးလုံး ပူးကပ်ခဲ့သည့် အချစ်ဇော ဖြစ်သည်။

ဆန်းတော့ ဆန်းသည်။ သူ အရွယ်ရောက်လာချိန် အထိ အက်ရှလေကို တစ်ခါမျှ စိတ်မဝင်စားမိခဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်တွင် ဝင်ထွက် သွားလာ နေခဲ့သော်လည်း ယောင်၍ ပင် စိတ်ကူး မထည့်စဖူး။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ် နှစ် ကမူ အက်ရှလေသည် ဥရောပတွင် သုံးနှစ် လျှောက်လည်ပြီး ပြန်လာကာ သူ့ကို လာ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ကို ထိုစဉ်က စ၍ ချစ်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကမူ အ ဖြစ်အပျက်က ရိုးရိုးကလေး။

သူက အိမ် အောက်ထပ် ဆင်ဝင် လှေကား ထိပ်တွင် ရပ်နေသည်။ အက်ရှလေက တောင်တမာပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေသည့် ဝင်းဝ အထွက်လမ်း အတိုင်း မြင်းစီး၍ ဝင်လာ၏ ။ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး ကင်းခြေ လိုက်ထားသည့် ရှပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် လိပ်ပြာတောင် အင်္ဂလိပ် လည်စည်း အပြားကြီးကြီးကို စည်းထား၏ ။ အက်ရှလေ ဝတ်စားထားပုံကို ယခုတိုင် အသေးစိတ် မှတ်မိနေသေးသည်။ မြင်းစီး ဖိနပ်ရှည်ရှည်က တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည်။ လိပ်ပြာတောင် လည်စည်းတွင် မေဓဇ နတ်သားခေါင်းရုပ် ထွင်းထားသည့် ရင်ထိုး တစ်ချောင်း တပ်ထား၏ ။ စကားလက်ကို မြင်သည်တွင် ဆောင်းလာသည့် ပနားမား ဦးထုပ်ပြားကို ချွတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ မြင်းဇက်ကို ကပ္ပလီ သူငယ်လေး တစ်ယောက် ထံ ပစ်ပေးလိုက် ပြီးနောက် လှေကားရင်းမှ နေ၍ သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ရီဝေသော မျက်လုံးပြာပြာများ က ပြုံး နေကြ၏ ။ နေခြည်ထိုးသဖြင့် သူ့အံပင် နုနုဝါဝါများ သည် ငွေသရဖူ ဆောင်းထားသည့်ပုံ ဖြစ်နေသည်။

‘စကားလက်တောင် တော် တော် ထွားလာပါကလား ဟေ့’

အက်ရှလေက လှေကားထစ်များ ကို တက်လာကာ သူ့လက်ခုံကို ငုံ့၍ နမ်းသည်။ အက်ရှလေ၏ အသံသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် ရှိနေသည်။ လေးပင်သည်။ ဩဇာ

ရှိသည်။ ဂီတ ဆန်သည်။ သူ့အသံကို ကြားလိုက် ရသဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်ခဲ့ရသည်ကို စကားလက် မည် သည့်အခါမျှမေ့မည် မဟုတ်။

ထိုအချိန်မှစ၍ စကားလက်သည် အက်ရှလေကို စွဲလမ်းခဲ့သည်။ တမ်းတခဲ့သည်။ စားဖို့ အစားအစာကို တမ်းတသည့်နှယ်၊ စီးဖို့ မြင်းကောင်းကောင်းကို တမ်းတသည့်နှယ်၊ အိပ်ဖို့ နူးညံ့ အိပ်ရာသည့် အိပ်ရာ ကောင်းကောင်း တစ်ခုကို တမ်းတသည့်နှယ် အရူးအမူး တမ်းတခဲ့မိသည်။

ထို နှစ် နှစ် အတွင်း : အက်ရှလေသည် သူ သွားလေရာ ပါသည်။ ကပ္ပ သွားလျှင်လည်း ပါသည်။ ငါးများ သွားလျှင်လည်း ပါသည်။ မျှော်ပွဲစား ထွက်လျှင်လည်း ပါသည်။ စတူးဝပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ကိတ်ကားလ်ဗတ် တို့လို အားအားယားယား ရှိတိုင်းလည်း မလာ။ ချားလ်ဖွန်တိန်တို့ တစ်တွေ လို ကြိုတိုင်းလည်း မဝင်။ သို့ ရာတွင် မြိုင်သာယာသို့ အက်ရှလေ ရောက်မလာသည့် သီတင်းပတ်ဟူ၍ မရှိ။

အက်ရှလေသည် စကားလက်ကို ချစ်ကြောင်း တစ်ခွန်းမျှမပြော။ အခြား ယောက်ျားပျိုများ ၏ မျက်လုံးတွင် တွေ့ရတတ်သည့် အချစ်၏ အရိပ်အယောင်ကိုလည်း ရီဝေသော မျက်လုံးပြာပြာများ တွင် မတွေ့ရ။ သို့ ရာတွင် အက်ရှလေ သူ့ကို ချစ်နေပြီ ဆိုသည်ကိုမူ စကားလက် သိသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မမှာ နိုင်။ အက်ရှလေ သူ့ကို ချစ်နေပြီ ဆိုသည်ကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှု နှင့် ဗဟုသုတတို့ထက် ခိုင်မာသည့် မိန်းမတို့၏ ပကတိ ဉာဏ်ဖြင့် စကားလက် အလိုလို သိနေပြီ။ မကြာ မကြာ သူ့မျက်လုံးများ သည် ခါတိုင်းလို ရီဝေခြင်း မရှိ။ သူ့ကို တမ်းတ ကြေကွဲဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် စကားလက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အက်ရှလေ သူ့ကို ချစ်နေပြီ ဆိုခြင်းကို စကားလက် သိသည်။

အက်ရှလေသည် ဘာကြောင့်များ ဖွင့်မပြောသနည်း။ ဤအချက်ကို စကားလက် နားမလည်နိုင်။ သို့ ရာတွင် အက်ရှလေနှင့် ပတ်သက်၍ သူ နားမလည်သည့် အရာတွေ အများ ကြီး ရှိသေးသည် မဟုတ်လော။

အက်ရှလေက အမြဲတမ်း ရည်မှန်သည်။ သို့ရာတွင် တသီးတခြား

နေတတ်သည်။ အနေဝေးသည်။ သူ မည် သည်ကို စဉ်းစားနေသည်ကို မည် သူမျှ မပြောနိုင်။ စကားလက်လည်း မသိ။ စိတ်ထဲက ရှိသမျှကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်ကြသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အက်ရှလေ၏ ခပ်ကင်းကင်း အနေအထိုင်သည် စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းနေသည်။

အက်ရှလေသည် သူတို့ နယ်တစ်ဝိုက်က လူငယ်များ နည်းတူ တောလိုက်ခြင်း၊

ပိုကာ ကစားခြင်း၊ ကပွဲ သွားခြင်း၊ နိုင်ငံရေး လုပ်ခြင်း စသည်တို့ကိုမူ ဝါသနာ ပါသည်။ လုပ်လည်း လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခု ထူးခြားသည်။ ဤအပျော်အပါး ကိစ္စများ သည် လူ့ဘဝ၏ အဆုံးစွန် ရည်မှန်းချက် မဟုတ်ဟု သူ ယူဆသည်။ ဤအချက်တွင် မူ အခြားသူများ နှင့် ကွာသည်။ စာပေ၊ ဂီတတို့နှင့် ပျော်မွေ့သူ၊ ကဗျာ ဝါသနာပါသူ ဆို၍ ဤတစ်ဝိုက်တွင် သူ တစ်ယောက် သာ ရှိသည်။

အက်ရှလေက ဆံပင် ဝါဝါ၊ အသား ဝါဝါဖြင့် ခန့်ချော ချောသည်။ ယဉ်ကျေး

သိမ်မွေ့သော လည်း ဣန္ဒြေကြီးသည်။ ဥရောပ အကြောင်း၊ စာပေ၊ ကဗျာ၊ ဂီတ အကြောင်း စသည့် ငြီးငွေ့စရာ အကြောင်းတွေ ကို ပြောသည့်တိုင် နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတတ်သည်။ ဆင်ဝင်ရိပ်က တစ်ဝက်တစ်ပျက် အမှောင့်ထဲတွင် နှစ် ယောက် အတူ ထိုင်စကားပြော ငြီးနောက် အက်ရှလေ ပြန်သွား၍ အိပ်ရာထဲ ရောက်သည့်အခါတိုင်း စကားလက်သည် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်ဖြင့် သူ့အကြောင်းကို တွေ့မိလျက် ဖြစ်နေတတ်သည်။ နောက်တစ်ခါ တွေ့လျှင် သူ့ကို ဖွင့်ပြောတော့မည် ဟု နှစ် သိမ့် စောင့်စားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခါ တွေ့သည့် အခါ၌ လည်း အက်ရှလေသည် မည် သို့မျှ မပြော။ ထုံးစံ အတိုင်း အာလာပ သလ္လာပ လျှောက်ပြောပြီး ပြန်သွားတတ်သည်။ စကားလက် ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စကားလက် အက်ရှလေကို ချစ်သည်။ တမ်းတသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို

နားမလည်။ စကားလက်၏ စိတ်သည် မြိုင်သာယာ တစ်ဝိုက်နှင့် ယာတောကို ကွေ့ပတ် စီးနေသည့် မြစ်ဝါဝါ တစ်ဝိုက်တွင် တိုက်သော လေပမာ ဖြောင့်စင်းသည်။ အဆန်းတကြယ်၊

အရှုပ်အထွေး၊ အကွေ့အကောက်ကို သူ နားမလည်။ ယခု သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် အဆန်းအကြယ် တစ်ခုကို တွေ့နေရပြီ။

အက်ရှလေက အားလျှင် အလုပ် တစ်ခုကို ကောက်လုပ်ရသည်ထက် စဉ်းစား တွေးတောရသည်ကို နှစ် ခြိုက် သည်။ ရောင် စုံပြက်နေသည့် အိပ်မက်များ ကို ရက်ဖောက်နေချင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကူး ကမ္ဘာသည် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်က ရှုခင်းတွေ ထက် လှသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ထို စိတ်ကူး လောကမှ သူ ပြန် မထွက်ချင်။ သူသည် လူများ ကို ငုံ့ကြည့်ရုံသာ ကြည့်သည်။ ချစ်စိတ်လည်း မဝင်။ မုန်းစိတ်လည်း မရှိ။ လူ့ဘဝကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဝမ်းသာရွှင်လန်းခြင်းလည်း မရှိ။ စိတ်ပျက် အားငယ်ခြင်းလည်း မဖြစ်။ သူသည် အနန္တ စကြဝဠာကြီးကို အရှိအတိုင်း မြင်၍ စကြဝဠာကြီးထဲက သူ့ နေရာကလေးကိုလည်း အမှန်အတိုင်း မြင်သည်။ ထို့ထက် ဘာမျှမပို၊ မလျော့။ ဤသို့ ကြည့်မြင်ပြီးနောက် ပခုံး တစ်ချက်ကို တွန့်ကာ ဂီတ၊ စာပေနှင့် သူ့ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူး ကမ္ဘာထဲသို့ ဝင်ကာ ထိုကမ္ဘာထဲတွင် ပျော်မွေ့သည်။

အက်ရှလေ၏ စိတ်ကို စကားလက် နားမလည်နိုင်။ သို့ဖြစ်လျှင် မည် သည့်အတွက် အက်ရှလေကို ဤမျှစွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေရသနည်း။ ဤသည်ကိုလည်း စကားလက် မသိ။ သော့မပိတ်၊ သော့ခလောက် မခတ်သော တံခါး တစ်ချပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ချင်သလို လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်သော အက်ရှလေ၏ အကြောင်းကို သိလိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ နားမလည်နိုင်စရာတွေ များ လွန်း၍ ပင် သူ့ကို ပိုချစ် ရသေးသည်။ ဟန်ဆောင်ကာ ကြိတ်မှိတ် ချပ်တည်း နေပုံရသော သူ့အပြုအမူကို မြင်တိုင်း မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။ စကားလက်က ငယ်လည်း ငယ်သေးသည်။ မွေးလာကတည်းက အလိုလိုက် ခံရသဖြင့် ဆန္ဒ မပြည့်သည့်အခါ ဟူ၍ လည်း တစ်ခါမျှ မရှိဖူးသေး။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် အက်ရှလေသည် သူ့ကို မုချဖွင့်ပြောရမည် ဟု စကားလက် ကျိန်းသေပေါက် တွက်ထားသည်။ ယခုမူ မမျှော်လင့်သည့် သတင်းကို မိုးကြိုး ထစ်ချန်းသည့်နယ် ကြားလိုက်ရပြီ။ အက်ရှလေနှင့် မီလာနီ လက်ထပ်ကြတော့မည် ။ မ ဖြစ်နိုင်။ လုံးဝ မ ဖြစ်နိုင်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ခန့်က မှု န်ပြာပြာ ဆည်းဆာတွင် သူတို့ နှစ် ယောက် ကုန်းသာမှ မြင်းစီး၍ ပြန်ခဲ့ကြစဉ်က ပြောခဲ့သည့် စကားများ ကို စကားလက် ပြန်၍ အမှတ်ရသည်။

‘စကားလက်ကို အရေး ကြီးတဲ့ စကား တစ်ခွန်း ပြောစရာ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ပြောရမလဲ မသိဘူး’

စကားလက်က ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်လွှာ ချထားသည်။ သူ ကြားချင်နေသည့် စကားများ ကို ကြားရ တော့မည် ဟူသော အတွေ့ ဖြင့် ဝီတိ ဖြစ်နေသည်။ သူ့နှလုံးသည် ပို၍ လျင်မြန်စွာ ခုန်နေသည်။

‘ဒါပေမယ့် ခု မပြောတော့ပါဘူးလေ၊ အိမ်နား ရောက်တော့မယ်၊ ပြောချိန် မရတော့ဘူး၊ အေးလေ ကိုယ်ကိုက သတ္တိ ကြောင့်လွန်းပါတယ်’

အက်ရှလေက မြင်းကို သံဆူးဖြင့် တို့ကာ စကားလက်ကို မြိုင်သာယာ အရောက် ပို့ပြီး ပြန်သွားသည်။

စကားလက်သည် သစ်ငုတ်တိုကြီး ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ထိုစကားများ ကို အမှတ်ရလျက် ရှိ၏ ။ ဖေဖေကလည်း ယခုထိပြန်မလာသေး။ ပေတစ်ရာ လမ်းပေါ်တွင် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။

နေလုံးကြီးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အောက်ခြေသို့ ရောက်နေပြီ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အစွန်က တိမ်နီတို့က ပန်းနုသွေးရောင် ဖျော့စ ပြုနေပြီ။ ကောင်းကင်ပြာပြာသည် သပိတ်လွယ် ငှက်ဥရောင် စိမ်းပြာရိပ် သမ်းစ ပြုလာ၏ ။ ဆည်းဆာ၏ သိပ်သည်းသော တိတ်ဆိတ်မှု သည် စကားလက်၏ အနီးတွင် ဝန်းရံစ ပြုလာသည်။ အဝေးက ရှုခင်းများ ပေါ်သို့ ဆည်းဆာရိပ် မှိုင်းမှိုင်းသည် တဖြည်းဖြည်း တွားတက်လာသည့်နှယ် ထင်ရသည်။ နီစွေးသော ထွန်ရေး ကြောင်းများ နှင့် ပေတစ်ရာ လမ်းနီနီသည် သွေးရောင် လွင်လွင် မတောက်တော့။ မှိုင်းစ ပြုလာ၏ ။ လမ်းတစ်ဖက် စားကျက်ထဲမှ မြင်းများ ၊ လားများ ၊ နွားများ သည် ခြံစည်းရိုးတန်းကို ခေါင်းတင်ကာ ခြံသွင်းမည့်သူကို စောင့်နေကြသည်။ ခြံစည်းရိုးက ချုံ

နွယ်ရိပ် မည် :မည် :များ ကို သူတို့ မကြိုက်။ သူတို့ အနီးတွင် လူသား တစ်ဦး ရှိနေခြင်းကို သဘောကျသည့်နယ် စကားလက် ရှိရာသို့ နားစွင့်ထားကြသည်။

နေခြည်တွင် စိစိမ်းနေခဲ့ကြသည့် မြစ်ကမ်းမှ ထင်းရှူးပင် မြင့်မြင့်ကြီးများ သည် မူ နံရီရီ တစ်ဝက် အလင်းရောင် ထဲ၌ ရေး ရေး ရိပ် ပေါ်နေကြသည်။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဝက်သစ်ချမြိုင်မှ မီးခိုး ခေါင်းတိုင်ဖြူများ သည်လည်း ဝက်သစ်ချပင်အုပ်များ နှင့် ရောထွေးကာ မူ နံမှု နံရေး ရေး မျှသာ မြင်ရတော့သည်။ မီးရောင် တန်း ကလေးများ ကြောင့်သာ အိမ်ရှိမှန်း သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ နွေဦး လေနွေးနွေးထဲတွင် မြေသင်းနံ့၊ သစ်ရွက်ခြောက်နံ့တို့ ဖွေးထုံနေသည်။

စကားလက် အဖို့ ဤနွေဦး။ ဤဆည်းဆာ၊ ဤပုရစ်ဖူး နုနုတို့သည် အဆန်း မဟုတ်တော့။ နွေ၏ အလှသည် သူ နေ့စဉ် ရှုရှိုက်သည့် လေ၊ နေ့စဉ် သောက်သုံးသည့် ရေလို ရိုးနေပြီ။ အလှအပ ဟူ၍ စကားလက် အဖို့ မိန်းမတို့၏ မျက်နှာ အလှ၊ မြင်း အလှ၊ ပိုးအင်္ကျီ အလှ စသည်တို့ လောက်ကိုသာ သတိ ပြု၍ ကြည့်ဖူး သေးသည်။ သို့ရာတွင် မြိုင်သာယာ တစ်ဝိုက်က ဆွတ်ပျံ့ ကြည်နူးဖွယ် မူ နံပြာပြာ ဆည်းဆာ အလှကမူ စကားလက်၏ နောက်ကျီ ရုပ်ထွေးနေသည့် စိတ်ကို ကြည်လင်စေသည်။

ကိုယ် သတိမထားမိသည့်တိုင် စကားလက်သည် ဤမြေကြီးကို ချစ်ခင်သည်။ တွယ်တာသည်။ ဆီမီး မှိန်မှိန်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုနေသော မေမေ့ မျက်နှာကို မြတ်နိုးသည့်နယ် ဤမြေကြီးကိုလည်း စကားလက် မြတ်နိုးသည်။

လူသူ ရှင်းနေသော ပေတစ်ရာပေါ်တွင် ဖေဖေ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသေး။ ထို့ထက် ပို၍ စောင့်လျှင် ကြီးဒေါ် လိုက်ရှာတော့မည် ။ တွေ့လျှင် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းကာ အိမ်ပြန်ခေါ်တော့မည် ။ ထိုအခိုက် မှောင့်ရီ ဖုံးနေသော စားကျက်ကုန်း အောက်ဘက် ပေတစ်ရာဆီမှ မြင်းခွာသံများ ကို ကြားရသည်။ စားကျက်ထဲရှိ မြင်းများ ၊ နွားများ လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူ့ဖေဖေ (ဂျရယ် အိုဟာရာ) သည် ယာခင်းများ ကို ဖြတ်ကာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ လာနေပြီ။

ဖေဖေသည် တောလိုက် မြင်းကြီးကို စီးကာ စားကျက်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ သူ့မြင်းက ခြေတံ လက်တံ ရှည်ရှည်။ ကိုယ်လုံးဖီးဖီး။ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် မြင်းကြီးကို စီးလာသည့်နှယ် မတန်တဆ ကွာနေသည်။ ဖေဖေ ဆံပင် ဖြူဖြူများ က နောက်တွင် လွင့်နေကြသည်။ ဖေဖေက မြင်းကို ကြိမ်သွင်းသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အော်သည်။ စကားလက်သည် မြင်းစီး ကောင်းသည့် သူ့ဖေဖေကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဖေဖေဟာ အရက်မူးလာရင် မြင်းကို ကောင်းကောင်း မစီးတော့ဘူး၊
ခြံစည်းရိုးတွေ ကို အခုန်ခိုင်းပြီး စီးတော့တာပဲ၊ ဘာများ အရသာ ရှိလို့ပါလိမ့်’

စကားလက် တွေ :သည်။

‘မနစ် ကလည်း မူးမူးနှင့် ခုန်စီးအလာ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ လိမ့်ကျလို့ နူးတစ်ဖက် ကျိုး ပြီးပြီ၊ အမှတ်လည်း ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက် မြင်းစီးရင် ခြံစည်းရိုး မခုန်တော့ပါဘူးလို့ မေမေ ရှေ့မှာ သစ္စာဆိုထားတာပဲ၊ ဒါကြောင့်များ မခုန်ဘဲ နေပါမှ’

စကားလက်သည် ဖေဖေကို နည်းနည်း မျှမကြောက်။ ဖေဖေနှင့် ဆိုလျှင် ညီအစ်မတွေ အချင်းချင်းထက်ပင် ရင်းနှီး သေးသည်။ သူငယ်ချင်းပမာ နောက်လား၊ ပြောင်လား နေ၍ ရသည်။ ဖေဖေ အဖို့ မေမေ မသိအောင် တိတ်တဆိတ် မြင်းခုန်စီးရခြင်းသည် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် လူကြီးမိဘ မသိအောင် တိတ်တဆိတ် လုပ်သည့်နှယ် ပျော်သည်။ ကြီးဒေါ်ကို ညှာပြောသည့် အခါတွင် မိမိ ပျော်သည့်နှယ်မျိုး ဖြစ်မည် ဟု စကားလက် တွေ :မိသဖြင့် ဖေဖေနှင့် ဆိုလျှင် ပို၍ ရင်းနှီးသည်။

စကားလက်က သစ်ငုတ်ပေါ်မှ ထ၏ ။

မြင်းကြီးက ခြံစည်းရိုးနား အရောက်တွင် အားယူကာ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်သဖွယ် ပေါ့ပါးစွာ ခုန်လိုက်သည်။ ဖေဖေကလည်း ကြိမ်ကို ဝှီးခနဲ နေအောင် လေထဲတွင် ဝှေ့ရင်း အော်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်တွေ အောက်တွင် ရောက်နေသည့် စကားလက်ကို မမြင်သေး။ ပေတစ်ရာပေါ် ရောက်သည်တွင် ဇက်ကို သတ်ကာ သူ့မြင်းကြီး၏ လည်ဆံကို ပွတ်၍ ချောနေသည်။

‘ဒါမှ ဖေသားကြီးကွ၊ ဖေသားကြီးလို မြင်းမျိုး တစ်ကောင်မှ မရှိဘူး၊ ဟုတ်လား’

ဖေဖေက သူ့မြင်းကြီးကို ဂုဏ်ယူ၍ ပြောသည်။ အမေရိကန်ပြည်သို့ ရောက်သည်မှာ သုံးဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိုင်းရစ်သံ မပျောက်သေး။

ဖေဖေက သူ့မြင်းကို ခေတ္တ ရပ်ပြီးနောက် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် လုပ်သည်။ နားအောက်သို့ ရောက်နေသည့် လိပ်ပြာတောင် လည်စည်းကို ပြန်ပြင်သည်။ တွန့်ကြေ နေသော အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်သည်။ ဤသည်မှာ အိမ်ပြန်လာလျှင် မယားရှေ့တွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဣန္ဒြေရရ ပြန်လာသည်ဟု သက်သေပြနိုင်ရန် ပြင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စကားလက်က အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။ ရုတ်တရက် ဖြစ်၍ ဖေဖေ လန့်သွား၏ ။ စကားလက်မှန်း သိသွားသည့် အခါတွင် လူမိသဖြင့် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသော အမူအရာ၊ ပမာမထားသည့် အမူအရာတို့သည် မျက်နှာပေါ်တွင် ခွန်တွဲ ပေါ်လာကြသည်။ ဒူးတောင့်နေသဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းကာ ဇက်ကို ဆွဲရင်း သူ့အနားသို့ လျှောက်လာသည်။

‘အလို ဘယ်လိုလဲဟေ့’

ဖေဖေက စကားလက် ပါးကို လိမ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ၊ ဖေဖေကို လာချောင်း နေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အရင် အပတ်တုန်းလည်း ညည်း ညီမ ဆွီလင် လာချောင်းနေတယ်၊ ခုလည်း ညည်း လာချောင်းတယ်၊ ညည်း အမေကို ပြန်ပြောမယ်ပေါ့လေ’

ဖေဖေ၏ အက်တက်တက် အသံထဲတွင် ဒေါသသံရော၊ ချစ်စနိုးသံပါ ရောနေသည်။ စကားလက်က ပြောင်စန့်နုဖြင့် စုတ်ထားကာ ရွဲ့စောင်းနေသည့် လိပ်ပြာတောင် လည်စည်းကို နေရာတကျ ပြင်ပေးသည်။ ဖေဖေ ပါးစပ်မှ ဘာတွန့် ဝီစကီနဲ့ ပင်စိမ်းနဲ့ တသင်းသင်း ထွက်လာသည်။ ထိုအနံ့များ နှင့် အတူ ဆေးငုံသည့် ပါးစပ်မှ ဆေးရွက်ကြီးနဲ့ ဆီသုတ်သည့် သားရေနဲ့ မြင်းချွေးနံ့တို့လည်း ရောထွက်လာသည်။

ဤအနံ့များ ကို ရလျှင် ဖေဖေကို သတိရမြဲ။ တခြားသော ယောက်ျားများ ထံမှ ရလျှင် စကားလက် သဘောကျမြဲ။ ယောက်ျား ပီသသည့် အနံ့။ ယောက်ျားနံ့။

‘အံ့မား၊ ဖေဖေကလည်း စကားလက်က ဆွီလင့်လို ကုန်းမချောတတ်ပါဘူး’

စကားလက်က သူ့ဖေဖေ အဝတ်အစား သပ်ရပ်ခြင်း ရှိမရှိကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွာကြည့်သည်။ (စကားလက်တို့ အဖေ) ဂျရယ် အိုဟာရာက လူ ဖလံကလေး ဖြစ်သည်။ အရပ်က ငါးပေကျော်ရုံ ကလေး။ သို့ ရာတွင် ၀၀ဖိုင်ဖိုင် လည်ပင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ရှိသဖြင့် ထိုင်နေလျှင် ဧရာမ လူထွားကြီး တစ်ယောက် ထင်ရသည်။ တင်ပါးကြီးကြီး၊ ခြေထောက် တုတ်တုတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်စီးလျှင် အကောင်းစား သားရေ ဖိနပ်ရှည်ကြီးကိုမှ စီးလေ့ ရှိသည်။ သားရေ ဖိနပ်ရှည် စီးထားသည့် ခြေထောက် တုတ်တုတ် နှစ် ချောင်းကို ခွဲ၍ ရပ်နေလျှင် တကယ့် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ၏ ခြေထောက်များ နှင့် တူသည်။ လူဖလံ ကလေးများ ဟန်ထုတ်ပြီ ဆိုလျှင် အလွန် ရယ်စရာ ကောင်းသည်။ သို့ ရာတွင် စပါးကျီက ကြက်တိန်ညှင်သည်လည်း သူ့တောတွင် ဘုရင် ဖြစ်သည့် နည်းတူ သူတို့ ဖေဖေသည်လည်း သူ့ပလ္လင်တွင် မင်း ဖြစ်သည်။

လူဖလံကလေး ဆိုပြီး ဂျရယ် အိုဟာရာကို မည် သူမျှ အထင်မသေးရဲကြ။

ဂျရယ် အိုဟာရာသည် အသက် ၆၀ ရှိပြီ။ သူ့ဆံပင် ရွရွကောက်ကောက် ကလေးများ တွင် ငွေရောင် သမ်းနေပြီ။ သို့ ရာတွင် ထက်မြက် အကင်းပါသည့် သူ့ မျက်နှာတွင် အရေ မတွန့်သေး။ သူ၏ စူးရှ တင်းမာသော မျက်လုံးပြာပြာများ သည်လည်း ပိုကာပိုင်းတွင် ဖဲ ဘယ်နှစ် ချပ် ဝေရမည် လောက်က လွဲ၍ အခြား ဘာကိုမျှ အလေးအနက် စဉ်းစားခြင်း ပြုလေ့မရှိသူ တစ်ဦး၏ အပူအပင် ကင်းသော နုပျိုခြင်းဖြင့် တောက်ပ နုပျိုဆဲ ရှိသေးသည်။ သူ့ မျက်နှာပေါက်က သူ စွန့်ခွာခဲ့ရာ ဇာတိ အိုင်ယာလန်ပြည် အနံ့အပြားတွင် တွေ့ရတတ်သည့် မျက်နှာပေါက်မျိုး ။ မျက်နှာ ပိုင်းပိုင်း၊ အသား နီစပ်စပ်၊ နှာယောင် တိုတို၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ မှု န်သိုးသိုး။

မျက်နှာက မှု န်သိုးသည့်တိုင် ဂျရယ် အိုဟာရာသည် သဘော ကောင်းသည်။

စိတ်ထား နူးညံ့သည်။ ငွေဝယ်ကျွန် တစ်ယောက် ကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသံ၊ ကြောင် တစ်ကောင် ညည်းနေသံ၊ ကလေး ငိုသံတို့ကိုပင် မကြားချင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျာလီ အိုဟာရာသည် သူ၏ အားနည်းချက်ကို လူသိမည် အလွန်စိုးသည်။ သူ့ စိတ်သဘော ကောင်းကြောင်း၊ စိတ်ထား နူးညံ့ကြောင်းကိုမူ သူနှင့် ငါးမိနစ်လောက် စကား ပြောဖူးသူတိုင်း သိနေကြပြီ။ အားနည်းချက်ကို တစ်ပါးသူ တွေ့သွားပြီဟု သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျာလီ အိုဟာရာ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ သူက အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ် အမိန့်ပေးလျှင် လူတိုင်းက ပြားပြားဝပ်ဝပ် ကြောက်ကြ ရသည်ဟု သူ့ဘာသာသူ ထင်နေသည်။

သူ့ယာတောတွင် သူ့အမိန့်သည် ဘာမျှ အရာမရောက်။ သူ့မိန်းမ အယ်လင်၏ အမိန့်သာလျှင် အတည် ဖြစ်သည်ကိုလည်း ဂျာလီ အိုဟာရာ လုံးဝ မရိပ်စားမိ။ သူ့မိန်းမ အင်လင်မှ အစ အထုံထိုင်းဆုံး သူရင်းငှား အထိ အားလုံးကပင် သူ့အမိန့်ကို ဥပဒေသဖွယ် လိုက်နာယောင် ပြုနေကြသည့်အတွက် နောင်တွင် လည်း ဘယ်တော့မျှ ရိပ်စားမိတော့မည် မထင်။

စကားလက်ကမူ သူ့ဖေဖေ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိသည်။ စိတ်ဆိုးလျှင်လည်း မကြောက်။ အော်ဟစ်ခြင်း ပြုလျှင်လည်း မလန့်။ စကားလက်သည် မွေးချင်းထဲတွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ သား ယောက်ျားလေး သုံးယောက် ဆုံးပြီးနောက် နောက်ထပ် သားယောက်ျား ရစရာလည်း မရှိတော့ကြောင်းကို သိသဖြင့် ဖေဖေက သမီးကြီး စကားလက်ကို ယောက်ျား အချင်းချင်း ဆက်ဆံသည့်နှယ် တန်းတူ ထား၍ ဆက်ဆံသည်။ စကားလက်ကလည်း သဘောကျသည်။

စကားလက်က ကျန်ညီအစ်မ နှစ် ယောက် ထက် ဖအေနှင့် ပို၍ တူသည်။ အလတ်မ ကာရင်းက နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည်။ စိတ်ကူး ယဉ်သည်။ အငယ်မ ဆွီလင်က အသန့်အရှင်း ကြိုက်သည်။ အပျိုကြီးဂိုက် ဖမ်းသည်။ ထိုမျှမက စကားလက်နှင့် သူ့ဖေဖေတို့ နှစ် ဦး ကြားတွင် တစ်ယောက် အပြစ်ကို တစ်ယောက် ဖုံးကွယ် ပေးစတမ်း ဆိုသည့် တိတ်တဆိတ် သဘောတူညီချက် တစ်ခုလည်း ရှိသည်။

စကားလက် တစ်ယောက် လမ်းအတိုင်း မသွားဘဲ ထိုခြံစည်းရိုး ဤခြံစည်းရိုး

ကျော်တက်သည်ကို မိလျှင် သို့မဟုတ် ကောင်လေး တစ်ယောက် နှင့် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ထိုင်စကားပြောနေသည်ကို မိလျှင် ဖေဖေက သူ ကိုယ်တိုင် အော်လျှင် အော်မည်။ ကြိမ်းလျှင် ကြိမ်းမည်။ သို့ရာတွင် မေမေနှင့် ကြီးဒေါ်ကိုမူ ဘယ်တော့မျှ ပြောလေ့ မရှိ။ ထို့အတူ ဖေဖေ တစ်ယောက် အရက်မူးမူးဖြင့် ခြံစည်းရိုးကို ခုန်၍ မြင်းစီးသည်ကို မိလျှင်၊ ပိုကာ ရုံးလာသည်ကို သိလျှင် စကားလက်က ထမင်းပိုင်းတွင် ဘယ်တော့မှ မပြော။ ဤအကြောင်း တွေ ကို မေမေအား သွားပြောလျှင် မေမေ စိတ်ထိခိုက်ရုံသာ ရှိမည် ဟု နှစ် ဦး သဘောတူထားကြသည်။

မှော င်ရီစ ပြုနေသော အလင်းရောင် ထဲတွင် စကားလက်သည် ဖေဖေကို ကြည့်နေသည်။ မည် သည်ကြောင့် မသိ။ သူ့အနားတွင် ဖေဖေရှိလျှင် အားရှိသည်။ ဖေဖေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နေပုံ၊ ခွန်တိုက် အားတိုက် လုပ်တတ်ပုံ၊ လက်တွေ့ကျပုံတို့ကို စကားလက် သဘောကျသည်။ သူကိုယ်တိုင်တွင် ဤအရည်အချင်းများ ရှိနေသော ကြောင့် ဤသို့ သဘောကျနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ စကားလက် မသိ။ စကားလက်သည် လူကဲခတ် ကောင်းသူ တစ်ယောက် မဟုတ်။

‘ဖေဖေ ပုံက ခုမှပဲ တော် တော့တယ်၊ စောစောကများ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ကိုးရိုးကားရား’

စကားလက်က ပြောသည်။

‘ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်က ပြန်မပြောရင် ဖေဖေ ခြံခွန်စီးတာကို ဘယ်သူမှ ရိပ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကလည်း ဖေဖေပဲ၊ မနှစ် က ဒီခြံစည်းရိုးကို ခုန်လို့ နူးကျိုး ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခုလည်း ဒီခြံစည်းရိုးပဲ’

‘ဩ ဘယ်ခြံကို ခုန်စီးရမယ်၊ ဘယ်ခြံကို မခုန်ရဘူးလို့ ကျုပ်သမီး ပြောတာကို နားထောင်ရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဖေဖေက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောကာ စကားလက် ပါးကို တစ်ချက် ဆွဲလိမ်လိုက်ပြန်သည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဒီနား ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ကြည့်စမ်း
ခြုံစောင်လည်း မပါဘူး’

စကားလက်က ဖေဖေ လက်မောင်းကြားထဲသို့ လက်သွင်းလိုက်၏။

‘ဖေဖေကို ကြိုနေတာပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေ စောစော ပြန်လာမယ် ထင်နေတာ၊
ဒစ်လစီကိုရော ဝယ်ခဲ့ ပြီးပြီလား ဟင် ဖေဖေ’

‘ဝယ်ခဲ့ပါပြီကွာ၊ ငါတော့ ကျန်ဖိုးနဲ့ မွဲရချည်ရဲ့၊ ဒစ်လစီတင် မကဘူးဗျ၊ သူ့သမီး
ပရနီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ကိုလည်း အဆစ် ဝယ်ခဲ့ရသေးတယ်၊ ဝီလ်ကီ ကတော့ အလကား
ပေးမလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက မလိုချင်ဘူး၊ လူချင်း ခင်တာ ခင်တာ တခြား အရောင်
အဝယ်က တခြားပဲ၊ သူတို့ နှစ် ယောက် ကို သုံးထောင် ပေးခဲ့ရတယ်’

‘သုံးထောင် ဟုတ်လား၊ ဖေဖေက ပရနီကို ဘာ ဖြစ်လို့ ဝယ်ခဲ့တာလဲ၊ လိုမှ
မလိုတာ’

‘အေး ညည်းတို့ ဝင်ပြီး ဆရာ လုပ်ကြဦးပေါ့အေ၊ ပရနီက သိပ်တော့’

‘ပရနီကို သမီး သိပါတယ်၊ လိမ်လည်း လိမ်တတ်တယ်၊ ထိုင်းလည်း ထိုင်းတယ်၊
ဒစ်လစီက ဝယ်ပါဆိုတာနှင့် ဖေဖေကလည်း ဝယ်လာခဲ့တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား’

စကားလက်က အချက်ကျကျ ပြောလိုက်သည်။ ဖေဖေက ခေါင်းငိုက်စိုက်
ကျလျက် ပြန်မပြောနိုင်တော့။ စကားလက်က အရှုံးပေး လွယ်သည့် ဖေဖေကို ကြည့်၍
ရယ်နေသည်။

‘မဝယ်လို့ ဖြစ်မလား သမီးရဲ့၊ ဒစ်လစီကို ဝယ်လာပြီး ကောင်မလေး အတွက်
တမိုင်မိုင် ဖြစ်နေရင် ဘာသုံးလို့ ရတော့မှာ လဲ၊ တော် ပြီကွာ၊ နောက်ဆိုရင် ဒီကပ္ပလီတွေ ကို
မိန်းမ တောင်းမပေးတော့ဘူး၊ တယ် ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ၊ ကဲ ပြန်ကြစို့၊ ဆာလုဗြီ’

အမှော င်ရိပ်များ က တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်လာနေပြီ။ ကောင်းကင်တွင်
ပြာလဲ့လဲ့ အရောင် ကလေးပင် မရှိတော့။ လေက နွေးရာမှာ စိမ့်စ ပြုလာသည်။ သို့ ရာတွင်

စကားလက် အဖို့ ကိစ္စမပြီးသေး။ ဖေဖေ မရိပ်မိအောင် အက်ရှလေတို့ အခြေအနေကို မသိမသာ တီးခေါက် ကြည့်ရဦးမည် ။ ခက်တော့ ခက်သည်။ စကားလက်က ပရိယာယ် မတတ်။ ပြောစရာ ရှိလျှင် ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောချလိုက် ချင်သည်။ ဖေဖေကလည်း သူ့လိုပင် သွယ်ဝိုက် မပြောတတ်။

‘ဝက်သစ်ချမြိုင်မှာ ကော ဘာထူးသေးလဲ’

‘မထူးပါဘူး၊ ခါတိုင်းလိုပေါ့၊ ကိတ်လည်း ရောက်နေတယ်၊ ဒစ်လစီ အရောင် :အဝယ် ကိစ္စပြီးတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး အရက်ကလေး ဘာလေး သောက်ကြတာပေါ့၊ ကိတ်က အတ္တလန်တာက လာတာ၊ အဲဒီ မှာ လှုပ်လှုပ်ပဲတဲ့၊ ပြည်တွင်း စစ် ဖြစ်တော့မလိုလို ပြောနေကြသတဲ့’

စကားလက်က သက်ပြင်းချ၏ ။ သူ့ဖေဖေ ပြည်တွင်း : စစ်အကြောင်း၊ သီးခြား ပြည်နယ် ခွဲထွက်ရေး အကြောင်း ပြောမိလျှင် တော် တော် နှင့် ဆုံးတော့မည် မဟုတ်။ ဖေဖေ စကား မဆက်မီ ကိုယ်က အရင် စကားဆက်ရသည်။

‘မနက်ဖြန် ကောင်လုံးကင် ပျော်ပွဲစား အတွက် ဘာပြောသံကြားသေးလဲ’

‘ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ ပြောသံ မကြားပါဘူး၊ ဟိုကောင်မလေး ဘယ်သူတဲ့ကွယ်၊ သူ့ နာမည် မေ့နေပြီ၊ အက်ရှလေတို့နှင့် ဝမ်းကွဲတော် တဲ့ ကောင်မလေး၊ အဲ ဟုတ်ပြီ၊ မီလာနီတဲ့၊ အဲ မီလာနီနှင့် သူ့မောင် ချားလ်တို့တော့ အတ္တလန်တာက ရောက်လာကြတယ်’

‘ဪ မီလာနီရော ပါသလား’

‘အင်း ကောင်မလေးက ချစ်စရာကလေး၊ ရိုးရိုး အေးအေးကလေးရယ်၊ စကားကလည်း သိပ် နည်းတာပဲ၊ မိန်းကလေးဆို ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ သွားကြစို့၊ မေမေ မျှော်လှရော့မယ်’

စကားလက် ရင်ထဲတွင် နှင့်ခန့် ဖြစ်သွားသည်။ မီလာနီသည် အတ္တလန်တာတွင်

ရှိလိမ့်မည် ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ မီလာနီကို ရိုးရိုးအာဟာရ ဟု သူက ထင်သော်လည်း ဖေဖေကမူ
ရိုးရိုးအေးအေး ချစ်စရာကလေးဟု ပြောသွားသည်။ စကားလက် မအောင့်နိုင်တော့။

‘အက်ရှလေကော ရှိလား’

‘ရှိတာပေါ့’

ဖေဖေက စကားလက်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲယူလှည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်၏ ။

‘သမီးက ဒါကြောင့် ဖေဖေကို လာစောင့်တာကိုး၊ စောစောက ပြောပါတော့
သမီးရယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့ သွယ်ဝိုက်နေရတာလဲ’

စကားလက် မည် သို့ ဖြေရမှန်း မသိ။ မျက်နှာတွေ ထူပူ ဖိန်းရိန်းနေသည်ကိုမူ
သတိပြုမိသည်။

‘ပြောလေ ဘယ်နှယ်လဲ’

စကားလက်က ဘာမျှ မပြော။ ဖေဖေကို ကိုင်လှုပ်ကာ နောက်ထပ် မမေးအောင်
အော်ငေါက် ပစ် လိုက်ချင်သည်။

‘သမီးကို မေးလိုက်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ပျော်ပွဲစားကို လာ ဖြစ်အောင် လာပါတဲ့၊
သူ့ညီမတွေ ကလည်း မှာ လိုက်တယ်၊ သမီးကလည်း သွားမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကဲ
ပြောစမ်းပါဦး၊ သမီးနှင့် အက်ရှလေတို့ အကြောင်း’

‘ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ ပြန်ကြစို့’

စကားလက်က ဖေဖေ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်သည်။

‘ဘာလဲ ခုတော့ သမီးက ပြန်ချင်မှာပေါ့၊ ဖေဖေ ကတော့ မပြန်ချင်သေးဘူး၊
သမီး ပြောတာကို နားထောင်ပြီးမှ ပြန်မယ်၊ ခုတလော သမီးကို ကြည့်ရတာ နည်းနည်း
ထူးခြားနေတယ်လို့ ဖေဖေ ထင်တယ်၊ ဘာလဲ၊ အက်ရှလေက သမီးကို အရူး လုပ်သွားသလား၊
သမီးကို လက်ထပ်ဖို့ ပြောဖူးသလား’

‘ဟင့်အင်း’

စကားလက်က ခပ်တိုတို ဖြေသည်။

‘ဖေဖေလည်း မထင်ပါဘူး’

စကားလက် ရင်ထဲက မီးတောက်နေပြီ။ ဖေဖေက လက်ကာပြလိုက်၏ ။

‘နေဦး၊ ဖေဖေ ပြောဦးမယ်၊ အက်ရှလေနှင့် မီလာနီတို့ လက်ထပ်

ကတော့မယ်လို့ အက်ရှလေ အဖေက ပြောလိုက်တယ်၊ မနက်ဖြန်မှာ စေ့စပ်ကြမယ်တဲ့’

စကားလက်၏ လက်သည် ဖေဖေ လက်မောင်းကို ကိုင်ထားရာမှာ ပြုတ်ကျသွားသည်။ သူ ကြားသည့်အတိုင်း မှန်နေပြီ။ သူ့နှလုံးသည် အစွယ် တစ်ခုဖြင့် အထိုးခံလိုက် ရသည့်နှယ် နာကျင် နေသည်။ ဖေဖေ မျက်လုံးများ က သူ့ကို ကြည့်နေမှန်း စကားလက် သိသည်။ ဖေဖေသည် သူ့သမီးကို သနားလည်း သနားသည်။ သူ မဖြေရှင်းနိုင်သည့် ကိစ္စ တစ်ရပ်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲကလည်း မချမ်းသာ။ ဖေဖေသည် စကားလက်ကို ချစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကလေးချင်း ပြဿ နာကို သူလည်း မရှင်းတတ်။ အယ်လင် ဆိုလျှင် ဖြေရှင်း တတ်မည် လော မဆိုနိုင်။ သူ့မေမေကို ဖွင့်ပြောလျှင် ကောင်းမည် လောဟု ဖေဖေ စဉ်းစားသည်။

‘ဘာလဲ၊ သမီးက လူပုံလယ် အရှက်အကွဲ ခံမလို့လား’

ဖေဖေက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ကျယ်ကျယ် မေးလိုက်သည်။

‘ကိုယ့်ကို မချစ်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် အတွက် ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်ရင် ဘယ်ကောင်းတော့ မလဲ၊ ယောက်ျားတွေ ပေါပါတယ်၊ ပေါလွန်းလို့ ကြိုက်တာကို ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်တယ်’

ဒေါသနှင့် မာနကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေသည်တို့ ပျောက်သွားကြ၏ ။

‘သမီး ဘာမှ မ ဖြစ်ပါဘူး၊ အံ့ဩတာ တစ်ခုပါပဲ’

‘မညာပါနှင့်ကွယ်’

ဖေဖေက ညှိုးငယ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ကြင်နာစွာ ပြောသည်။

‘ဖေဖေလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သမီးလည်း ငယ်သေးတာပဲ၊ လောကမှာ
ယောက်ျားတွေ အများ ကြီးပါ’

‘ဖေဖေ့ကို လက်ထပ်တော့ မေမေ အသက် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခု
သမီးက တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိပြီ ဖေဖေ’

‘မေမေ့ ကိစ္စက တစ်မျိုး ပါကွယ်၊ မေမေတို့ ခေတ်တုန်းက သမီးတို့လို
လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာ မဟုတ်ဘူး။ မိဘက သိပ် ကြပ်မတ်တာ၊ ကံပါကွယ်၊ ဒါတွေ တွေ
မနေပါနှင့်၊ နောက်အပတ်ဆို ဒေါ်လေး ယူလာလီတို့ဆီ သမီးကို အလည်လိုက်ပို့မယ်၊
ဟိုကျရင် ဆွန်တာ ခံတပ်အကြောင်းတွေ ဘာတွေ ကြားရလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သမီးလည်း
စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာ ပါ’

‘ဖေဖေဟာ ငါ့ကို သူငယ်နှစ်စား ကလေးများ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူး။
သူက ငါ့ကို ကစားစရာ အရပ်သစ်ကလေး တစ်ရပ် ဝယ်ပေးပြီး ဒဏ်ရာကို မေ့ခိုင်းတာမျိုး
ကျနေတာပဲ’ ဟု စကားလက် တွေ နေသည်။

‘ကဲ ဖေဖေ့ကို ကြည့်မနေနှင့်လေ၊ သမီးသာ စဉ်းစားတတ်ရင် စတူးဝပ်ကို ဖြစ်
ဖြစ်၊ ဘရင့်ကို ဖြစ် ဖြစ် စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတယ်၊ သူတို့အထဲက တစ်ယောက် ယောက် နှင့်
ဟန်ကျရင် ယာတော နှစ် ခုကိုလည်း တစ်ခုတည်း ပေါင်းပြီးသား ဖြစ်ရော၊ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့
ခမည်းခမက်ကလည်း သမီးတို့ကို ဟိုဘက်က ထင်းရှူးတောစပ်မှာ အိမ်ကောင်းကောင်း
တစ်ဆောင်’

‘တော် တော့ ဖေဖေ၊ သမီးဟာ သူငယ်နှစ်စား ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ အမြွှာ
ညီအစ်ကိုကို သမီး စိတ်မဝင်စားဘူး၊ စိတ်ကူးထဲလည်း မထည့်ဘူး၊ သမီးက ... သမီးက’

ဖေဖေက ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ စကားလက် ဝင်ချိန် မရလိုက်။

‘သမီးက အက်ရှလေကိုမှ သဘော ကျတာ မဟုတ်လား၊ သူနှင့်တော့ မ

ဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ သူက သမီးကို ယူပါ့မယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလာသည့်တိုင် ဖေဖေအနေနှင့် ပြောရင် သဘောမကျဘူး၊ ဖေဖေနှင့် သူ့မိဘတွေ ဟာ ခင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်တာက တခြားပဲ၊ ဖေဖေဟာ ဖေဖေ သမီးကို ပျော်စေချင်တယ်၊ စိတ် ချမ်းသာ စေချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အက်ရှလေနှင့် ဆိုရင် သမီး စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး၊’

‘ဘာ ဖြစ်လို့’

‘စိတ်မချမ်းသာလို့ပေါ့၊ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာ အသွင် တူမှ စိတ်ချမ်းသာကြတာ’

စကားလက်သည် စိတ်ရှိ လက်ရှိ ငိုပစ်လိုက် ချင်သည်။

‘ဖေဖေနှင့် မေမေကော အသွင် မတူဘဲနှင့် ဘာ ဖြစ်လို့’

စိတ်ချမ်းသာနေကြရသလဲ’ ဟု မေးလိုက် ချင်သည်။ သို့ ရာတွင် မမေးမိ။ ဖေဖေက စကားလုံးများ ကို ရွေး၍ ပြောသည်။

‘ဖေဖေတို့နှင့် အက်ရှလေတို့ မိသားစုဟာ အသွင် မတူကြဘူး၊ ဖေဖေတို့နှင့်တင် မကပါဘူးလေ၊ ဒီနား တစ်ဝိုက်က မိသားစုတွေ နှင့်လည်း မတူဘူး၊ ဖေဖေသိတဲ့ မိသားစုတွေ အားလုံး တစ်ခုနှင့်မှ မတူဘူး၊ သူတို့က ခပ်ဆန်းဆန်း၊ ဒီတော့ သူတို့ အမျိုး ချင်း လက်ထပ်ကြတာပဲ ကောင်းတယ်၊ သူတို့ အချင်းချင်း ဆိုတော့ ဘာမှ ပြဿ နာ မပေါ်တော့ဘူး၊’

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ၊ အက်ရှလေက’

‘အက်ရှလေကို ဖေဖေ ဘာမှ အထူးအထွေ ပြောစရာ မရှိဘူး၊ သူတို့’

မိသားစုဟာ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲလို့ ဖေဖေ ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဟော့ရမ်းတယ်၊ ရမ်းကားတယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိတ်တို့လို ရှိသမျှ မြင်းလောင်းနေတာမျိုး လည်း မဟုတ်ဘူး၊ စတုရန်းပုံတို့လို အရက်သောက်တာမျိုး လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဖွန်တိန်တို့လို ထစ်ခနဲရှိ သေနတ်နှင့် ပစ်ချင်တဲ့ လူရမ်းကားတွေ လို့ ဆိုလိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့လို လူမျိုး တွေ ကို နားလည်ဖို့ မခက်ပါဘူး၊ လွယ်ပါတယ်၊ ဖေဖေမှာ လည်း သူတို့လို ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးတွေ အနည်းနှင့် အများ ရှိတာပါပဲ၊ ဒီတော့ မဆန်းပါဘူး၊

အက်ရှလေဟာ ကိုယ့်မိန်းမ အပေါ် သစ္စာ မရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုး ၊ ကိုယ့်မယားကိုယ် ပစ်ပြီး နောက်မိန်းမ တစ်ယောက် နှင့် ထွက်ပြေးမယ့် လူစားမျိုး ၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမကို နှမချင်းမစာ ရိုက်လား၊ နှက်လား၊ လုပ်မယ့် လူစားမျိုး လို့လည်း ဖေဖေ ပြောလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ အက်ရှလေတို့ မိသားစု ခပ်ဆန်းဆန်းတွေ ဆိုတာ ဒီလို ဆန်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လို့ မရတဲ့ ဆန်းနည်းမျိုး ၊ ဖေဖေ အနေနှင့် ပြောရရင် အက်ရှလေကို ဖေဖေ သဘောကျတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူပြောတဲ့ စကားတွေ ကို ဖေဖေ တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး၊ ကဲ ဖေဖေ မေးမယ်၊ သမီးကော သူပြောတဲ့ စကားတွေ ကို နားလည်ရဲ့ လား၊ စာပေတဲ့၊ ကဗျာတဲ့၊ ဂီတတဲ့၊ ပန်းချီတဲ့၊ ဖေဖေတော့ ဘာမှန်းမှ မသိဘူး’

‘အို ဖေဖေရယ်၊ ဒါ ကတော့ မိန်းမ အပေါ်မှာ တည်တာပေါ့၊ မိန်းမက ပြု ပြင်ပေးရမှာ ပေါ့’

ဖေဖေက စကားလက်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စိတ်ဆိုးသည့် လေသံဖြင့် ပြော၏ ။

‘ပြင်နိုင်လိမ့်မယ်၊ အဝေးကြီး၊ ယောက်ျားတွေ အကြောင်း သမီး မသိပါဘူး၊ မိန်းမ တစ်ယောက် ဟာ လင်ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို ဘယ်တော့မှ ပြင်လို့ မရဘူး မှတ်ထား၊ အက်ရှလေတို့ လူမျိုး ကိုတော့ မပြောနှင့်တော့၊ သူတို့ မိသားစု တစ်ခုလုံး ဒီလိုချည်းပဲ၊ အရင်တုန်း ကလည်း ဒီလိုပဲ၊ နောက်လည်း ဒီလိုပဲ နေမှာ ပဲ၊ သူတို့ဟာ မွေးကတည်းက ခပ်ဆန်းဆန်းတွေ မွေးလာကြတာ၊ သမီး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ခံပြီး နယူးယောက် တို့၊ ဘော့စတွန်တို့ သွားပြီး အော်ပရာဇာတ်တွေ ကြည့်သတဲ့၊ ပန်းချီပြတိုက်တွေ လျှောက်သွားသတဲ့၊ ပြီးတော့ ယန်ကီတွေ ဆီက ဂျာမန် စာအုပ်တွေ ၊ ပြင်သစ် စာအုပ်တွေ ကို သေတ္တာကြီး တွေ နှင့် မှာ ပြီး ဖတ်သတဲ့၊ ဖေဖေတော့ မကြားဖူးပေါင်၊ ပြီးတော့ တစ်နေကုန် ထိုင်ပြီး စာအုပ်တွေ ဖတ်၊ အရေ မရ အဖတ်မရတွေ လျှောက်စဉ်းစား၊ တကယ်ဆို ဒီပြင် ကောင်လေးတွေ လို တောလိုက်ပါလား၊ ပိုကာ ကစားပါလား’

ဖေဖေ ပြောနေပုံမှာ အက်ရှလေ တစ်ယောက် မိန်းမလျှာကလေး တစ်ယောက် သဖွယ် ဖြစ်သွားသည်။ စကားလက်က မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြော၏ ။

‘ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ တော့ အက်ရှလေထက် မြင်းစီးကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက် မှ မရှိသေးဘူး မဟုတ်လား ဖေဖေ၊ သူ့ထက် သာတာ ဆိုလို့ သူ့အဖေ တစ်ယောက် ပဲ ရှိတယ်၊ ပိုကာ ကစားတာ ကျတော့ကော၊ ဖေဖေတောင် အရင်အပတ်က သူနှင့် ကစားတာ ငွေ နှစ် ရာ ရှုံးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား’

‘အက်ရှလေဟာ ဖေဖေလို အကောင်းဆုံး မြင်းစီးသမားနှင့် ပြိုင်ပြီး စီးနိုင်တယ်၊ ဖေဖေလို အကောင်းဆုံး

ပိုကာသမားနှင့်လည်း တစ်ပိုင်းတည်း ထိုင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဖေဖေ မငြင်းချင်ပါဘူး။ ဒါတွေ အားလုံး သူ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ဖေဖေ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဒါမျိုး တွေ ကို ဝါသနာ မပါဘူးလို့ ပြောနေတာ၊ ဒါကြောင့် ခပ်ဆန်းဆန်းတွေ လို့ ဖေဖေ ပြောတာ’

စကားလက် တိတ်သွားသည်။ ရင်ထဲတွင် လည်း လှိုက်လာသည်။ ဤအချက်ကမူ ဖေဖေ မှန်သည်။ သူ မငြင်းနိုင်တော့။ အက်ရှလေသည် သူ ကျွမ်းကျင်သည့် အပျော်ကိစ္စများ ကို တစ်ခုမျှ စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိ။ ထို အလုပ်များ ကို လုပ်သည် ဆိုလျှင် အပေါင်းအသင်းကို အားနာ၍ လောကဝတ် သဘောဖြင့် လုပ်ခြင်း မျှလောက်သာ ရှိသည်။

ဖေဖေက သူ့စကားကို စကားလက် မငြင်းနိုင်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ စကားလက်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘ဖေဖေ ပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သမီး၊ ဒီတော့ အက်ရှလေလို လူမျိုး ကို လင်လုပ်ရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိဦးမှာ လဲ၊ အက်ရှလေတို့ တစ်အိမ်လုံးဟာ ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေ ချည်းပဲ၊ စောစောက စတူးဝပ်တို့ အကြောင်း ပြောသွားလို့ စတူးဝပ်တို့လို လူတွေ ကိုလည်း ဖေဖေ သဘောကျတယ်လို့ မထင်လိုက်နှင့်ဦး၊ ဖေဖေ သဘော ကတော့ ကိတ်ကို သဘောအကျဆုံးပဲ၊ ဖေဖေ မရှိတော့ရင် မြိုင်သာယာဟာ သမီးနှင့် ကိတ်တို့’

‘အို တော် စမ်းပါ၊ ဖေဖေ ကိတ်အကြောင်း လာပြီး ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်မနေစမ်းပါနှင့်၊

ဖေဖေ မြိုင်သာယာ ကိုလည်း သမီး မမက်ပါဘူး၊ ဘယ်ယာတောကိုမှလည်း မမက်ဘူး၊
လောကကြီးမှာ ယာတောဟာ ဘာမှ အရေး မကြီး ပါဘူး၊ အရေး ကြီးတာက’

‘အရေး ကြီးတာက ကိုယ့်ချစ်သူပါ’ ဟု စကားလက် ပြောချင်သည်။ သို့ရာတွင်
စကားလက် စကားမဆုံး။ ဖေဖေက သူ့ယာတောကို ထိလျှင် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင်။
လောကကြီးတွင် ဖေဖေသည် မေမေက လွဲလျှင် သူ့ယာတောကို အတွယ်တာဆုံး ဖြစ်သည်။

‘ဘာ၊ ယာတောဟာ ဘာမှ အရေး မကြီးဘူး ဟုတ်လား’

ဖေဖေက ဟိန်းသွားအောင် အော်လိုက်သည်။

‘ဒီစကား မပြောနှင့်၊ လောကမှာ အရေး အကြီးဆုံးဟာ မြေ၊ သိရဲ့လား၊ မြေဟာ
လောကမှာ အရေး အကြီးဆုံးပဲ၊ လောကမှာ မပျောက်မပျက် တည်ရှိတဲ့ အရာဟာ မြေကြီး
တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နှင့်၊ ဒီ မြေကြီး အတွက် အလုပ် လုပ်နေကြတာ၊ ဒီ
မြေကြီး အတွက် စစ်တိုက်နေကြတာ၊ ဒီ မြေကြီး အတွက် အသေ ခံနေကြတာ’

‘ဖေဖေ စကားက အိုင်းရစ်ဇာတီ သိပ်ပြတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အိုင်းရစ် လူမျိုး ဇာတီ ပြတာကို ဖေဖေက ဘာ ဖြစ်လို့ ရှက်ရမှာ လဲ၊
မရှက်တဲ့ပြင် အိုင်းရစ် ဖြစ်ရတာ ကို ဖေဖေ ဂုဏ်ယူတယ်၊ သမီးလည်း အိုင်းရစ်သွေး ပါတယ်
ဆိုတာ မမေ့နှင့်၊ အိုင်းရစ်သွေး တစ်ဝက်ပါတဲ့ လူ တစ်ယောက် အဖို့ သူနေတဲ့ မြေကြီးဟာ သူ့
အမေပဲ၊ ခု သမီးတို့ကို ဖေဖေက ကမ္ဘာမှာ အလှဆုံးဆိုတဲ့ မြေကြီးကို ပေးတယ်၊ သမီးက
ဘာလုပ်သလဲ၊ နှစ် ပြား မတန်သယောင် သမီး ပြောတယ်’

ဖေဖေက ပြောရင်း အရှိန်ရလာသည်။ စကားလက်၏ ညှိုးငယ်နေသော
မျက်နှာပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်သည့် အခါကျမှ စိတ်ပြေသွားသည်။

‘သမီးတို့က ငယ်သေးတယ်၊ ဘာမှ မသိသေးဘူး၊ သမီး ကြီးလာရင် မြေကြီးကို
တွယ်တာတတ်လာ လိမ့်မယ်၊ သမီးမှာ အိုင်းရစ်သွေး ပါရင် မြေကြီးကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ခု
သမီးတို့က ငယ်သေးတော့ ကလေးတွေ ပဲ တွေးကြမှာ ပဲ၊ ကြီးလာရင် ဒီမြေကြီးဟာ

ဘယ်လောက် အဖိုးတန်သလဲ ဆိုတာ သမီးတို့ သိလာကြလိမ့်မယ်’

ဖေဖေသည် စကားရှည်ရှည် ပြောလိုက်ရသဖြင့် မောသွားဟန်တူသည်။
ထိုမျှမက ဤနယ် တစ်ဝိုက်က လူငယ်များ ကို ရွေးပေးပြီး မိမိ အချစ်ဆုံး ဖြိုင်သာယာကို
လက်ဖွဲ့မည် ဆိုသည့်တိုင် စကားလက် စိတ်ဝင်စားဟန် မပြသည့် အခါတွင် ကြီးစွာ
စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ စကားလက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု
ထင်သော်လည်း သူ ထင်သလို မ ဖြစ်။

‘ကဲ ဒါတွေ သိပ် စဉ်းစား မနေပါနှင့်ဦးလေ၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲ လက်ထပ် လက်ထပ်
အရေး မကြီးပါဘူး၊ သူက သမီးကို ချစ်တယ်၊ လူကောင်း တစ်ယောက် လည်း ဖြစ်တယ်၊
တောင်ပိုင်းသားလည်း ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်မာန နှင့်ကိုယ် နေတတ်တဲ့သူလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုရင်
ပြီးတာပါပဲ၊ မိန်းမ တစ်ယောက် အဖို့ ချစ်တယ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ဖြစ်လာတာမျိုး ပါ’

‘ဒါက ရှေးတုန်းက အယူအဆပါ ဖေဖေ’

‘ဘယ်တုန်းက အယူအဆပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကောင်းတဲ့ အယူအဆ ဆိုရင် လက်ခံရမှာ
ပေါ့၊ အမေရိကန်တွေ ကတော့ အချစ် အတွက် လက်ထပ်ကြသတဲ့၊ ဒါမျိုး တွေ က အစေခံတွေ
၊ ယန်ကီတွေ လုပ်တာပါကွယ်၊ အကောင်းဆုံး၊ အဆင်ပြေဆုံး ကတော့ လူကြီး ပေးစားတာကို
ယူတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သမီးတို့လို ရူးရူး မိုက်မိုက် အရွယ် တွေ ဟာ လူဆိုးနှင့် လူကောင်းကို
ဘယ်မှာ ခွဲခြားတတ်ဦးမှာ လဲ၊ အက်ရှလေ ဝီလ်ကီတို့ ဆွေမျိုး တွေ ကို ကြည့်လေ၊ သူတို့
ဆွေမျိုး စုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လို ထိန်းခဲ့ကြသလဲ၊ သူတို့နှင့် အသွင် တူတဲ့သူ အချင်းအချင်း
လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်၊ လူကြီး မိဘတွေ သဘောကျဝမ်းကွဲချင်း လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်’

‘အို ဖေဖေရယ်’

စကားလက်က ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်သည် အသစ် ပြန်
ဖြစ်လာ၏ ။ ဖေဖေက စကားလက်၏ မျက်နှာကို ဆွဲမော့သည်။

‘သမီး ငိုနေသလား’

‘ဟင့်အင်း၊ သမီး မငိုပါဘူး’

စကားလက်က မျက်နှာ လွှဲထားသည်။

‘မညာပါနှင့်ကွယ်၊ သမီး ငိုနေတာပါ။ သမီးမှာ မာန ရှိတယ်၊ ဒီမာန အတွက် ဖေဖေ ဂုဏ်ယူတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင်လည်း ပျော်ပွဲစားကို ခပ်တည်တည်သာ သွား၊ သမီး မလာရင် ကိုယ့်ကို စိတ်ကူးထဲ မထည့်တဲ့ လူ တစ်ယောက် အတွက် ဆွေးနေလို့ မလာတာ ဆိုပြီး အတင်း ပြောကြလိမ့်မယ်၊ သွား ရဲရဲသွား’

‘သမီးကို စိတ်ကူး မထည့်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ စိတ်ကူး ထည့်တယ် မထည့်ဘူး ဆိုတာ သမီး သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဆွေမျိုး တွေ ဟာ ဆွေမျိုး ချင်းသာ လက်ထပ်ကြရမယ်လို့ ထင်နေကြလို့ပါ၊ နို့မို့ရင်’

ဖေဖေက စကားလက်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ၍ လက်မောင်းကြားထဲတွင် ညှပ်ထားလိုက်၏ ။

‘ကဲ ပြန်ကြစို့၊ အိမ်က မျှော်လှရော့မယ်၊ ဒီ ကိစ္စကို ဘယ်သူ့မှ မပြောနှင့် နော်၊ မေမေ့ကိုလည်း မပြောနှင့်၊ ဖေဖေကလည်း မပြောဘူး၊ သမီး မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်စမ်းပါဦး’

စကားလက်က တွန့်ကြေနေသည့် လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် မျက်ရည် သုတ်သည်။ သားအဖ နှစ် ယောက် မှောင့်မည်းနေသော ဝင်းအဝင် လမ်းအတိုင်း လက်တွဲ၍ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မြင်းကြီးက သူတို့နောက်က ဖြည်းဖြည်းစွာ လိုက်လာသည်။

အိမ်နား အရောက်တွင် ဆင်ဝင်မှ ထွက်မျှော်နေသော မေမေ့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မေမေက ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ ခြုံစောင် ခြုံထားသည်။ ကြီးဒေါ်က နောက်တွင် ရပ်နေသည်။ မျက်နှာက ညိုမှိုင်းလျက်။ လက်ထဲတွင် ဆေးထည့်သည့် သားရေအိတ် အနက်ကြီးကို ကိုင်ထားသည်။

အယ်လင် အိုဟာရာ (စကားလက်၏ အမေ) သည် ကပ္ပလီ ငွေဝယ်ကျွန်များ

တစ်ခုခု ဖြစ်လျှင် ဤဆေးအိတ်ကို ကိုင်၍ ပြုစုပေးနေကျ၊ ကြီးဒေါ်၏ နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးများ သည် အောက်သို့ တွဲ ကျနေကြသည်။ စိတ်ဆိုးလျှင် အောက်နှုတ်ခမ်း ထူထူကြီးသည် ထိုထက် နှစ် ဆ ရှည်ထွက်လာ တတ်သည်။ ယခု ကြီးဒေါ်၏ အောက်နှုတ်ခမ်း သည် ခါတိုင်းထက် နှစ် ဆ ပိုထွက် နေပြီ။ သို့ ဆိုလျှင် ကြီးဒေါ် တစ်ခုခုကို စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေမည် မှာ သေချာပြီ။

‘အဖေကြီး’

မေမေက လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်သည်။ မေမေသည် သားသမီး ခြောက်ယောက် မွေးပြီး၍ အိမ်ထောင်သက် တစ်ဆယ့် ခုနစ်နှစ် ရှိသည့်တိုင် သူ့ ယောက်ျား၏ နာမည် ကို ဘယ်အခါမှ တရင်းတနီး ခေါ်လေ့ မရှိ။ ရှေးခေတ် ထုံးစံအတိုင်း သူစိမ်းတစ်ရံ သဖွယ် ခေါ်တတ်သည်။

‘စလက်တာရီတို့ အိမ်မှာ နေမကောင်းလိုတဲ့၊ အင်မီ မျက်နှာမြင်တာ ကလေးက အခြေအနေ သိပ် မကောင်းဘူးတဲ့၊ ကြီးဒေါ်နှင့် ကျွန်မ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

မေမေ၏ အသံက ဖေဖေထံမှ အတည်ပြုချက် တောင်းသည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ မေမေ၏ ၀သီ ဖြစ်၏ ။ မေမေသည် သူ လုပ်ချင်ပြီ ဆိုလျှင် ဖေဖေ တားသည့်တိုင် လုပ် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သော် လည်း ထုံးတမ်းစဉ်လာ တစ်ခု အနေဖြင့် ဖေဖေ အတည်ပြုချက်ကို တောင်းတတ်သည်။

‘အိုက္ကွာ၊ ထမင်းစားတော့မယ့် ဆဲဆဲကြီး၊ ဘာလို့ သွားနေဦးမှာ လဲ၊ ဒီလို လူဖြူမျိုး : တွေ ကို သိပ် ဂရုတစိုက် လုပ်မနေနိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ အတ္တလန်တာက အခြေအနေကိုလည်း မင်း ပြောပြရဦးမယ်၊ ပြည်တွင်း စစ် ဖြစ်တော့မလိုလို ဖြစ်နေပြီ၊ တိုင်းပြည်ကြီး ဘာ ဖြစ်မယ်မှန်း မသိ ဘာမသိနှင့်၊ အေးအေး ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် အိပ်နေစမ်းပါ’

‘အယ်လင် အိပ်လို့ ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး တော့၊ အိုဟာရာ မိန်းမက ဒါမျိုး ဆိုရင် သူကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်ရမှ ကျေနပ်တာ’

ကြီးဒေါ်က လေသံ တစ်ဆက်တည်းဖြင့် ပြောကာ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

မြင်းရထားက အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

‘အို ကျွန်မ လိုက်သွားမှ ဖြစ်မှာ ပါ။ သမီးက ထမင်းပိုင်းမှာ မေမေ နေရာ ဝင်လိုက်’

မေမေက လက်အိတ် စွပ်ထားသည့် လက်ဖြင့် စကားလက်၏ ပါးကို တို့သည်။ ဆိုနှင့် နေသည့် ကြားထဲတွင် မေမေ၏ အတွေ့အထိ၊ မေမေ၏ ပိုးအင်္ကျီမှ ဆောင်တော် ကူး နံ့သာအိတ် မွှေးမွှေးတို့၏ အနံ့ကို ထိတွေ့ ရှုရှုလိုက်ရသည်မှာ အမောပြေသွား မယောင် ထင်ရ၏ ။ စကားလက် အဖို့ မေမေသည် အားကိုးရာ၊ နှစ် သိမ့်ရာ၊ မြတ်နိုးရာ၊ တွယ်တာရာ။

ဖေဖေက မေမေ့ကို တွဲ၍ ရထားပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ လမ်းတွင် ဂရုတစိုက် မောင်းရန် ရထားသမားကို အမိန့်ပေးသည်။ ဖေဖေ၏ မြင်းများ ကို အနှစ် နှစ် ဆယ်ကျော် ကိုင်လာခဲ့သည့် ရထားသမား တိုဘီသည် သူ့အလုပ်ကို ဝင်၍ ဆရာ လုပ်ရပါမည် လောဟု ဆိုသည့် သဘောဖြင့် နှုတ်ခမ်းကြီး စုနေသည်။ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသည့် ကြီးဒေါ်ကလည်း နှုတ်ခမ်း စုစု။ တိုဘီကလည်း နှုတ်ခမ်းစုစု။

‘စလက်တာရီတို့က ဖေဖေတို့ ကြည့်ရှုလာခဲ့လို့ ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာတာပါ။ ခုတော့ သူတို့က ဘာမှ သုံးမရတဲ့ မြစ်ဘေးက စိမ့်မြေတွေ ကို ဖေဖေတို့ ရောင် ချင်လို့တဲ့၊ ဝယ်လိမ့်မယ် အားကြီး’

ဖေဖေက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြောနေသည်။

‘လာဟု သမီး၊ ပေါ့ကို သွားစနေချရအောင်၊ ဒစ်လစီကို ပြန်ရောင် ပစ်ခဲ့ပြီလို့ ပေါ့ကို စနေချရအောင်’

ဖေဖေက လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် ဇက်ကြိုး ကို ကပ္ပလီ သူငယ်လေးထံ ပစ်ပေးလိုက် သည်။ ယခု အချိန်၌ စကားလက်၏ ကိစ္စကို ဖေဖေ အမှတ်မရတော့ပြီ။ သူ့စိတ်သည် ထမင်းချက်ကြီး ပေါ့ကို စဖို့လောက်သာ အာရုံ စောသည်။ စကားလက်က လေးလံသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှေကားထစ်များ ကို တက်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အတွဲ သည် တော် တော် ဆန်းသည်။ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် သဘာဝ ချင်း မတူကြ။ ဖေဖေက အာကျယ်ကျယ်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ မေမေနှင့် မည် သို့ ညှားလာသည်မသိ။ ဇာတိချင်းလည်း မတူ။ စရိုက်ချင်းလည်း မတူ။ စိတ်ချင်းလည်း မတူ။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ပင် လက်ထပ်နိုင် ကြသေးလျှင် သူနှင့် အက်ရှလေတို့ကော အဘယ်ကြောင့် လက်မထပ်နိုင်ရမည် နည်း။

(စကားလက်၏ မေမေ) အယ်လင် အိုဟာရာသည် အသက် သုံးဆယ့်နှစ် နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုခေတ်က သတ်မှတ်ချက် အတိုင်း ဆိုလျှင် ကလေး ခြောက်ယောက်မွေးပြီး သုံးယောက် ပျက်စီးခဲ့သည့် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်ဟု ပြောရလိမ့်မည် ။ အရပ် ရှည်ပြီး သူ့ယောက်ျားထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်သည်။ သို့ရာတွင် လမ်းလျှောက်ပုံက သိမ်မွေ့သဖြင့် အရပ် ရှည်သည်ဟု မထင်ရ။

တာဖက်တာ ပိုးနက် အင်္ကျီထဲမှ တိုးထွက်နေသည့် သူ့ လည်ပင်းသည် သေးသွယ် ကြော့ရှင်းကာ နို့နှစ် ရောင် ပွေးနေသည်။ ဆံပင် ကောင်းကောင်း။ ပိုက်အုပ်၍ နောက်တွဲ ထုံးထားသဖြင့် ခေါင်းက နောက်သို့ အနည်းငယ် လန်နေသည်။

၁၉၁၇ ခုတွင် ပြင်သစ် တော် လှန်ရေး ကြောင့် သူ့မိဘများ သည် ဟေတီကျွန်းသို့ ထွက်ပြေး လာခဲ့ကြသည်။ မျက်လုံး နက်နက်၊ မျက်ခုံး ထူထူ၊ ဆံပင် နက်နက်တို့မှာ ပြင်သစ် အမေထံမှ ရလိုက်သည့် အမွေ ဖြစ်သည်။ အဖေက နပိုလီယန် စစ်တပ်ထဲတွင် လိုက်ဖူးသည်။ ဖြောင့်စင်းသည့် နှာတံ၊ မေးရိုးကားကားနှင့် ထိုမေးရိုးကားကားကို ပြေအောင် လုပ်ပေးထားသည့် ပါးသွယ်သွယ်တို့ကို အဖေထံမှ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တည်ကြည်သော မျက်နှာထား၊ မာနကြီးသော မျက်နှာထား၊ စဉ်းစား တွေးတောနေသော မျက်နှာထားကိုမူ လူ့ဘဝမှ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေမေ့ မျက်လုံးများ က ယခုထက် ရွှန်းလဲပြီး အပြုံး က ယခုထက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိမည် ဆိုလျှင် မေမေသည် တော် တော် ချောမည့် မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အိမ်သားများ ကို ဖြစ်စေ၊ အစေခံများ ကို ဖြစ်စေ စကားပြောလျှင် မေမေ့ အသံသည် နူးညံ့ ချိုသာသည်။ မေမေသည် ဂျော်ဂျီယန်သံ ဝဲဝဲဖြင့် သရသံများ ကို ဝါး၍ ပြောတတ်သည်။ ဗျည်းသံများ ကို ပြင်သစ်သံ မပါဘဲ ပီပီသသ ပြောတတ်သည်။

မေမေသည် ကလေးများ ကို၊ အစေခံများ ကို မည် သည့် အခါမျှ အော်ငေါက်လေ့ မရှိ။ တိုးတိတ် ညင်သာသော လေသံဖြင့် မြိုင်သာယာကို အုပ်ချုပ်သည်။ ဖေဖေက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆူလား ပူလား လုပ်သည့်တိုင် အစေခံများ ကလည်း ဖေဖေကို မကြောက်ကြ။ မေမေ့ကိုသာ ကြောက်ကြသည်။

စကားလက် မှတ်မိသလောက် မေမေသည် ဘာမျှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ အပြစ်တင်သည့် အခါတွင် ဖြစ်စေ၊ ချီးမြှောက်သည့် အခါတွင် ဖြစ်စေ မေမေ့ အသံက တိုးတိတ် ချိုသာမြဲ။ အိမ်တွင် မည် မျှ အရေး တကြီး ဖြစ် ဖြစ် မေမေက ခါတိုင်းလို စေ့စပ်မြဲ။ ဣန္ဒြေရရဖြင့် အလုပ် လုပ်မြဲ။ မေမေ၏ စိတ်သည် အမြဲ တည်ငြိမ်ကာ သူ့ခါးသည် အမြဲ မတ်နေသည်။ သား သုံးယောက် ဆုံးစဉ်ကလည်း ထိုအတိုင်းပင်။

မေမေ ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှိုထိုင်သည်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။ ထမင်းစားချိန်မှ အပ လူမမာ ပြုစုချိန်၊ စာရင်း တွက်ချိန်များ ၌ လက်တွင် တက်တင်းဇာအပ် မပါဘဲ ထိုင်နေသည့် အခါ ဟူ၍ လည်း တစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူး။ ဧည့်သည် စောင်သည်နှင့် စကားပြောလျှင် ကတ္တီပါ ရွှေခြည် ထိုးသည်။ ဧည့်သည် မရှိလျှင် ဖေဖေ အစုတ် အပြီများ ကို ချုပ်သည်။ ကလေးတွေ အတွက် အင်္ကျီ ချုပ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကပ္ပလီ ကျွန်တွေ အတွက် အင်္ကျီ ချုပ်ပေးသည်။ ရွှေ အပ်ချုပ် လက်စွပ် ဝတ်ကာ တရွရွ လှုပ်ရှားနေကြသော မေမေ့ လက်ချောင်း ကလေးများ ကို စကားလက် အမြဲ မြင်နေသည်။ ကပ္ပလီမကလေးက ယင်းတိုက်နှစ် သား အပ်ချုပ်သေတ္တာကို ယူပေးကာ အနားတွင် ထိုင်၍ အပ်ချည်ထွေးများ ကို ရှင်းပေးတတ်သည်။ မေမေသည် မီးဖိုချောင် ကိစ္စ၊ သန့်ရှင်းရေး ကိစ္စ၊ အချုပ်အလုပ် ကိစ္စများ ဖြင့် အမြဲတမ်း အလုပ်များ နေတတ်သည်။

မေမေ ဣန္ဒြေ ပျက်လောက်အောင် ပျာယီးပျာယာ အလုပ်လုပ်သည်ကိုလည်း စကားလက် တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။ ကိစ္စ ရှိလျှင် နေ့နေ့ညည အချိန်မရွေး အလုပ်လုပ်တတ်သည်။ ကပွဲသို့ လည်းကောင်း၊ ဧည့်ခံပွဲသို့ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဂျန်းဘာရီ ကဇာတ်ပွဲသို့ လည်းကောင်း သွားမည် ဆိုလျှင် မေမေ့အတွက် ပြင်ဆင်စရာ အချိန်များများ မလို။ နှစ် နာရီ အတွင်း တွင် အားလုံး ကိစ္စပြီးနိုင်သည်။ ကြီးဒေါ်နှင့် ကပ္ပလီ ကျွန်မ နှစ် ယောက် က

ဝိုင်းပြင်ပေးသည်။ ဤမျှတိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း : ဤမျှမြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြင်ဆင်နိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းနေသည်။

စကားလက်၏ အခန်းမှာ မေမေ့ အိပ်ခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိ၏ ။
ငွေဝယ်ကျွန် ကပ္ပလီများ ၏ တန်းလျားတွင် သာရေး နာရေး ကိစ္စပေါ်လျှင် နံနက် မလင်းသေးမီ
ခြေကို ဖွနင်းကာ မေမေ့ကို လာနှိုး၍ အကူအညီ တောင်းသံများ ကို ကြားရတတ်သည်။
ပျဉ်းကတိုး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လျှောက်လာသည့် ထို ခြေသံများ ကို စကားလက်
ငယ်ငယ်ကတည်းက မှတ်မိနေပြီ။ စကားလက်သည် ခြေဖျားထောက်၍ ထကာ ကလေးပီပီ
တံခါး ကြားမှ ချောင်းကြည့်တတ်သည်။

ဖေဖေက မနိုးဘဲ တခါခါ အိပ်ပျော်နေစဉ် မေမေ့ လက်တစ်ဖက်က
ဆေးသေတ္တာ၊ လက်တစ်ဖက်က ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်၍ အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာ တတ်သည်။
အိပ်ရာထဲက ထလာသဖြင့် မေမေ့ အဝတ်အစားများ သည် ဖိုသီဖတ်သီ ဖြစ်သည်ဟူ၍ မရှိ။
သပ်ရပ် နေသည်။ ဆံပင်ကလည်း ပုံပန်း မပျက်။ အင်္ကျီ ကြယ်သီးများ ကလည်း
အပြည့်တပ်လျက်။

မေမေ့ စကားသံက တိုးတိတ်သော်လည်း ကြင်နာသည်။ ပီသသည်။
လှေကားဘက်သို့ ခြေဖျားထောက် ထွက်သွားရင်း ‘တိုးတိုး တိုးတိုး၊ အစ်ကိုကြီး အိပ်နေတယ်၊
နင်တို့ လူမမာက ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး’ ဟု ပြောသံ ကြားရသည်မှာ
စကားလက် ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ် ပူပန်နေသမျှတွေ ချက်ချင်း အေးငြိမ်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

မှန်သည်။ မေမေ့ ပါသွားလျှင် ချောချောမောမော ဖြစ်မည် ဟု စကားလက်
ယုံကြည်သည်။ ဤ အတွေ့ ဖြင့် အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်ခွေရသည်ကလည်း ကြည်နူးစရာ
ကောင်းသည်။

ညက သာရေး နာရေး ကိစ္စများ တွင် အိပ်ရေး ပျက်ခဲ့သည့်တိုင် နံနက်
လင်းသည်နှင့် နံနက်စာ စားပွဲသို့ မေမေ့ မပျက်မကွက် ဆင်းလာပြီ။ အိပ်ရေး ပျက်သဖြင့်
နက်မှော င်သော မေမေ့ မျက်လုံးများ သည် နွမ်းနေဟန် ရှိ၏ ။ သို့ ရာတွင် အသံနှင့် ပြုမူ

လှုပ်ရှားပုံများ ကမူ အိပ်ရေး ပျက်ခဲ့သည်ဟု နည်းနည်း မျှ မထင်ရ။ အိမ်တွင် သြဇာ
ညောင်းသော မေမေ၏ ခံညား တင့်တယ်သည့် နူးညံ့ ချိုသာမှု ထဲတွင် သံမဏိ သဖွယ်
ခိုင်မာသော အရည်အချင်း တစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဖေဖေကမူ အိမ်တွင် မေမေ သြဇာ
ညောင်းသည့် ဆိုခြင်းကို ဘယ်ခါမျှ ဝန်မခံ။ အသေသာ ခံချင်ခံမည် ၊ ဤအချက်ကိုမူ
ဘယ်တော့မျှ အသိအမှတ် မပြု။

တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်ရာဝင် ခါနီး ခြေဖျားထောက်ကာ မေမေ့ ပါးမိုးမိုးကို နမ်းရှုပ်
နှုတ်ဆက်သည့်အခါများ ၌ စကားလက်သည် မေမေ၏ နှုတ်ခမ်းကို သတိထား ကြည့်မိသည်။
မေမေ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက တော် တော် ပါးသည်။ မေမေ့ နှုတ်ခမ်းများ သည် ငယ်ငယ်က
မိန်းမငယ်တို့ ဘာသာဘာဝ စောင်းမြောင်း မဲ့ရွဲ့ ခဲ့ဖူးပါ၏ လော၊ မိန်းမဖော် သူငယ်ချင်း
အချင်းချင်း လျှို့ဝှက်ချက်များ ကို ဖွင့်ဟ တိုင်ပင် ခဲ့ဖူးပါ၏ လောဟုပင် စကားလက်
စဉ်းစားမိသေးသည်။ မေမေသည် သူတို့ မွေးလာပြီးသည့် နောက်တွင် ဘာမျှ ပြောင်းလဲခြင်း
မရှိ။ အားမာန် ရှိမြဲ။ အသိဉာဏ် ရှိမြဲ။ ပြဿ နာများ ကို ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်း ရှိမြဲ။

သို့ရာတွင် ဤသည်မှာ စကားလက်၏ အထင်မျှသာ ဖြစ်၏ ။ ငယ်ငယ်တုန်းက
ဆေးနားမြို့ သူ သူ့အမေ အယ်လင်သည်လည်း အပျိုဘော်ဝင်စ ဆယ့်ငါးနှစ် သမီးလေးများ
နည်းတူ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်ခဲ့ဖူးသည်။ ညတွင် သူငယ်ချင်းများ နှင့် အတူ တစ်ယောက် ၏
အတွင်း ရေး များ ကို တစ်ယောက် ပြောခဲ့ကြဖူးသည်။ ဖလှယ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် သူ့ထက် အသက် နှစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ကြီးသော ဂျရယ် အိုဟာရာနှင့်
ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ် မှာ ပင် သူ၏ အပျိုစင် ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ် မှာ
ပင် ခပ်ရမ်းရမ်း နေတတ်သော မျက်လုံး နက်နက်ဖြင့် သူ့ဝမ်းကွဲ အစ်ကို ဖိလစ်သည်
ဆေးနားမှ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဖိလစ်သည် အယ်လင်၏ အသည်းနှလုံးကို
နှုတ်ယူသွားကာ သူ့ကို လက်ထပ် ယူခဲ့သည့် ဂျရယ် အိုဟာရာ ဆိုသော ခြေခွင်ခွင် အရပ်ပုပု
အိုင်းရစ် လူမျိုး တစ်ယောက် အဖို့ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည့် အပေါ်ယံ ဥဇွဲကလေးကိုသာ
ထားပစ်ခဲ့သည်။

ဂျရယ် အိုဟာရာလို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လူမျိုး အတွက် အယ်လင်သည် အလွန်

သိမ်မွေ့သည့် ဥဇွံကလေး တစ်ဥသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အယ်လင်လို မိန်းမမျိုး ကို ရသည့်အတွက် ဂျာနယ် ပျော်သည်။ အယ်လင်လို မိန်းမမျိုး ကို လက်ထပ် ရသဖြင့် သူ့တွင် ဘာမျှ ဆုံးရှုံးစရာ မရှိ။ ခွေမျိုး အင်အားလည်း မရှိ။ ပစ္စည်း အင်အားလည်း မရှိသည့် သူ့လို အိုင်းရစ် လူမျိုး တစ်ယောက် အဖို့ ဂျော်ဂျီယာ ကမ်းခြေ တစ်ဝိုက်တွင် အချမ်းသာဆုံး၊ မာန အကြီးဆုံး ခွေမျိုး ထဲမှ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို ရဖို့ဆိုသည်မှာ ကြုံတောင့် ကြုံခဲ အဆန်းတကြယ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ဂျာနယ် အိုဟာရာသည် ကိုယ့်ထူး ကိုယ်ချွန် လုပ်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဂျာနယ်သည် အသက် နှစ် ဆယ် တစ်နှစ် တွင် အိုင်ယာလန်မှ အမေရိကန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အခြားသော အိုင်းရစ်များ ကဲ့သို့ပင် အဝတ် တစ်ထည် ကိုယ် တစ်ခုဖြင့် ကသုတ်ကရက် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။ သူ့တွင် ခရီးစရိတ် နှုတ်ပြီးလျှင် နှစ် သို့လင် မျှသာ ကျန်သည်။ သူ့ကို အင်္ဂလိပ် အစိုးရက ဆုငွေလည်း ထုတ် ထားလိုက်သေးသည်။ သူ ကျူး လွန်သည့် ပြစ်မှု နှင့် စာလျှင် သူ့ အပေါ်တွင် ထုတ်ထားသည့် ဆုငွေကလည်း များ လွန်းသည်ဟု ဂျာနယ် ထင်သည်။

အမေရိကန်တွင် မူ သူ့ကို ဗြိတိသျှ အစိုးရထံ အပ်ကာ ဆုငွေ ပေါင် တစ်ရာ ထုတ်ယူသည့်သူလည်း မရှိ။ ဂျာနယ်သည် သူတို့ လယ်တွင် သီးစားခ လာတောင်းသော အင်္ဂလိပ် မြေရှင် တစ်ယောက် ၏ ကိုယ်စားလှယ်နှင့် စကားများ သည်။ မြေရှင် ကိုယ်စားလှယ်ကို သူက 'အင်္ဂလိပ်နှင့် ရတဲ့ ဖာသည်သား' ခေါ်သည်။ မြေရှင် ကိုယ်စားလှယ်က ပုလိပ်ကို တိုင်သဖြင့် ဖမ်းမည် ပြုသည်။ ဤတွင် ဂျာနယ် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိုင်းရစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ဘွိုင်းစစ်ပွဲ ပြီးသည်မှာ အနှစ် တစ်ရာ ကျော်ပြီ။ သို့ရာတွင် အိုဟာရာနှင့် သူတို့ နယ်တစ်ဝိုက်က အိုင်းရစ် လယ်သမားများ အဖို့မူ မနေ့တစ်နေ့က ကဲ့သို့ပင် ထင်နေသည်။ စတူးဝပ် ကိုယ်တော် လေးနှင့် ဝီလျံ အော့ဖ် အောရိန်းတို့ စစ် ဖြစ်ကြရာတွင် အိုင်းရစ် လယ်သမားများ သည် စတူးဝပ်ကို နန်းတင်ရန် အတွက် စတူးဝပ် ကိုယ်တော် လေး ဘက်မှ ပါခဲ့ကြသည်။

စတူးဝပ် ကိုယ်တော် ကလေး အရေး နိမ့်၍ ထွက်ပြေးသော အခါတွင် အိုင်းရစ် လယ်သမားတို့၏ မျှော်လင့်ချက်များ၊ စိတ်ကူးများ သည် ပြိုကွဲခဲ့ရသည်။ အိုင်းရစ် လယ်သမားတို့၏ မြေယာများ၊ ပစ္စည်းများ သည် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ လိမ္မော်ရောင် မောက်တို ဆောင်းထားသည့် ဝီလျံအာ့စ် အောရိန်း ဘုရင်၏ စစ်သားများ သည် စတူးဝပ် ကိုယ်တော် လေး၏ နောက်လိုက်များ ကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ ကြသည်။

ဂျရယ်တို့ မိသားစုသည် နဂိုကမှ သူပုန်သွေး အပြည့်ရှိသူများ ဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ် မြေရှင် ကိုယ်စားလှယ်က မတရား သီးစားခ တောင်းသည်ကို ခုခံခဲ့ ကြသည်။ အစကမူ ထိုပြဿနာသည် ဤမျှကြီးလာလိမ့်မည် ဟု မထင်ခဲ့။

အိုဟာရာ မိသားစုသည် အစိုးရကို ဆန့်ကျင် ဆူပူရန် ကြံစည်နေကြသည် ဆိုသည့် သတင်းသည် အင်္ဂလိပ် အစိုးရ ပုလိပ်ဘက်တွင် သတင်းကြီး နေသည်။ သူတို့ မွေးချင်းထဲတွင် ဤသို့ ရာဇဝတ် ဘေးကြောင့် ပြေးခဲ့ရသူမှာ ဂျရယ် တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်။ သူ့ အစ်ကိုကြီးများ ဖြစ်သည့် ဂျိမ်းနှင့် အင်ဒရူး သည်လည်း ဝရမ်းပြေးခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဂျရယ် ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးသည်။ သူတို့ ရုပ်ကိုပင် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့။ ခေါင်းတုံးဆံတောက် တိုတိုကလေးတွေ ညှပ်ထားသည်ကိုသာ မှတ်မိတော့သည်။

ညီအစ်ကို နှစ် ယောက် ညကြီး မင်းကြီး ပေါက်လာလျှင် အမေက စိုးရိမ်တကြီး အိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းကာ အစာရေစာ ကျွေးသည်။ နောက်ရက် အတန်ကြာ ပျောက်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့ ဝက်ခြံထဲတွင် သေနတ်များ မြှုပ်ထားသည်ကို တွေ့သွားသည့် အခါတွင် သူ့အစ်ကို နှစ် ယောက် သည် အိုင်းရစ် မြေပေါ်တွင် နေ၍ မရတော့။ အမေရိကန်ပြည်သို့ ထွက်ပြေး လာခဲ့ကြသည်။

ယခုမူ သူတို့ နှစ် ယောက် သည် ဆဗားနားတွင် အောင်မြင်သည့် ကုန်သည်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ (ဆဗားနားကို အမေက ဘယ်နေရာတွင် ရှိမှန်းမသိ။) 'ဘုရားသခင်သာ သိတော် မူတဲ့ နေရာ' ဟု ပြောလေ့ ရှိသည်။ ဤသို့ ဖြင့် ဂျရယ်သည် သူ့ အစ်ကို နှစ် ယောက် ရှိရာ ဆဗားနားသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ အိမ်မှ ထွက်ခါနီး တွင် အမေက သူ့ပါးကို တစ်ချက် နမ်းကာ

ဆုတောင်းသည်။ အဖေက 'ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်အမျိုး ကို နာမည် မဖျက်နှင့်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရား မလုပ်နှင့်' ဟု ဩဝါဒ ပေးသည်။ အရပ် ရှည်ရှည် သူ့အစ်ကို ငါးယောက် က ဂုဏ်ယူသော အပြုံး များ ဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ အပြုံး က မွေးချင်းထဲတွင် အငယ်ဆုံး၊ အညွှတ်ဆုံး ဖြစ်သည့် ဂျရယ်ကို စိတ်မချသည့် သဘော ဆောင်နေသည်။

သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကို ငါးယောက် စလုံး အလုံးအဖန် ထွားထွား၊ အရပ် ခြောက်ပေကျော်တွေ ချည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အသက် နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိသည့်တိုင် ငါးပေ လေးလက်မက မတက်တော့သည့် ဂျရယ်ကမူ ဤအရပ်အမောင်းသည် ဘုရားသခင်က ပေးသနားသည့် အတိုင်းဟု သဘောထားလိုက်တော့သည်။

သို့ရာတွင် သူ အရပ်ပုသည့် အတွက် ဂျရယ် ဝမ်းမနည်း။ အရှုံး မပေး။ လုပ်ချင်ပြီ ဆိုလျှင် ဂျရယ်သည် ဇွတ်အတင်း လုပ်တတ်သည်။ ခပ်ကျစ်ကျစ် လူဖလံလေး ဖြစ်သော ကြောင့် ဤအခြေအနေသို့ ရောက်လာ သည်ဟု ဂျရယ် တွေ မိသည်။ လူဖလံလေးတို့ မည် သည် အလုံးအဖန် ကြီးသည့် လူတွေ ကို ပခုံးချင်း ယှဉ်နိုင်ဖို့ အတွက် အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်ဖို့ လိုသည်ဟု ဂျရယ် သင်ခန်းစာ ရခဲ့သည်။ တကယ်လည်း အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သည်။

သူ့အစ်ကိုများ က မူ နံကုပ်ကုပ်နှင့် စကားနည်းသည်။ မကျေနပ်လျှင်ပင် ဖွင့်မပြော မြဲထားကြသည်။ အကယ်၍ သာ ဂျရယ်သည် သူတို့လို လူကောင်ထွားထွား ဆိုလျှင် သူ့ဘိုးဘေးများ လို သူပုန်ထ ရောက်နေတော့မည် ။သို့ ရာတွင် သူက အရပ်ပုသည်။ သူ့အမေ ပြောသည့်အတိုင်း ပြောရလျှင် 'အာကျယ်' သည်။ 'နွားရူး ဆူးတိုး' လုပ်တတ်သည်။ စိတ်ဆက်သည်။ လက်ယဉ်သည်။ ထစ်ခနဲရှိလျှင် လက်သီး ပါလာသည်။ ဘိုးဘေးများ ၏ သူပုန်သွေး အပြည့်ရှိသည်။

တလင်းပြင်က စစ်တကောင်း ကြက်ကြီးတွေ ကြားတွင် တိန်ညှင်က အတောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကြွားသလို ဂျရယ်ကလည်း အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အစ်ကိုတွေ ကြားတွင် ခပ်ကြွားကြွား နေသည်။ အစ်ကိုတွေ က သူ့ကို ချစ်ကြသည်။ ဂျရယ် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ဒေါပွအောင် စကြသည်။ လူကြီးတွေ ထဲ ဝင်ရှုပ်ရမည် လောဟု လက်သီးဖြင့်

ထိုးတတ်ကြသည်။

အမေရိကန်ပြည်သို့ ထွက်လာသည့် အခါတွင် ဂျာမနီ မည် သည့် ကျောင်းစာမျှ မတတ်။ ဤသည်ကို သူကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ သိသည့် တိုင်အောင်လည်း ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်။ အမေက သူ့ကို အရေး အဖတ် သင်ပေးပြီးပြီ။ ဂျာမန်သည် ဝလုံး ရေး ရာတွင် အလွန် တော် သည်။ ဤတွင် သူ၏ ကျောင်းပညာရေး သည်လည်း နိဂုံးကမ္မတ်သို့ ရောက်သည်။

လက်တင် ဘာသာဆိုလျှင် ဘုရားရှိခိုးထဲတွင် ပါသည့် လက်တင် ဘာသာထက် ပို၍ ဘာမျှမသိ။ သမိုင်း ဆိုလျှင် အိုင်ယာလန်ပြည် ဆင်းရဲသည် ဆိုသည်မှအပ အခြား ဘာမျှ နားမလည်။ ကဗျာ ဆိုလျှင်လည်း ရှေးလွမ်းချင်း တစ်ပုဒ် နှစ် ပုဒ်လောက်သာ ရသည်။ ဂီတဆိုလျှင်လည်း ရှေးက အိုင်ယာလန် ကျေးတောတွင် ဆိုခဲ့ကြသည့် တောသီချင်း များ လောက်ကိုသာ ကြားဖူးသည်။

ဂျာမန်သည် သူ့ထက် အတန်းပညာ တတ်သူများ ကို လေးစားသော်လည်း သူတို့လို မတတ်လေခြင်း ဟူ၍ နည်းနည်း မျှ ဝမ်းမနည်းမိ။ စိမ့်တောထဲတွင် ဓားမဦးချ လုပ်လာခဲ့သည့် တောခုတ်သမားတိုင်း လိုလိုပင် သူဌေး ဖြစ်သည့် တိုင်းပြည်မျိုး တွင် ကျောင်းစာတတ်ဖို့ ဘာလိုသေးသနည်း။ လူ တစ်ယောက် တွေ့လျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင်ခြင်း ရှိမရှိ၊ အလုပ် လုပ်ရမည် ကို ကြောက်ခြင်း ရှိမရှိလောက်ကိုသာ ကြည့်သည့် တိုင်းပြည်မျိုး တွင် ထိုအရာတွေ ဘာလိုသေးသနည်း။

ဆေးနားတွင် ရောက်နေသည့် သူ့အစ်ကို နှစ် ယောက် ဖြစ်သည့် ဂျမ်းနှင့် အင်ဒရူးကလည်း သူတို့ညီ စာမတတ်သည်ကို ဝမ်းမနည်းကြ။ ဂျာမန်က လက်ရေး လက်သား ကောင်းသည်။ ဂဏန်းကို မှန်အောင် ရေး တတ်သည်။ အရောင် အဝယ်တွင် လာဘ် မြင်သည်။ ဤမျှလောက် ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီ။ စာပေ၊ ဂီတ စသည်တို့ကို နားလည်နေလျှင် ဤတိုင်းပြည်တွင် အထင် သေးစရာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေဦးမည် ။ ဆယ့်ကိုး ရာစုနှစ် အစ အမေရိကန်ပြည်သည် အိုင်းရစ် လူမျိုး တို့နှင့် ကံစပ်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ။

ဂျမ်းနှင့် အင်ဒရူးတို့ ညီအစ်ကိုက ဆေးနားမှ ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ် အတွင်း ၊ မြို့

များ သို့လည်းတန်း ရှည်ကြီး များ ဖြင့် ကုန်ကူးရင်း ကြီးပွားလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှင့် အတူ ဂျာမန်လည်း ကြီးပွားလာခဲ့သည်။ ဂျာမန်သည် အမေရိကန် တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များ ကို သဘောကျသည်။ သူ့ကိုယ်သူ တောင်ပိုင်းသားဟု ထင်သည်။ သူ နားမလည်သည့် တောင်ပိုင်းသားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံများ ရှိကောင်း ရှိမည် ။

သို့ရာတွင် သူ နားလည်သည့် ထိုထုံးစံ ဓလေ့များ ကိုမူ သူ နားလည်သလို လိုက်နာနိုင်သမျှ လိုက်နာသည်။ ပိုကာဆွဲခြင်း၊ မြင်းစီးပြိုင်ခြင်း၊ ကျွန်အရောင် :အဝယ် လုပ်ခြင်း၊ ဝါခင်း စိုက်ခြင်း၊ ဆင်းရဲသည့် လူဖြူများ ကို အထင်သေးခြင်း၊ အမျိုး သမီးများ အား အလွန်အကျွံ ယဉ်ကျေးပြခြင်း စသည့် ထုံးစံဓလေ့များ ၊ စရိုက်များ ကို လက်ခံလာခဲ့သည်။ ယခု ဆိုလျှင် ဆေးရွက်ကြီး ငုံသည့် အကျင့်ကိုပင် ရနေပြီ။ ဝီစကီ သောက်သည့် အကျင့်ကိုကား အထူး လေ့ကျင့်စရာ မလိုတော့။ မွေးကတည်းက ဝီစကီ ပုလင်း လက်ထဲကိုင် မွေးလာသည့် အိုင်းရစ် လူမျိုး မဟုတ်လော။

သို့ရာတွင် ဂျာမန်သည် ဂျာမန်သာ ဖြစ်၏ ။ အနေအထိုင်နှင့် အတွေ့ :အခေါ်များ ပြောင်းသွား သော်လည်း အပြုအမူ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ ပြောင်းလဲ၍ ရသည့်တိုင် မပြောင်းလဲချင်။ လှပ ပြောင်ချောသည့် မျိုး သန့် မြင်းကြီးများ ကို စီးကာ ဆင်းရဲသားသို့ မကြာခဏ လာတတ်ကြသည့် စကားဝဲဝဲ လူချမ်းသာ လယ်ရှင်များ ၊ ဝါခင်းရှင်များ ကို ဂျာမန် သဘောကျသည်။

သူတို့နောက်က ဇနီး သားသမီးများ က အကျအနစ် ဝတ်စားကာ မြင်းရထားများ ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်များ က လှည်းများ ဖြင့် လိုက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျာမန်သည် သူတို့ ခံညားမှု ကို အတုခိုး၍ မရ။ သံရှည်ဆွဲ၍ ခပ်ဝဲဝဲ ရှိသော သူတို့ စကားပြောသံသည် နားထောင်ကောင်းသော်လည်း သူတို့နှယ် ပြော၍ မရ။ အိုင်းရစ်သံ ဝဲဝဲနှင့် ဆတ်တောက်တောက် လေသံသည် ကျန်မြဲ ကျန်နေသည်။

မြေပိုင်ရှင်များ ဖဲကစားကြ ရာတွင် ကျွန်များ ၊ ဝါခင်းများ ၊ လယ်များ ကို အလောင်းအစား လုပ်ကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ နိုင်လျှင်လည်း အရေး မကြီး၊ ရုံးလျှင်လည်း ပမာမထားသည့် အမူအရာကို ဆောင်နေကြသည်။ အပြုံး မပျက်၊ ဣန္ဒြေမပျက်။

ရှုံးလျှင်လည်း ပြုံး ကာ ရယ်ကာဖြင့် လျော်လိုက်ကြသည်။ နိုင်လျှင်လည်း ပြောင်ကာ ပြက်ကာ စားလိုက်ကြသည်။ မြင်းဇက်ဆွဲသည့် မြင်းထိန်း ကပ္ပလီလေး တစ်ယောက် ကို စွန့်ကြသည်နှင့် ဘာမျှ မခြား။ ဖဲကစားရာတွင် သူတို့ မှင်ကောင်းပုံ၊ ကုဇန္တု ကောင်းပုံကို ဂျာနယ် အားကျသည်။ သို့ ရာတွင် ဂျာနယ်သည် ဆင်းရဲသည်ကို ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ အပြုံး မပျက်၊ ကုဇန္တုမပျက်ဘဲ ဖဲရှုံးရသည့် အတတ်ပညာကိုမူ သင်၍ မရ။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ်သားများ သည် အလွန် နှစ် လိုဖွယ် ကောင်းသူများ ဖြစ်သည်။ စကားပြော ညင်သာသည်။ စိတ်တိုလွယ်သည်။ အပြောင်းအလဲ မြန်သည်။ ထိုအရည်အချင်းများ ကို ဂျာနယ် သဘောကျသည်။

သို့ ရာတွင် သူက အိုင်းရစ် ဇာတ်။ စိုစွတ်သည့် အေးမြသည့် လေတဟူးဟူး တိုက်ရာ နှင်းဝေသော စိမ့်မြေများ တွင် ငှက်ဖျား အန္တရာယ် ကင်းဝေးရာ ဒေသမှ ရောက်ခါစ ဂျာနယ်လို အိုင်းရစ် လူငယ်လေး တစ်ယောက် ၏ စိတ်ဓာတ်သည် သမပိုင်း ဇန် ရာသီဥတုနှင့် ငှက်ဖျား ပေါသည့် စိမ့်မြေများ မှ အေးအေးလူလူ နေတတ်သည့် ဂျော်ဂျီယာ နယ်သား များ နှင့် စရိုက်ချင်း ဓလေ့ချင်း ကွဲနေသည်။ သူက ဖျတ်လတ်သည်။ ခွန်တိုက် အားတိုက် လုပ်တတ်သည်။ စိတ်ဆတ်သည်။

ဂျာနယ်သည် ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ်သားများ ထံမှ မိမိအတွက် အသုံးဝင်သည့် စရိုက်များ ကို လိုက်နာ၍ အသုံး မဝင်သည့် ဓလေ့များ ကို ပယ်သည်။ တောင်ပိုင်းသားများ ၏ ဓလေ့များ အနက် ပိုကာကစားခြင်းနှင့် ဝီစကီ သောက်ပြီး မမူးတတ်ခြင်းသည် အလွန် အသုံးဝင်သည့် ဓလေ့ဟု ဂျာနယ် ထင်သည်။ ဂျာနယ်တွင် သူ အမြတ်နီးဆုံး ပစ္စည်း သုံးခုရှိရာ နှစ် ခုမှာ သူ့ထမင်းချက် ကျွန်ယုံကြီး ပေါ့နှင့် ဝါခင်းကြီး ဖြစ်သည်။ သူ ဖဲကစား မက်ခြင်း၊ ပယင်းရောင် ယစ်ရွှေရည်ကို ကြိုက်ခြင်းကြောင့် ဤနှစ် ခုကို သူ ရဲခဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ခုမှာ ဇနီးသည် အယ်လင် ဖြစ်သည်။ အယ်လင်ကို ရဲခဲခြင်းမှာ ကား ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော် ကြောင့်ပင် ဆိုရတော့မည် ။

ဂျာနယ်၏ ထမင်းချက်ကြီးမှာ ပေါ့ ဆိုသည့် ကပ္ပလီကြီး ဖြစ်သည်။ အသားက မည် :ပြောင်နေသည်။ ခံညားသည်။ အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်သည်။ ပေါ့ကို ရဲခဲခြင်းမှာ

စိန်ဆိုင်မွန်ကျွန်းက ဝါခင်း ပိုင်ရှင် တစ်ယောက် နှင့် ညလုံးပေါက် ပိုကာ ဆွဲရာတွင်
ပိုကာပိုင်းမှ အနိုင်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

ပေါ့၏ ပိုင်ရှင်ဟောင်းသည် ပိုကာ ကစားရာတွင် ဂျာနယ်နှင့် ရိုးစွဲ ကစားနိုင်သော
လည်း နယူးအော်လီယန်း ပြည်နယ်က ရမ်အရက်ကို ပြိုင်သောက်ရာတွင် မူ ဂျာနယ်ကို မမီ။
ဤတွင် အရက် မူးမူးဖြင့် ပိုကာ ရှုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေါ့၏ ပိုင်ရှင်ဟောင်းက
သူ့ကျွန်ယုံကြီးကို နှစ် ဆ ပေး၍ ပြန်ဝယ်သေးသည်။ သို့ ရာတွင် ဂျာနယ်က ပြန်မရောင်း ။

ပေါ့သည် သူ၏ ပထမဆုံး ငွေဝယ်ကျွန် ဖြစ်သည်။ ဤနယ် တစ်ပိုက်တွင်
အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ပိုင် မြေပိုင် ဖြစ်ချင်သည့် ဂျာနယ်သည်
ဦးဦးဖျားဖျား လာဘ် တိုက်ထားသည့် ပေါ့ကို ပြန် မရောင်း :တော့။

ဂျာနယ်သည် သူ့အစ်ကို နှစ် ယောက် လို တစ်သက်လုံး အရောင်း :အဝယ်
လုပ်မနေချင်။ ညတွင် ဖယောင်းတိုင် မီးလေးဖြင့် စာရင်း တွက်မနေချင်။ အရောင်း :အဝယ်
လုပ်ငန်းသည် လိမ်ရ ညာရသည်။ ထို့ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်သည်ဟု ထင်သည်။
ဂျာနယ်က ခြံပိုင်ရှင် ဖြစ်ချင်သည်။ ဝါခင်းပိုင်ရှင် ဖြစ်ချင်သည်။ အိုင်းရစ် လူမျိုး သည် မြေကို
အလွန် တွယ်တာသည်။

ဂျာနယ်သည် သူတို့ တစ်ခါက ပိုင်ခဲ့၊ တောလိုက်ခဲ့သည့် မြေပေါ်တွင် နှစ်
ပေါင်းများ စွာ သီးစား လုပ်ခဲ့ဖူးသူပီပီ သူပိုင်လယ်တွေ မျှော်မဆုံးအောင် စိမ်းညို၊ နေသည်ကို
မြင်လိုသည်။ သူ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် စိုက်ခင်း၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် မြင်း၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်
ကျွန်တို့ဖြင့် အကျနေချင်သည်။ အမေရိကန်ပြည်တွင် မြေခွန် အတွက်လည်း မပူရ။ အစိုးရက
သိမ်းမည့် အန္တရာယ်လည်း မရှိ။ ဤလို နေရာမျိုး တွင် မြေတွေ ယာတွေ ပိုင်ချင်သည်။ သို့
ရာတွင် စိတ်ကူး မျှော်မှန်းချက်နှင့် စိတ်ကူး မျှော်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရေး
ဆိုသည်မှာ နီးမယောင်နှင့် ဝေးသည်။ တူမယောင်နှင့် ကွဲသည်။ ဤအချက်ကို အတွေ့အကြုံ
အရ ဂျာနယ် သိလာခဲ့သည်။ ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ်တွင် မြေရှင် လူတန်းစားက လက်ဝါးကြီး
အုပ်ထားသည်။ သူတို့ထဲတွင် ဝင်တိုးဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်။

ထိုနောက်တွင် မူ ကံကြမ္မာနှင့် ပိုကာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် နောင်တွင် မြိုင်သာယာ ဟု သူ အမည် ပေးခဲ့သည့် ယာတောကြီးကို ပိုင်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ဂျရယ်သည် ကမ်းခြေမှ ပြည်နယ် မြောက်ဘက် အတွင်းပိုင်းသို့ ရွှေ့ခဲ့သည်။

ပူအိုက်သည့် နွေဦး ညတစ်ည၌ ဆေးနားရှိ အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲတွင် ဂျရယ် အရက် ထိုင်သောက် နေသည်။ ထိုစဉ် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လူ တစ်ယောက် ၏ စကားကြောင့် ဂျရယ် နားရွက်ထောင် လာသည်။ ထိုလူမှာ ဆေးနားမြို့ သား ဖြစ်ပြီး ဂျော်ဂျီယာနယ် အတွင်းပိုင်းတွင် ဆယ်နှစ် နှစ် လောက် နေပြီး ပြန်ရောက်လာသူ ဖြစ်၏ ။ ဂျရယ် အမေရိကန်သို့ မရောက်မီ တစ်နှစ် လောက်က အလယ်ပိုင်း ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ်ကို အိန္ဒိယ လူနီများ က အမေရိကန် အစိုးရသို့ ပေးခဲ့သည်။

အစိုးရက ထိုမြေရိုင်းများ ကို လုပ်နိုင်ရန် မြေယာထီ ဖွင့်သည်။ ထိုလူသည် မြေယာထီ ပေါက်ကာ အတွင်းပိုင်းတွင် သွား၍ အခြေစိုက်သည်။ သို့ ရာတွင် မီးလောင်သဖြင့် ဝါခင်းရော လူနေအိမ်ပါ မီးထဲ ပါသွားသည်။ ဤတွင် ထိုလူက ‘ခိုက်သည်’ ဆိုကာ ထိုမြေကို ပြန်ရောင်း ချင်နေသည်။

ဂျရယ်သည် ထိုလူ၏ စကားများ ကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ မြေပိုင် ယာပိုင် ဖြစ်ချင်နေသည်။ ဤတွင် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ကာ အကျိုး အကြောင်း စုံစမ်းသည်။ ထိုနယ် တစ်ဝိုက်တွင် ကာရိုလိုင်းနားနှင့် ဗာဂျီးနီးယားမှ လူသစ်များ ပြောင်းနေကြကြောင်းဖြင့် သိရသည်။

ဂျော်ဂျီယာ ပင်လယ်ကမ်းနားက ဆေးနားတွင် နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ကျန်အတွင်းပိုင်း ဒေသများ က မလုံခြုံ။ လူနီများ ၏ ရန်ကို ကြောက်ရကြောင်း၊ ချုံတွေ နား ဖြတ်သွားလျှင် မြားနှင့် ပစ်မည် လောဟု တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ရကြောင်းဖြင့် ကြားဖူးသည်။ ဂျရယ်သည် အစ်ကိုများ ၏ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စဖြင့် ဆေးနား မြစ်အတိုင်း မိုင်တစ်ရာလောက် ဆန်တက်ခဲ့ဖူးသည်။ မြစ်ကမ်းမှ တက်ကာ အတွင်းပိုင်း မြို့ များ သို့ သွားခဲ့ဖူးသည်။

ဤအထိ အခြေအနေမဆိုး။ ကောင်းသေးသည်။ ထိုလူက သူ့ယာမှာ ဆဗားနား အနောက်မြောက် အတွင်း ဘက် မိုင် နှစ် ရာငါးဆယ် လောက် ဝေးသေးကြောင်း၊ တောင်ဘက်တွင် ချာတာဟူ၍မြစ်နှင့် မဝေးတော့ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။ ထိုမြစ်ရိုး တစ်ဝိုက်တွင် ချိုရိုကို လူနီရိုင်းများ ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလူကမူ ထိုတစ်ဝိုက်တွင် အိန္ဒိယ လူနီများ မရှိတော့ကြောင်း၊ မြို့ သစ်များ လယ်မြေသစ်များ ပေါ်ထွန်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရယ်မော ပြောပြသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာ၍ စကားပြတ်သွားသည့် အခါ၌ ဂျာလယ်က ပိုကာ ကစားရန် ပရိယာယ်ဖြင့် ဆွယ်သည်။ ညဉ့်နက်သည်ထက် နက်လာကာ အရက်ကလည်း ထွေသည်ထက် ထွေလာကြပြီ။ အခြားသူများ က ဘေးထွက် ထိုင်ကုန်ကြသည်။ ဂျာလယ်နှင့် ထိုလူ နှစ် ဦးသာ ကျန်တော့သည်။ ထိုလူက ရှေ့တွင် ရှိသမျှ ငွေကို ပုံအောက်က သူ့မြေယာ စာချုပ်ကိုလည်း လောင်းကြေး ထပ်သည်။

ဂျာလယ်လည်း ရှေ့တွင် ရှိသမျှ ပုံအောက်မျှမက ပါလာသည့် သားရေအိတ်ကို ထပ်၍ တိုးသည်။ ရှုံးလျှင်လည်း အစ်ကိုများ ပြောရာ ခံတော့မည် ။ ယခုမူ ရှိသမျှ ပုံအောက် လိုက်ပြီ။ ဂျာလယ်သည် သူ လိုချင်သည့် အရာကို သူ သိသည်။ သူ လိုချင်ပြီ ဆိုလျှင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစား။ ရသည့်နည်းဖြင့် မရအရ ယူတတ်သည်။ ထိုမျှမက ဂျာလယ်သည် ဖဲကစားရာတွင် လည်း သူ့ကံကို သူ ယုံသည်။ ယုံကြည်သည့် အတိုင်းလည်း နိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီယာတောကြီး ခင်ဗျား ရပေမယ့် အမြတ် မထွက်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကလည်း ဒီယာတောကြီး ရှိလို့ စိတ်ညစ်နေတာ၊ ခုတော့ ကျုပ်လည်း မြေခွန် ဆောင်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့’

ထိုလူက စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးရင်း ပြောသည်။

‘အိမ် ကတော့ မီးလောင် သွားတာ တစ်နှစ် လောက် ရှိပြီဗျ၊ ယာတောလည်း ပေါင်း တော် တော် ထနေပြီ၊ အေးလေ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ခင်ဗျား နိုင်တော့ ခင်ဗျား မြေပေါ့’

ထိုနေ့ညက ဂျာလယ်သည် ဖဲနိုင်ကာ မူးမူးဖြင့် အိမ်ပြန်လာသည်။ ကပ္ပလီ

ကျွန်ယုံကြီး ပေါ့က အိပ်ရာသို့ တွဲ ပို့ရ၏ ။

‘ဟေ့ ပေါ့၊ အိုင်းရစ် ခေါင်ရေကို မစုပ်ဖူးရင် ဖဲနှင့် အရက်ကို ဘယ်တော့မှ အတူမတွဲ နှင့်ကွ၊ မှတ်ထား၊’ ဟု ပြောသည်။ သခင်၏ အတုကို ယူသည့် သူ၊ ကျွန်ယုံကြီးကလည်း သခင် ပြောသည့် အိုင်းရစ် လေသံ တစ်ဝက် သူ့မူရင်း ကပ္ပလီသံ တစ်ဝက်ဖြင့် ထောက်ခံသည်။ သူ့စကားကို သူတို့နှစ် ယောက် သာ နားလည်ကြသည်။

ဂျရယ်၏ ယာတော ဘေးတွင် နောက်ကျိကျိ ဖလင့်မြစ် စီးနေသည်။ ယာတော တစ်ဖက်တွင် ထင်းရှူးတောများ ရှိ၍ တခြားဘက်တွင် ချုံနွယ်တွေ ယှက်နေသော ဝက်သစ်ချ တောကြီး ရှိသည်။ ဂျရယ်သည် မီးလောင် သွားသည့် အိမ်ရှိရာ ကမူကလေးပေါ်မှ မျှော်၍ သူ့ယာတောကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်နေသည်။ ဝက်သစ်ချတောကြီးနှင့် ထင်းရှူးတောကြီးကို သူ့ယာ၏ နယ်နိမိတ် စည်းရိုး အဖြစ် မြင်သည်။ မီးလောင်ထားသည့် အုတ်ခုံပေါ်တွင် ရပ်၍ သစ်ပင်များ ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် ရေရွတ်သည်။

ယခု ဤယာတောကြီးသည် သူ့ယာတော ဖြစ်ပြီ။ ဖွေးဖွေး လှုပ်အောင် ပွင့်နေကြသည့် တတိုင်းမွှေးပင်များ အောက်တွင် ခါးတစ်ဝက် ရောက်အောင် ပေါင်းမြက်တို့ ဖုံးနေသော မြေကြီးသည် သူ့မြေကြီး ဖြစ်ပြီ။ မြေက မြေရိုင်း။ ထင်းရှူးပင်ပျိုတို့ ကျိုး ကျဲ ပေါက်နေကြသည်။ ပေါင်းမြက်တို့ ထနေကြသည်။ စွေးစွေး နီသော မြေကြီးက မျှော်မဆုံးနိုင်အောင် တစ်ဝန်းတစ်လျားကြီး ရှိနေသည်။ ဤမြေသည် သူ့မြေ။ ဂျရယ် အိုဟာရာ၏ မြေ။

မည် မျှသောက်သောက် မမူးတတ်သည့် အိုင်းရစ် လူမျိုး ၏ ခေါင်းနှင့် ဖဲတစ်လက်ပေါ်တွင် ၁၀ တစ်ခုလုံးကို ပုံအောရသည့် သတ္တိမျိုး မှ ရနိုင်သည့် မြေ။

ဂျရယ်သည် တိတ်ဆိတ်နေသော တောရိုင်းမြေ အလယ်တွင် ရပ်၍ မျက်လုံးများ ကို မှိတ်လိုက်သည်။ သူ့ဇာတိ၊ သူ့ရပ်ရွာ၊ သူ့လယ်တော၊ သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်နယ် ထင်မိသည်။ ဤမြေကြီးပေါ်တွင် အိမ်တစ်အိမ် ဆောက်ရမည် ။

လမ်းဘေးတွင် သံ ခြံစည်းရိုး ခတ်ရမည် ။ ကျွဲတွေ ၊ နွားတွေ ၊ မြင်း မျိုး

ကောင်းတွေ ပွေးရမည် ။ တောင်စောင်းမှ မြစ်ကမ်းစပ် အထိ နိမ့်ဆင်းသွားသော မြေနီ
ရဲရဲသည် ကေပေါင်း များစွာ ကျယ်သော ဝါခင်းများဖြင့် နေခြည်တွင် ပွေးနေတော့မည် ။
ဂျရယ် အိုဟာရာတို့ ကံထပြီ။

ဂျရယ်တွင် ခပ်အင်အင် ဖြစ်နေသည့် အစ်ကိုများ ထံမှ ချေးလာခဲ့သည့်
ငွေကလေး ရှိသည်။ မြေကို ပေါင်ထားသည့် ငွေတော် တော် များများ ရှိသည်။ ထိုငွေများဖြင့်
လူငှားကာ မြိုင်သာယာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်း လေးခန်း ရှိသည့် လက်သမား
အိမ်ကလေးတွင် တစ်ယောက် တည်း နေသည်။ မြေကြီးကို ရှင်း၍ ဝါစိုက်သည်။ အစ်ကို နှစ်
ယောက် ထံမှ ငွေချေးကာ ကျွန်ဝယ်သည်။

အိုဟာရာ မျိုး သည် ဆွေစိတ် မျိုး စိတ် အလွန်ကြီးသည့် အမျိုး ဖြစ်သည်။
ဆင်းရဲ ဒုက္ခကို အေးအတူ ပူအမျှ ခွဲဝေ ခံစား တတ်ကြသည်။ ဆွေမျိုး ချင်း သံယောဇဉ်
ကြီးလွန်း၍ မဟုတ်။ လောကဓံကို ဆွေစဉ်မျိုး ဆက် မပြတ် ရင်ဆိုင်နိုင်မှ မျိုး ရိုး တစ်ခုသည်
မတိမ်မကော အရှည်တည်နိုင်သည်ကို အတွေ့အကြုံအရ သိကြရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။
အစ်ကိုများ က ဂျရယ် လိုသည့် ငွေကို ချေးလိုက် ကြ၏ ။

ဂျရယ်ကလည်း နောင်တွင် အတိုးဖြင့် ပြန်ဆပ်သည်။ ဂျရယ်သည် အနား
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသည့် မြေများ ကို ဝယ်၍ ချဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဂျရယ်၏ ဝါခင်းသည်
တဖြည်းဖြည်း ကြီးကျယ်လာသည်။ သူ စိတ်ကူးခဲ့သည့် အတိုင်း အိမ်တစ်လုံးလည်း ဆောက်
ဖြစ်လိုက်သည်။

အိမ်ကို ငွေဝယ်ကျွန်များ က ဆောက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ မြစ်ကမ်းသို့ ပြေ လျှော
ဆင်းသွားသည့် ကမူထိပ်တွင် ဆောက်ထားသည်။ အဆောက်အအုံက ရှည်ရှည်မျောမျော။
ပုံပန်း သိပ်မကျချင်။ သို့တိုင်အောင် သူ့အိမ်ကို ကြည့်၍ ဂျရယ်ပီတိ ဖြစ်သည်။ အသစ်
ဖြစ်သည့်တိုင် သမန်ရှည်ခဲ့သော အိမ်ကြီး တစ်အိမ်နှင့် သဏ္ဌာန် တူသည်။ အိမ်ကြီးဘေးတွင်
သက်ရင့် ဝက်သစ်ချပင်အိုကြီးများ က မိုးယုက်ကာ အရိပ် ဝေနေသည်။ ပေါင်းရှင်းထားသည့်
မြက်ခင်းတွင် ကပ်စေးနီပင်များ နှင့် ဆင်ငိုမြက်များ ပေါက်နေကြသည်။

ဂျာယ်က သူ့မြက်ခင်းကို ပေါင်းရှင်း မရှင်း အမြဲ ကြည့်သည်။

တောင်တမာပင်များ အုပ်ဆိုင်း ထားသည့် ဝင်းအဝင် လမ်းမှ အစ အစေခံ တန်းလျားများ အထိ ခိုင်ခံ့ခြင်း၊ တည်မြဲခြင်း၊ ခိုင်မာခြင်း စသည့် မြိုင်သာယာ၏ ဂုဏ်ဒြပ်များ သည် အထင်းသား ပေါ်နေကြသည်။ ခရီးသွားရာမှ မြင်းကို ဒုန်းစီးပြန်အလာ ပေတစ်ရာကို တွေ့လိုက်၍ စိမ်းစိမ်းမြဲမြဲ သစ်ကိုင်တွေ ကြားမှ သူ့အိမ်ကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်နှင့် သူ့အိမ်ကို ယခုမှ မြင်ဖူးသည့်နှယ် ဂျာယ် ဝမ်းသာနေတတ်သည်။

ဤအရာများ အားလုံးသည် လူဖလံကလေး ဂျာယ်၊ အာကျယ်သည့် ဂျာယ်၊ ခေါင်းမာသည့် ဂျာယ် ကိုယ်တိုင် တည်ဆောက်ခဲ့ရသည့် အရာများ မဟုတ်လော။ ဂျာယ်သည် မက်ကင်တော့ရှိနှင့် စလက်တာရီတို့ ခြံမှအပ အနီးက ခြံရှင်များ အားလုံးနှင့်လည်း အဆင်ပြေသည်။

သူ့ယာခင်း လက်ဝဲဘက် ယာတောတွင် နေသည့် မက်ကင်တော့ရှိက စကော့အိုင်းရစ် ကပြား ဖြစ်သည်။ သူတို့ အမျိုး က ပီလုံအေ့ဖ် အောရိန်း ဘုရင်ကို သဘောကျသူများ ဖြစ်သည်။ ဂျော်ဂျီယာတွင် နေလာခဲ့သည်မှာ အနှစ် ခုနစ်ဆယ်လောက် ရှိပြီ။ ယခင်က ကာရိုလိုင်းနား နယ်တွင် နေခဲ့ဖူးသည်။ သို့ ရာတွင် အမေရိကန်သို့ ရောက်လာသည့် သူတို့ အမျိုး သည် သူပုန်များ ကို နှိပ်ကွပ်သည့် အလားစကား နယ်ဘက်မှ လာသူများ ဖြစ်ရာ ဤနယ်က လာသူ ဆိုရုံမျှဖြင့်ပင် ဂျာယ် စိတ်ကုန် နေပြီ။

မက်ကင်တော့ရှိတို့ အမျိုး က စခန်းကြီးသည်။ အပေါင်းရ ခက်သည်။ မည် သူနှင့်မျှ အဆက်အဆံ မရှိ။ သူတို့ ဆွေမျိုး ထဲတွင် သာ လက်ဆက်ကြသည်။ သူတို့ကို မကြိုက်သူမှာ ဂျာယ် တစ်ဦးတည်း မဟုတ်။ ဤတစ်ဝိုက်မှ လူများ က ရိုင်းပင်းကြသည်။ ဤအရည်အချင်းမျိုး မရှိသူ ဆိုလျှင် အရောတဝင် မနေတတ်ကြ။

ငွေဝယ်ကျွန် စနစ် ဖျက်သိမ်းရေး ကို လိုလားသည်ဟု ပြောကြသည့်တိုင် သူတို့ကို ခင်ခင်မင်မင် မရှိကြ။ ငွေဝယ်ကျွန် စနစ်ကို မလိုလားဟု ဆိုသည့်တိုင် မက်ကင်တော့ရှိသည် ကျွန် တစ်ယောက် ကိုမျှ ဘေးမဲ့ မလွှတ်စဖူး။

ထိုမျှမက သူ့ ကပ္ပလီကျွန် အချို့ ကိုပင် ကျွန် ကုန်သည်များ ထံ ရောင်း
ခဲ့သေးသည်။ သို့တိုင်အောင် ငွေဝယ်ကျွန် စနစ် ဖျက်သိမ်းရေး ကို လိုလားသည် ဟူ၍ ကား
သတင်းကြီးမြဲ ကြီးလျက် ရှိသည်။

‘အင်း သူတို့က ငွေဝယ်ကျွန် စနစ်ကိုတော့ ဖျက်ချင်ပါရဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် စကော့ လူမျိုး
ဗျ ဟာ ကပ်စေးနှံတာနှင့် မူ နှစ် ခုအနက် ဘယ်သင်းကို ရွေးမလဲဆိုရင်
ကပ်စေးနှံတာကို ရွေးတတ်တယ်ဗျ’ ဟု ဂျရယ်က ဝီလ်ကီကို ပြောဖူးသည်။

စလက်တာရီတို့ အမျိုး ကမူ တစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ အမျိုး က လူဖြူ
ဖြစ်သော်လည်း ဆင်းရဲသည်။ သူတို့ကိုမူ အနားပတ်ဝန်းကျင်က မက်ကင်တော့ရှိတို့ကို
လေးစားသလောက်ပင် လေးစားခြင်း မရှိကြ။ စလက်တာရီတွင် မြေကွက်ကလေး နည်းနည်း
ပါးပါး ရှိသည်။

ဂျရယ်နှင့် ဝီလ်ကီတို့က သူ့မြေများ ကို ဝယ်သော်လည်း မရောင်း ။ ကြံရည်
ဖန်ရည်လည်း မရှိ။ သူ့မိန်းမက ဆံပင် လိမ်လိမ်ကောက်ကောက်၊ ပိန်ပိန်ချည့်ချည့်။ လူမမာရုပ်
ပေါက်နေသည်။ မျက်နှာ မှု န်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ယုန်ကလေးတွေ လို စုတ်ချွန်းချွန်း ကလေးတွေ ကို
တစ်နှစ် တစ်ယောက် မှန်မှန် မွေးနေသည်။ သူ့တွင် ငွေဝယ်ကျွန် မရှိ။

ဝါကေ အနည်းငယ်တွင် အကြီး နှစ် ယောက် နှင့်အတူ နေထွက်မှ နေဝင်
ဝါစိုက်သည်။ မိန်းမနှင့် တခြား ကလေးများ က ခြံကလေး စိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဝါကလည်း
နှစ် တိုင်း အောင်သည် ဟူ၍ မရှိ။ ခြံကလည်း သူ့မိန်းမ ကလေး မွေးနေရသဖြင့် အိမ်သား
စားဖို့ပင် လုံလုံလောက်လောက် မထွက်။

အိမ်နီးချင်းတွေ ထံ ဝါမျိုး စေ့ လိုက်တောင်းနေသည့် စလက်တာရီကို မကြာခဏ
တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝက်ပေါင်ခြောက် အနားသားကလေး ဘာလေး
လိုက်တောင်းနေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ သူ့ကို အထင်သေးသည့် အိမ်နားနီးချင်းများ
ကိုလည်း စလက်တာရီက မုန်းသည်။

အထူးသဖြင့် လူချမ်းသာ အိမ်များ က ကပ္ပလီများ ကို ပို၍ မုန်းသည်။ လူချမ်းသာ

အိမ်က ကပ္ပလီများ သည် သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဆင်းရဲသည့် လူဖြူများ ထက် သာသည်ဟု ထင်နေကြသည်။ သူတို့က သူ့ကို အထင်သေးသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် စလက်တာရီသည် ပျားတုပ် ခံလိုက်ရသည့်နှယ် အခံရ ခက်သည်။ သူတို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေရသည်ကိုလည်း မနာလိုဝန်တို ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝနှင့် စာလျှင် လူချမ်းသာ အိမ်က ကပ္ပလီများ က ကောင်းကောင်း စားရသည်။ ကောင်းကောင်း ဝတ်ရသည်။ မကျန်းမာသည့် အခါ၊ အသက်ကြီးသည့် အခါတွင် လည်း မကြောင့်မကြ နေရသည်။ သူတို့သခင် အရှိန်ကို မှီ၍ မာနကြီး ကြသည်။ စိန်နားတောင်းရောင် ဖြင့် ပါးပြောင်ကြသည်။ သူကမူ လူတကာ နင်းဖတ်။ လူတကာ အထင်သေး ခံရသည့် ဘဝ။

သူ့မြေကို ပြန်ရောင် မည် ဆိုလျှင် တန်ဖိုးထက် သုံးဆ ပေးဝယ်မည့် သူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ပေးရပေးရ သူတို့အနားတွင် ဤလို ကျက်သရေ ကင်းသည့် အိမ်မျိုး မရှိလျှင် တော် ပြီဟု သဘောထားကြပုံ ရသည်။ သို့ရာတွင် စလက်တာရီကလည်း မရောင် ။ တစ်နှစ် ရောင် ရသည့် ဝါဂွမ်း တစ်ထုပ်စာကလေးဖြင့် ဖြစ်သလို စားနေရလျှင် ကျေနပ်လှပြီ။

ဂျရယ်သည် ဤအိမ် နှစ် အိမ်မှ အပ ကျန် အိမ်နီးချင်းများ အားလုံးနှင့် ခင်မင် ကျွမ်းဝင်သည်။ ဝီလ်ကီ မိသားစု၊ ကားလ်ဗတ် မိသားစု၊ တာလက်တန် မိသားစု၊ ဖွန်တိုန် မိသားစု စသည်တို့ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေသည်။ သူတို့ အိမ်သို့ ဂျရယ် တစ်ယောက် မြင်းဖြူ ကြီး ဒုန်းစီး၍ အလည် လာလျှင် ဝမ်းသာကြသည်။ ဖန်ဒွက်ကြီးတွေ ထုတ်လာကာ ဘာဘွန် ဝီစကီတွင် သကြား တစ်ဇွန်း၊ ပင်စိမ်းမှုန့် ဆီးစေ့ခန့် ထည့်မွှေ၍ ဧည့်ခံ ပြုစုကြသည်။ ဂျရယ်ကလည်း ခင်စရာ ကောင်းသည်။

ကပ္ပလီကလေးနှင့် ခွေးကလေးတို့သည် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်သည်နှင့် အကောင်းအဆိုး ချက်ချင်း ခွဲခြားတတ်ကြရာ ထိုနည်းတူ ဂျရယ်၏ အသံသြသြနှင့် ဖျတ်လတ်သည့် အမူအရာ၏ နောက်ကွယ်၌ လည်း ကြင်နာသော နှလုံးသား တစ်ခု၊ အလိုက်သိ၍ သည်းခံတတ်သော နားရွက် တစ်စုံနှင့် အလွယ်တကူ ပွင့်တတ်သော ပိုက်ဆံအိတ် တစ်လုံး ရှိကြောင်းကို အိမ်နီးနားချင်းများ ကလည်း အချိန်အတန်ကြာတွင်

သိလာကြသည်။

ဂျာယ် လာပြီ ဆိုလျှင် တောလိုက် ခွေးတွေ ဟောင်သံ၊ ကပ္ပလီကလေးတွေ အော်ဟစ် ဆီးကြိုသံ၊ ဂျာယ်က ရယ်ရယ်မောမော ဆဲဆိုနေသည့် ကြားမှ သူ့မြင်းကို ထိန်းရန် ကလေး တစ်သိုက် လုယက် ရန် ဖြစ်နေကြသံကို ကြားရမြဲ ဖြစ်၏ ။ လူဖြူကလေးများ က သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ အလုအယက် တက်ထိုင်ကြ၏ ။

ကလေးတွေ ဆော့သူဆော့၊ တက်ခုန်သူ ခုန်ဖြင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည့် ကြားတွင် ဂျာယ်ကလည်း ယန်ကီ နိုင်ငံရေး သမားတွေ ညံ့ဖျင်းပုံကို လူကြီးတွေ နှင့် လှမ်းပြောမိအောင် ပြောတတ်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေ၏ သမီးများ က သူတို့ အတွင်းရေး များ ကို ဖွင့် တိုင်ပင်တတ်ကြသည်။

အဖေကို ကြောက်ရသည့် အနီး တစ်ဝိုက်မှ လူငယ်များ က သူတို့ အခက်အခဲကို ဖွင့်ပြောကာ အကူအညီ တောင်းတတ်ကြသည်။ ပိုက်ဆံ ချေးတတ်ကြသည်။

‘ဟေ့ ကြမ်းပိုးလေး၊ မင်း အကြွေး တင်နေတာ တစ်လလောက် ရှိပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ စောစောက ဘာ ဖြစ်လို့ မပြောတာလဲကွ’ ဟု ဂျာယ်က အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် မေးတတ်သည်။ ဂျာယ်သည် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် နှုတ်ကြမ်း လျှာကြမ်း ဖြစ်သော်လည်း သူ့အကြောင်းကို သိကြသဖြင့် ဗွေမယူတော့။ လူငယ်များ က ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ပြုံး ကာ ‘ဦးလေးကို ဒုက္ခပေးရာ ရောက်နေမလားလို့ပါ၊ ပြီးတော့ အဖေကလည်း’ ‘မင်း အဖေက လူကောင်းတော့ လူကောင်းပါကွ၊ ဒါပေမယ့် စည်းကမ်း ကြီးလွန်းတယ်၊ ရော့ ရော့ ယူသွား၊ နောက်တော့ ဒါမျိုး မကြားရပေစီနှင့် နော်’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထုတ်ပေးလိုက် တတ်သည်။

ခြံပိုင်ရှင်များ ၏ ဇနီးများ မှာ သူ့ကို တော် တော် နှင့် နားမလည်ကြ။ တစ်ညနေ ဂျာယ် တစ်ယောက် မြင်း တစ်စီးဖြင့် သူတို့အိမ်သို့ အလာ ဝင်းဝအရောက်တွင် ဝီလ်ကီ၏ ဇနီးက ‘အာကြမ်း လျှာကြမ်းပေမယ့် လူတော့ လူကောင်းပါ’ ဟု သူ့ယောက်ျားအား လှမ်းပြောသံကို ဂျာယ် ကြားလိုက်ရသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဂျာယ်သည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခင်မင်စရာ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဂျာယ်သည် ဆယ်နှစ် လောက်ကြာမှ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဤအနေအထားမျိုး ကို ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ ရာတွင် ဤသည်ကို ဂျာယ် သတိ မထားမိ။ သူ ရောက်စတုန်းက သူ့အား အိမ်နီးနားချင်းများ က တစေ့တစောင်း အကဲခတ် နေကြသည်ကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မူ မြိုင်သာယာသို့ ပြောင်းလာကတည်းက သူတို့ကို ရပ်ဆွဲ ရပ်မျိုး ဟု သဘောထားခဲ့သည် ဟု ထင်သည်။

ဂျာယ် လေးဆယ့်သုံးနှစ် ထဲ ရောက်ပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ဖြစ်လာသည်။ မျက်နှာကလည်း ဖောင်းပွပွ ဖြစ်လာသည်။ ပုံသဏ္ဌာန်သည် တောလိုက်၍ အေးအေးလူလူ နေသည့် မြေပိုင်ရှင် တစ်ယောက် နှင့် တူနေသည်။ သူသည် မြိုင်သာယာကို တွယ်တာသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများ နှင့်လည်း သဟဇာတ ဖြစ်သည်။ သို့ ရာတွင် လောကကြီးသည် ဤမျှနှင့် မလုံလောက်။ မယား တစ်ယောက် လိုနေပြီ။

မြိုင်သာယာကလည်း သခင်မ တစ်ယောက် ကို တောင်းဆိုနေပြီ။ ယာအလုပ်သမား ဘဝမှ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ရောက်လာသည့် ထမင်းချက် ကပ္ပလီ ဝဝကြီးသည် အချိန်မှန်မှန် ထမင်းပွဲရှေ့ရောက် မကျွေးနိုင်။ ယာထဲသို့ ခေါ်ထားသည့် အိမ်ဖော် ကပ္ပလီကလည်း အိမ်ကို ကောင်းကောင်း လှည်းကျင်းလေ့ မရှိ။

ထို့ကြောင့် အိမ်တွင် ဧည့်သည် လာတော့မည် ဆိုလျှင် မနည်းကြီး လှည်းကျင်း သုတ်သင်ရသည်။ အိမ်တွင် : ကျွန်ယုံ ဖြစ်သည့် ကပ္ပလီကြီး ပေါ့သည် အခြားသော အစေခံများ ကို စီမံ ခန့်ခွဲ တတ်သည့်တိုင် ဂျာယ်၏ ပစ်စလက်ခတ် နေထိုင်ပုံကြောင့် အကျင့်ပါသွားကာ သူပင်လျှင် လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်ယုံ တစ်ယောက် အနေဖြင့် ပေါ့သည် ဂျာယ်၏ အိပ်ရာကို လှည်းကျင်းခြင်း ပြုပါ၏ ။ ဘဏ္ဍာစိုး တစ်ယောက် အနေဖြင့် စားကောင်း သောက်ဖွယ်တို့ကို စီစဉ်ပါ၏ ။ သို့ ရာတွင် အခြား ကိစ္စများ ကိုမူ ပေယျာလကန် ပြုတတ်နေပြီ။

ဂျာယ်သည် ကျယ်လောင်သော ဟောင်သံကိုသာ ပြုတတ်သော်လည်း ကိုက်တတ်ခြင်း မရှိကြောင်းကို ကပ္ပလီတို့၏ ထက်မြက်သော ပကတိဉာဏ်ဖြင့် ကပ္ပလီ

အစေခံများ အားလုံးက သိကြသည်။ ဤအချက်ကို အခွင့်ကောင်း ယူကြသည်။

ဂျရယ်သည် ကျွန်ကုန်သည်များ ထံ ရောင်း ပစ်မည် ၊ ကြိမ်ဖြင့် ခပ်စပ်စပ် ရိုက်မည် ဟု ကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုသော် လည်း မြိုင်သာယာမှ ကျွန် တစ်ယောက် ကိုမျှ ရောင်း ဖူးသည် မရှိသေး။ တစ်ယောက် မှ လွဲ၍ ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်ဖူးခြင်း မရှိသေး။ ဤသည်မှာ လည်း တစ်နေ့လုံး တောလိုက် ပြန်လာသည့် သူ့အချစ်တော် မြင်းကြီးကို အစာရေစာ မကျွေးသော ကြောင့် ရိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အိမ်နီးချင်း မြင်းတွေ မည် သို့ အစာရေစာ ဝလင်ကြောင်း၊ ကြော့နေအောင် အလှပြင်ထားကြသည့် အိမ်ရှင်မများ က အိမ်ကို မည် သို့ စီမံအုပ်ချုပ်ကြောင်းကို ဂျရယ်၏ စူးရှသည့် မျက်လုံးပြာပြာများ က သတိ ပြုမိကြသည်။ ထိုအိမ်ရှင်မများ အဖို့ ထမင်း ချက်ခြင်း၊ ကလေး ထိန်းခြင်း၊ အပ်ချုပ် အလုပ်လုပ်ရခြင်း၊ လျှော်ဖွတ် ရခြင်း စသည့် အလုပ်များ ကို အရုဏ်တက်မှ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်အထိ မည် သို့ မည် ပုံ ဖတ်ဖတ်မောအောင် စီမံခန့်ခွဲရသည်ကို ဂျရယ် မသိ။ ဂျရယ်သည် အပြင်ပန်းကိုသာ မြင်၍ ထိုအပြင်ပန်းကိုသာ အားကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့နံနက် မြို့ သို့ သွားရန် မှန်ရှေ့ ရပ်၍ အဝတ်အစား လဲနေရင်း မိန်းမယူမှ ဖြစ်တော့မည် ဟု ဂျရယ်

ပြက်ပြက်ထင်ထင် သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ပေါ့က သူ အနှစ်သက် ဆုံး အင်္ကျီကို ယူလာသည်။ အင်္ကျီက တွန့်ကြေနေသည်။ အိမ်ဖော် ကပ္ပလီမ ချုပ်ထားသည်ကလည်း ဝတ်ချင်စရာ မရှိ။ သူ့ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ပေါ့ ဝတ်ဖို့သာ ကောင်းတော့သည်။ ဂျရယ် အကြီးအကျယ် ဒေါပွသည်။

ပေါ့က အင်္ကျီကို တရိတသေ လှမ်းပေးရင်း

‘အစ်ကိုကြီး မိန်းမတော့ ယူသင့်ပြီ ခင်ဗျ၊ မိန်းမမှာ ကပ္ပလီ အိမ်စေတွေ ပါလာရင် အတော် ပဲ’

သူ့ကို ဤသို့ ပြောရပါမည် လောဟု ဂျရယ် ဒေါပွသည်။ သို့ ရာတွင်

စဉ်းစားကြည့်လျှင် ပေါ့၏ စကားသည် သွေးထွက်အောင် မှန်သည်။ သူ့အဖို့ မိန်းမ တစ်ယောက် လိုနေပြီ။ သားတွေ သမီးတွေ လိုနေပြီ။

အချိန်အရွယ်ရောက်မှ မယူလျှင် အချိန် နှောင်းတော့မည် ။ သို့ရာတွင် တွေ့ရာ မိန်းမကို သူ ကောက် မယူနိုင်။ ကိတ် ဆိုလျှင် မိတ်ဆိုး ကလေးတွေ ကို စာသင်ပေးသည့် ဆရာမ ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သူ ယူမည့် မိန်းမသည် အမျိုး ကောင်းသမီး ဖြစ်ရမည် ။ သူ့မိတ်ဆွေ ဝီလ်ကီ၏ မိန်းမကဲ့သို့ ဆွေကြီး မျိုး ကြီးထဲက ဖြစ်ရမည် ။ အိမ်ထောင်ထိန်း ကောင်းရမည် ။ စီမံ ခန့်ခွဲတတ် ရမည် ။

သို့ရာတွင် သူ့အတွက် အခက်အခဲ နှစ် ခု ရှိသည်။ တစ်ခုက လက်ထပ်နိုင်လောက်အောင် အရွယ်ရောက်သည့် မိန်းမ ရှားပါးခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက် တစ်ခုက ဤနယ် တစ်ဝိုက်တွင် နေလာသည်မှာ ဆယ်နှစ် ကျော် လာသည့်တိုင် ‘လူသစ်’ ဖြစ်နေခြင်း၊ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မည် သူမျှ သူ့ဆွေမျိုး မိဘ အကြောင်းကို မသိကြ။ ကျော်ဂျီယာ အတွင်း ပိုင်း နယ်များ သည် ကမ်းခြေ နယ်များ လောက် အစွဲ မကြီးသည့်တိုင် ဆွေမျိုး မိဘ နောက်ခံ အကြောင်းကိုမျှ မသိရသည့် လူ တစ်ယောက် နှင့် ကိုယ့်သမီးကို မပေးစားချင်ကြ။

ဂျာလ်သည် ဤ တစ်ဝိုက်က အိမ်နီးနားချင်း များ နှင့် အမဲလိုက်ခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်း၊ နိုင်ငံရေး စကား

ပြောခြင်း စသည့် အမှု များ ကို ပြုလေ့ရှိ၍ သူတို့နှင့် ရင်းနှီးသည့်တိုင် သူတို့တွင် သူနှင့် လက်ထပ်လောက်သည့် သမီးပျိုဟူ၍ တစ်ယောက် မျှ မမြင်။ သူ့သမီးကို ဂျာလ်က လာဝိုးသော်လည်း လှန်ထုတ်လိုက်သည်ဟု ထမင်းပိုင်းတွင် အဖေများ အတင်း ပြောသည့် အ ဖြစ်မျိုး ကိုလည်း ဂျာလ် မခံနိုင်။

ဤသို့ သိသည့်တိုင် ဂျာလ်သည် သိမ်ငယ်စိတ် မဝင်။ ဂျာလ်သည် သူ့ ကိုယ်သူ သူများ ထက် သိမ်ငယ်သည် ဟူသော စိတ်မျိုး မည် သည့်အခါမျှ မရှိ။ ဤအရပ်က မိန်းမပျိုများ သည် တောင်ပိုင်းတွင် အနှစ် နှစ် ဆယ် ကျော်လောက် နေလာသူမျိုး ကိုမှ လက်ထပ်

ကြသည်မှာ ထုံးစံကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီး မြေ ရှိသူ၊ ကျွန်ုပ်ငှါ ရှိသူ၊ ထိုအချိန်က ခေတ်စားသည့် အတိုင်း အသောက်အစား အပျော်အပါးကလေး ရှိသူကိုမှ လက်ထပ်ကြသည်မှာ ထုံးစံ ဖြစ်နေပြီ။

‘ဟေ့ ပေါ့၊ မြန်မြန်လုပ်ဟေ့၊ ဆဗားနားကို သွားမယ်၊ ခွေးသား အချိန်တန်လိုမှ ပြင်ဆင် မပြီးရင် မင်းကို ကျွန်ကုန်သည်ဆီ ရောင်း ပစ်မယ်’

ဂျရယ်က သူ့ဘဏ္ဍာစိုးကြီးကို လှမ်းကြိမ်းသည်။

သူ့အစ်ကို ဂျမ်းနှင့် အင်ဒရူးသည် ဤကိစ္စတွင် သူ့ကို အကြံပေးနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။ သူ ကြိုက်သည့် အရည်အချင်း ရှိ၍ သူ့ကိုလည်း လက်ခံနိုင်သည့် သမီးပျိုများ အစ်ကိုများ ၏ မိတ်ဆွေများ ထဲတွင် ရှိတန် ကောင်းသည်။ ဂျမ်းနှင့် အင်ဒရူးသည် သူ့စကားများ ကို နားထောင်ကြ၏ ။ သို့ရာတွင် အားတက်သရော မရှိလှ။ အစ်ကို နှစ်ယောက် က အမေရိကန်ပြည်သို့ မလာခင် ကတည်းက အိမ်ထောင် ကျခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆဗားနားတွင် အကူအညီ တောင်းစရာလည်း မမြင်။ သူတို့ မိတ်ဆွေများ ၏ သမီးများ ကလည်း အစောကြီး ကတည်းက အိမ်ထောင် ကျကုန်ကြကာ သားတစ်ဖျာခန့် ရလောက်ပြီ။

‘မင်းက သူငွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆွေကြီးမျိုး ကြီးတွေ လိုက်မှန်း မနေပါနှင့်ကွာ’ ဟု အစ်ကိုကြီး ဂျမ်းက ဆိုသည်။ ‘ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ ရအောင် ရှာတယ်၊ ရတယ်၊ ဒီတော့ ဆွေကြီး မျိုး ကြီးပဲ ရွေးရမှာ ပဲ၊ တွေ့ရ မိန်းမတော့ ကောက်မယူနိုင်ဘူး’

‘တော် တော် ဘဝင်မြင့်တဲ့ ကောင်’ ဟု အင်ဒရူးက မှတ်ချက်ချသည်။

သို့ရာတွင် အစ်ကို နှစ်ယောက် သည် ညီအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရှာကြသည်။ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် သည် ဆဗားနားတွင် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အသိမိတ်ဆွေ ပေါသည်။ အစ်ကို နှစ်ယောက် သည် သူတို့ ညီကို တစ်လလုံးလုံး တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် အလည်ခေါ်သွားသည်။ ကပွဲများ၊ ညစာစားပွဲများ၊ ပျော်ပွဲစားများ သို့ ခေါ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော် သဘောကျတာတော့ တစ်ယောက် တွေ့ပြီဗျ၊ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ၊
ကျွန်တော် အမေရိကန် ရောက်ပြီးမှ မွေးပုံ ရတယ်။’

‘ဘယ်သူလဲကွ’

‘အယ်လင်ရယ်၊ အယ်လင် ရိုဘီးလတ်ရယ်’

ဂျရယ်က အရေး မကြီးဟန် ဆောင်၍ ပြောသည်။ အယ်လင်က မျက်လုံး
ကောင်းကောင်း၊ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်။ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် သမီးကလေး တစ်ယောက် တွင် တွေ့ရခဲ့သည့်
အမူအရာမျိုး ဖြင့်။ သို့တိုင်အောင် အယ်လင်က သူ့ကို ဖမ်းစားထားပြီ။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဂျရယ်၏ အသည်းနှလုံးသည် အယ်လင်နှင့် တွေ့
လိုက်သည်၌ အရည်ပျော်ကျ သွားသည်ဟု ထင်ရ၏ ။ မည် သူ့အပေါ်တွင် မျှ
မရှိခဲ့ဖူးသေးသော နူးညံ့ ကြင်နာသည့် စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။

‘ကိုယ့်သမီးလောက် ဟာလေးပါကွာ’

‘ကျွန်တော် အသက်က ဘာကြီးသေးလို့လဲ၊ ခုမှ လူ့ဘဝမှာ နေကောင်းတုန်း
အရွယ်’

ဂျမ်းက ဖျောင်းဖျသည်။

‘ဒီမှာ ဂျရယ်၊ ဆဗားနားမှာ ဒီပြင် မိန်းကလေးတွေ ကို မင်း ရချင်ရမယ်၊
သူ့ကိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ သူ့ အဖေက ပြင်သစ်၊ အလွန် မာနကြီးတယ်၊ အမေကလည်း
ဆွေကြီးမျိုး ကြီး’

‘ဘာ ဖြစ် ဖြစ်ဗျာ၊ သူ့အမေ မရှိတော့ဘူး၊ အဘိုးကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို
သဘောကျတယ်’

ဂျရယ်က အလောတကြီး ပြော၏ ။

‘လူ တစ်ယောက် အနေနှင့် ဆိုရင် ကြိုက်တယ်၊ သမက် တစ်ယောက် အနေနှင့်
မကြိုက်ဘူးပေါ့ကွ’

‘ကောင်မလေးက မင်းကိုလည်း ယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

အင်ဒရူးက ဝင်ပြောသည်။

‘သူ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် နှင့် ကြိုက်နေတယ်၊ ဖိလစ်တဲ့၊ တစ်နှစ်
လောက် ရှိပြီ၊ တစ်အိမ်လုံးက ဝိုင်းဖျက်နေတာတောင် မရဘူး’

‘ခု ဒီကောင် လူစီဇီးယားနားကို ထွက်သွားပြီဗျ’

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ’

‘ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့’

ဤသတင်းကို သူ့ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ပေါ့ထံမှ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မည်
သူ့ထံမှ ရသည်ဟု ထုတ်မပြောချင်။ ထိုမျှမက ဖိလစ်သည် ဆွေမျိုး များ ၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့်
အနောက် နယ်များ သို့ ထွက်သွားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဂျရယ်ကမူ ထုတ်မပြော။

‘ကောင်မလေးက ဖိလစ် ဆိုတဲ့ ကောင်ကို တမ်းတမ်းစွဲ
ဖြစ်လောက်အောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ဆိုတော့ ဒီလောက်လည်း
စွဲစွဲလမ်းလမ်း မ ဖြစ်သေးပါဘူး’

‘ဘာပြောပြော ပေးစားခြင်း ပေးစားရင် မင်းနှင့် ဘယ်ပေးစားမလဲ၊
ဟိုကောင်လေးနှင့် ပေးစားမှာ ပေါ့’

အယ်လင်က ဂျရယ်ကို လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသော အခါတွင် အများ
တကာကဲ့သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ကလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ ဆေးနားတွင်
ဤအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။ ဖိလစ်က ခပ်ရမ်းရမ်း။ ခပ်မိုက်မိုက်။ ဖိလစ် ကြားလျှင်
မည် သို့ရှိမည် နည်းဟု မေးကြသည်။ ညီအစ်မထဲတွင် အလှဆုံး၊ အချောဆုံး အယ်လင်သည်
အာကျယ်ကျယ်၊ အသား နီစပ်စပ်၊ ကိုယ့်လောက်တောင် အရပ် မရှည်သည့် တောသားကို မည်
သည့် စိတ်ကူးဖြင့် လက်ထပ်သနည်းဟု စဉ်းစား မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဂျရယ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကို အယ်လင်က လက်ထပ်လိမ့်မည် ဟု

မမျှော်လင့်။ ဘုရား မခြင်းဟုသာ အောက်မေ့လိုက်သည်။ ‘ကျွန်မ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကို လက်ထပ်ပါမယ်’ ဟု အယ်လင်က မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် တင်၍ ပြောလိုက်သည့် အခါတွင် ဂျရယ်သည် သူ့တစ်သက်တွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရသည်။

အယ်လင်တို့ ဆွေမျိုး တစ်သိုက် ကိုယ်၌ ကလည်း အယ်လင် အဖြေကို အံ့အားသင့်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကြောင့် ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ရသည် ဆိုသည်ကိုမူ အယ်လင်နှင့် ကြီးဒေါ် နှစ် ဦးသာ သိကြသည်။ ထိုညက ကြီးဒေါ်နှင့် အယ်လင် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ အယ်လင်သည် ရင်ကွဲနာ ကျသော ကလေးငယ် တစ်ယောက် လို မိုးစင်စင် လင်းသည်အထိ ရှိက်ငိုမိသည်။ နံနက် လင်းခါနီး အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသော အခါတွင် မူ စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချပြီးသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့က ကြီးဒေါ်သည် အယ်လင် အတွက် အထုပ် တစ်ထုပ် ယူလာခဲ့သည်။ နယူးအော်လီယန်း ပြည်နယ်မှ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ ခပ်ဆန်းဆန်း လက်ရေး ဖြင့် လိပ်တပ်ထားသည်။ အထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည့်၌ အယ်လင်၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ဖိလစ်သို့ ပေးခဲ့သည့် သူ့စာ လေးစောင်ကို တွေ့ရသည်။ နယူးအော်လီယန်းရှိ ဘုန်းတော် ကြီး တစ်ပါးထံမှလည်း စာလေး တစ်စောင် ပါလာသည်။ သူ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲ သူ့ချစ်သူ ဖိလစ်သည် အရက်ဆိုင် တစ်ခုတွင် ရန် ဖြစ်ရာမှ သေသွားပြီဟု စာက ဆိုသည်။

အယ်လင်သည် ယောင်ယမ်း အော်ကာ အထုပ်ကို လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

‘သူတို့ နှင်ထုတ်လို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာ ၊ သူတို့ နှင်ထုတ်လိုက်ကြလို့၊ ဖေဖေရယ်၊ ဒေါ်လေး ပေါ်လင်းရယ်၊ ဒေါ်လေး ယူလာလီရယ် နှင်ထုတ်လိုက်ကြတာ၊ သူတို့ နှင်မထုတ်ရင် ဒီလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အယ်လင် သူတို့ကို မုန်းတယ်၊ သူတို့ မျက်နှာတွေ ကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ အယ်လင် တခြားကို ထွက်သွားတော့မယ်၊ သူတို့ မရှိတဲ့နေရာ သူ့ကို မေ့လို့ ရနိုင်တဲ့ တစ်နေရာကို သွားတော့မယ်’

ကြီးဒေါ်သည် အယ်လင်ကို ကြည့်၍ မျက်ရည် မဆည်နိုင်။ အယ်လင်နှင့် ရော၍

အားရပါးရ ငိုသည်။ အားရအောင် ငိုပြီးတော့မှ ‘ဘယ် ဖြစ်မလဲ ကလေးရယ်၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ’ ဟု ဆိုသည်။

‘ဖြစ်တယ်၊ အယ်လင် သွားမယ်၊ တကယ်တော့ အစ်ကိုဟာ လူကောင်း၊ အယ်လင် တစ်နေရာရာ ရင်လည်း သွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ချာလက်စတန် သွားပြီး သီလရှင် ဝတ်တော့မယ်’

အယ်လင်က သီလရှင် ဝတ်တော့မည် ဆိုသည့် အခါတွင် ဖေဖေသည် လန့်သွား၏ ။ ဖေဖေ၏ မိသားစုက ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင် ဖြစ်သော်လည်း ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်ကမူ စကော့တလန် ခရစ်ယာန် ဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်သည်။ ဗရင်ဂျီ သီလရှင် ဝတ်သည်နှင့်စာလျှင် ဂျာမန် အိုဟာရာနှင့် ပေးစားလိုက်သည်က တော် သေးသည်ဟု ယူဆသည်။ ဂျာမန်သည် ဆွေကြီးမျိုး ကြီးထဲက မဟုတ်သည်က လွဲလျှင် အခြား ဘာမျှ သဘော မတူစရာ မရှိ။

သို့ဖြင့် အယ်လင်သည် ဆဗားနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ပြန်မရောက်တော့။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသည့် လင် တစ်ယောက် ၊ ကြီးဒေါ် ကပြား၊ ကပ္ပလီ အိမ်ကျွန် နှစ် ဆယ်နှင့် အတူ မြိုင်သာယာသို့ လာခဲ့သည်။

နောက် တစ်နှစ် တွင် သမီးဦးကို မွေးသည်။ ဂျာမန် အမေ၏ နာမည် ကိုယူကာ ကေတီ စကားလက်ဟု မှည့်သည်။ သားယောက်ျား လိုချင်သည့် ဂျာမန် စိတ်ပျက်ရသည်။ သို့ တိုင်အောင် ဆံပင် နက်နက်နှင့် သမီးဦးလေးကို ဂျာမန် မချစ်ဘဲ မနေနိုင်။ ဝမ်းသာ လွန်းသဖြင့် မြိုင်သာယာရှိ ကပ္ပလီ ငွေဝယ်ကျွန် မှန်သမျှကို ရမ်အရက် ကောင်းကောင်း တိုက်သည်။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း မူးအောင် သောက်ပစ်လိုက်သည်။

အယ်လင်သည် ဂျာမန်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သည့်အတွက် နောင်တ ရသည် မရသည်ကို မည် သူမျှ မပြောနိုင်။ ဂျာမန်ကမူ အယ်လင်ကို ကြည့်၍ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူသည်။ အယ်လင်သည် ဆဗားနားက အတိတ်ဘဝကို လုံးလုံး မေ့ထားလိုက်ပြီ။ ပင်လယ်ကမ်းဘေးက မြို့ ကလေးကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီ။ မြိုင်သာယာသို့ ရောက်သည်နှင့် ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းကို သူ့ဇာတိ အ ဖြစ် သဘောထားလိုက်ပြီ။

ဆဗ္ဗာနာမှ သူတို့ အိမ်သည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ၏ ခန္ဓာကိုယ်လို တင့်တယ် ပြေပြစ်သည်။ ရွက်ကုန် လွှင့်လာသည့် ရွက်လှေကြီး တစ်စင်းလို လှသည်။ ရှေး ပြင်သစ် ပုံစံဖြင့် ဆောက်ထားသည့် ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့ အိမ်မြင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ လှေကားများ က ကွေ့ကောက် ရစ်ပတ်နေသည်။ လက်ရန်းများ က ဇာပန်း ဇာမြိတ်လို နုနုကလေးတွေ ထုထားသည့် ကနုတ်ပန်းတို့ဖြင့် ခတ်ထားသည်။ အိမ်ကြီးက ကျက်သရေ ရှိသည်။ မိုင်းမိုင်းမှု န်မှု န်။

အယ်လင်သည် ဖေဖေနှင့် အိမ်ကြီးကို အပြီး စွန့်ခွာခဲ့သည်။ အိမ်ကြီး နောက်ကွယ်က ထုံးစံဟောင်း တို့ကိုလည်း စွန့်ခဲ့သည်။ ဂျာနယ် နောက်သို့ လိုက်လာခြင်းသည် ရေသစ်၊ မြေသစ်၊ နေရာသစ် တစ်နေရာသို့ လိုက်လာရသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းက တောတောင် ထူထပ်သည်။ လူတွေ ကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ မူ န်ပြာရီ တောင်ရိုး အခြေရှိ တောင်နာမောင်းပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ကြည့်လေရာရာတွင် လှိုင်းတွန့်သလို တွန့်နေကြသော တောင်တန်းနီနီကြီးများ ကို မြင်ရသည်။ ထင်းရှူးပင်မြင့်ကြီးတွေ ကြားမှ နှမ်းဖတ် ကျောက်သား များ ကို တစ်ကွက်စီ လှမ်းမြင် နေရသည်။ ပင်လယ် ကမ်းခြေ ကျွန်းများ က အုန်းတော ညိုညိုများ ၊ သဲသော င် ဖြူဖြူများ ကိုသာ မြင်နေကျဖြစ်သည့် သူ့မျက်လုံးများ အဖို့ ဤတော ဤမြေသည် ရိုင်းနေသည်။

ဤနေရာတွင် ဆောင်း ဆိုလျှင်လည်း အလွန် အေးသည်။ နွေ ဆိုလျှင်လည်း အလွန် ပူသည်။ လူတွေ ကလည်း ခွန်အား ကောင်းကောင်း၊ ဒေါင်းတိ မောင်းတိကြီးတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် အမြင်ဆန်းနေသည်။ ကြင်နာ သနား တတ် ကြသည်။ ယဉ်ကျေးသည်။ ရက်ရောသည်။ သဘော ကောင်းသည်။ သို့ ရာတွင် စိတ်နေ စိတ်ထား ကြမ်းတမ်း သည်။ ဒေါသထွက် လွယ်သည်။ ထစ်ခနဲရှိလျှင် ပစ်လား ခတ်လား၊ ခုတ်လား ထစ်လားဖြင့် အကြမ်းပတမ်း နိုင်သည်။

ဆဗ္ဗာနာက လူများ က သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့။ အေးအေး ဆေးဆေး။ ဤနေရာက လူများ က ဆူဆူပူပူ။ အော်လား ဟစ်လား ပြောတတ် ဆိုတတ်သည်။ ဆဗ္ဗာနာတွင် ဆိုလျှင်

လူတွေ အားလုံး တစ်ပုံတည်း။ တွေ့ပုံ ခေါ်ပုံ မခြားနားကြ။

ဤတွင် မူ လူတွေ က တစ်ယောက် တစ်မျိုး စီ။ စရိုက်ပေါင်းစုံ။ အကျင့်ပေါင်းစုံ။ ကာရိုလိုင်းနား၊ ဗာဂျီးနီးယား၊ ဥရောပ စသည့် နေရာစုံမှ လာသူတွေ ဖြစ်၍ လူမျိုး လည်း စုံသည်။ တချို့ က ဂျာမန်လို လက်ဖက်ခြေဖဝါးမှ ထ၍ ကြီးပွား လာကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ တချို့ က အယ်လင်လို ဆွေကြီးမျိုး ကြီးမှ ထွက်ကာ ဘဝဟောင်းကို စွန့်ပစ်ပြီး အတည်တကျ လာနေသူတွေ ဖြစ်သည်။ တစ်ရွာ မပြောင်းလျှင် မနေတတ်သည့် သူတို့ ဘိုးဘေးများ ၏ သွေးများ ၊ သွေးကြောထဲတွင် မကုန်သေးသဖြင့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် အခြေချ လာနေသူတွေ ကလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်။

နယ်ပေါင်းစုံမှ လူပေါင်းစုံ လာနေကြသဖြင့် စည်းကမ်း ကလနားဟူ၍ လည်း မရှိကြတော့။ အယ်လင်အဖို့ အားလုံး အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသည်။ ဆေးနားက လူတွေ ဆိုလျှင် အကဲခတ်ရ လွယ်သည်။ သို့ ရာတွင် ရှော်ဂျီယာ၌ လူ တစ်ယောက် ကို အကဲခတ်၍ မလွယ်။

ထိုအထဲတွင် ရှော်ဂျီယာ ပြည်နယ်က စီးပွားလမ်း ဖြောင့်နေပြန်သဖြင့် လူတွေ ကို ပို၍ အကဲခတ်ရ ခက်သည်။ ထိုစဉ်က ဝါဇေး ကောင်းနေသည်။ ရှော်ဂျီယာက ဝါထွက် ကောင်းသည်။ ဝါသည် ရှော်ဂျီယာ၏ နှလုံးခုန်သံ ဖြစ်၍ ဝါစိုက်ခြင်းနှင့် ဝါခူးခြင်းသည် မြေနီနီ၏ အတက်အကျသွေးခုန်မှတ် ဖြစ်သည်။ ကွေ့ကောက်သော ထွန်ရေး ကြောင်းများ ထဲမှ ငွေပင်တွေ ပေါက်လာသည်။ ငွေပင်များ နှင့်အတူ မာနပင်တွေ လည်း ပေါက်လာသည်။ ဝါကြောင့် မိမိ မျိုး ဆက် တစ်ဆက် ကြီးပွား ချမ်းသာသွားလျှင် နောင် မျိုး ဆက်များ အဖို့ ဆိုဖွယ် မရှိတော့။

ရှော်ဂျီယာက လူများ သည် ဤအနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ထက်သန် ပြင်းပြနေကြသည်။ ဘဝကို ဖျော်ဖျော်ကြီး နေကြသည်။ သူတို့တွင် ငွေ ရှိသည်၊ ကျွန်တွေ ရှိသည်၊ ဖျော်ချိန် ပါးချိန် ရှိသည်။ အဖျော်အပါး ကိုလည်း ဝါသနာ ထုံကြသည်။ ငါးများဖို့၊ တောလိုက်ဖို့၊ မြင်းဖြိုင့်ဖို့ဆိုလျှင် အလုပ်များ သည်ဟူ၍ မရှိ။ အလုပ်ကို တန်းလန်းထားပြီး ထလိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ကပွဲ၊ ဖျော်ပွဲ မရှိသည့် သီတင်းပတ် ဆို၍ မရှိသလောက် ရှားသည်။

အယ်လင်သည် သူတို့နှင့် စရိုက်ချင်း မတူ။ သဟဇာတ မဖြစ်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကို လေးစားသည်။ သူတို့၏ ပွင့်လင်းမှု၊ ဖြောင့်မတ်မှု ကို သဘောကျသည်။ ထိမ်ဝှက်ထားခြင်း မရှိ။ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောကြသည်။ အယ်လင်ကို ခြံနားနီးချင်းများ က ခင်ကြသည်။ အယ်လင်က စေ့စပ် သေချာသည်။ သနားတတ်သည်။ မိခင်ကောင်း တစ်ယောက် ၊ မယားကောင်း တစ်ယောက် လည်း ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ သားသမီးများ နှင့် လင်ယောက်ျားကို အဘက်ဘက်မှ မလစ်ဟင်းရအောင် ပြုစု စောင့်ရှောက်သည်။

စကားလက် အခါလည် အရောက်တွင် ဒုတိယ သမီး ခွီလင်ကို မွေးသည်။ ထိုနောက် ကာရင်းကို မွေးသည်။ သူတို့နောက်တွင် ယောက်ျားလေး သုံးယောက် ဆက်တိုက် မွေးသည်။ ယောက်ျားလေး သုံးယောက် က သက်ဇိုး မရှည်ကြ။ မတ်တတ် မပြေးခင် ဆုံးသွားကြသည်။ သူတို့ကို အိမ်ကြီးနှင့် ကိုက်တစ်ရာလောက် ဝေးသည့် တောင်တမာပင်ကြီးများ အောက်တွင် မြှုပ်ထားသည်။

အယ်လင် ရောက်လာသည့် နေ့မှစ၍ မြိုင်သာယာသည် အသွင် ပြောင်းသွား သည်။ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ် သာ ရှိသေးသော်လည်း အယ်လင်သည် အိမ်ကြီးရှင် သခင်မအ ဖြစ် အိမ်၏ တာဝန်ကို ကောင်းကောင်း ထိန်းနိုင် သည်။ မိန်းကလေး ဆိုသည်မှာ အိမ်ထောင် မကျမီ ချစ်စရာ ကောင်းရမည် ။ ချောရမည် ။ လှရမည် ။ အိမ်၏ အဆင်း တန်ဆာ ဖြစ်ရမည် ။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင် ကျပြီးသည်နှင့် အိမ်တွင် ၊ မှု တွင် စေ့စပ် သေချာရမည် ။ အိမ်ထောင်ကို အုပ်ချုပ်နိုင်ရမည် ။ ဤ အယူအဆဖြင့် မိဘများ က မိန်းကလေးများ ကို သွန်သင် ပေးလိုက် ကြ သည်။

အယ်လင်သည် အမျိုး ကောင်းသမီး ပီသစွာ ထိုဩဝါဒ အောက်တွင် ကြီးပြင်း လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကပ္ပလီ နို့ထိန်း ဖြစ်သည့် ကြီးဒေါ်ကလည်း သူ့ကို ဆုံးမ သွန်သင်သည်။ ကြီးဒေါ်သည် သစ်ငုတ်လို မလှုပ်မရှားနေသော ကပ္ပလီ တစ်ယောက် ကို ကောက်ကာ ငင်ကာ အလုပ်လုပ်ချင်လာအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။

အယ်လင်သည် ဂျရယ် အိုဟာရာ၏ အိမ်ကို စနစ်ကျအောင်၊ လှပအောင်၊ ကျက်သရေ ရှိအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သူ့ကြောင့် မြိုင်သာယာသည် ယခင်ထက်

ကျက်သရေ ရှိလာခဲ့သည်။ မြိုင်သာယာကို ဆောက်စဉ်က အိမ်ပုံစံ စနစ်တကျ မရှိ။ လိုလျှင် လိုသလို အခန်းပိုများ ကို ထပ်၍ ချဲ့လာရာမှ အိမ်ကြီး တစ်ဆောင် ဖြစ်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အယ်လင် ရောက်လာသည့် အခါတွင် မူ အိမ်ပုံစံ မရှိဘဲ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်ထားခဲ့သည့် အိမ်ကြီးသည် သူ့လက်ရာကြောင့် ပို၍ လှလာသည်။

အိမ်မှ ဝင်းဝသို့ ထွက်သည့် တောင်တမာပင်များ (ဂျော်ဂျီယာ ခြံပိုင်ရှင်များ ၏ အိမ် အဝင် လမ်းတွင် တောင် တမာပင်တန်းများ ရှိမြဲ ဖြစ်သည်။) က အရိပ် တဝေဝေ။ စိမ်းညို . နေသော အခြား ပင်စောက်ကြီးများ နောက်ခံ တွင် တောင်တမာပင်တန်းက အစိမ်းရောင် နုလွင်နေသည်။ ဝရန်တာတွင် တွယ်တက်နေသည့် တိုက်တန်းပြာပြာ တို့က ဆေးဖြူ သုတ်ထားသည့် နံရံတွင် ထင်းထင်းပေါ်နေသည်။ တိုက်ပန်းပွင့်များ သည် တံခါးဝက ပန်းနုသွေးရောင် ရွက်လှချုံများ ၊ တတိုင်းမွှေး ပွင့်ဖြူဖြူများ နှင့် ရောသွားကာ ပုံပန်း မကျသည့် အိမ်ကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။

နွေဦးနှင့် နွေနှောင်းသို့ ရောက်လျှင် အိမ်ရှေ့က ဘာမျှဒါ မြက်များ နှင့် ဆင်ငိုမြက်များ ကလည်း တောထကာ စိမ်းနေသည်။ မြက်ပင် စိမ်းစိမ်းများ ကြောင့် အိမ်နောက်ဖေးတွင် ကျက်စားလေ့ ရှိသည့် ကြက်ဆင်များ နှင့် ငန်းဖြူဖြူများ သည် အုပ်လိုက် ရောက်လာတတ်ကြသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း၊ စံပယ်ငုံ ဖွေးဖွေး၊ ဒေါင်းဖန်ဝါပန်း ဝါဝါတို့ အဖြူ အချောကြောင့် ကြက်ဆင်မကြီးများ နှင့် ငန်းမကြီးများ သည် အိမ်ရှေ့သို့ မရဲတရဲ ထွက်လာ တတ်ကြသည်။ ကပ္ပလီ သူငယ်လေး တစ်ယောက် က မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့် စောင့်၍ မောင်းရသည်။ ကပ္ပလီ သူငယ်ကလေးမှာ မျက်နှာသုတ် ပဝါစုတ် တစ်ထည်ဖြင့် စောင့်ခြောက်ရုံမှအပ ကြက်များ ၊ ငန်းများ ကို တစ်ခါမျှ မစားရရှာ။

အယ်လင်သည် ကပ္ပလီ သူငယ်လေးများ ကို ကြက်မောင်း၊ ငန်းမောင်းသည့် အလုပ်ဖြင့် စ၍ တာဝန်ပေးသည်။ ဤအလုပ်သည် မြိုင်သာယာက ကပ္ပလီ သူငယ်ကလေးများ ပထမဆုံး တာဝန်ယူရသည့် အလုပ် ဖြစ်သည်။ ဆယ်နှစ် ကျော်လျှင် သူတို့ကို မြိုင်သာယာမှ ဖိနပ်ချုပ်သမားကြီးထံ ပို့၍ အလုပ် သင်စေသည်။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း လှည်းနောက်မီးချသည့် ပန်းဘဲဆရာနှင့် လက်သမားဆရာ အာမိုစ်ထံ ပို့သည်။ သို့

မဟုတ်လျှင် နွားခြံ ထိန်းရသည့် ဖိလစ်ထံ ပို့သည်။ သို့ မဟုတ်လျှင်လည်း လားခြံထိန်း ကပ်ဖီထံ ပို့သည်။ ဤအလုပ်များ ကို လုပ်၍ ဝါသနာ မပါလျှင် ဝါခင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ပို့သည်။ ဝါခင်းထဲ အပိုခံရသူများ သည် ငွေဝယ်ကျွန်များ ထဲတွင် ဓားမနောက်ပိတ် ခွေး ဖြစ်ရတော့သည်။

အယ်လင်၏ ဘဝသည် ချောချောမွေ့မွေ့ မဟုတ်။ ပျော်စရာ မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းမတို့၏ ဘဝသည် ချောချောမွေ့မွေ့ သာသာယာယာ မဟုတ်ဟု ယူဆသည်။

လောကကြီးသည် ယောက်ျားတို့က အသာစီးရသည့် လောကကြီး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း ဟူသည် ယောက်ျားတို့ပိုင် ပစ္စည်း ဖြစ်၍ မိန်းမများ မှာ ဥစ္စာ ပစ္စည်းကို စီမံ ခန့်ခွဲရုံမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ယူဆသည်။ အအုပ်ချုပ် ကောင်းလျှင် ယောက်ျားတို့သာ နာမည် ကောင်း ရကြသည်။ မိန်းမကလည်း သူ့ကျွမ်းကျင် လိမ္မာမှု ကို ချီးကျူး ရသည်။ ယောက်ျားသည် လက်တွင် ငြောင့် စူးလျှင် ကျွဲလို နွားလို အော်၍ မိန်းမများ မှာ သားဖွားသည့်တိုင် ယောက်ျား စိတ်အနှောင့်အယှက် မ ဖြစ်အောင် ကျိတ်၍ ညည်းရသူ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားသည် အပြောအဆို ကြမ်းတမ်း၍ မကြာခဏ အရက် မူးတတ်သည်။ မိန်းမက သူ အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းသမျှကို မကြားယောင်ပြုကာ အမူးသမားကို အိပ်ရာသို့ ချော့မော့ တွဲ ပို့ရသည်။ ယောက်ျားများ သည် ရိုင်းစိုင်း၍ စိတ်ထဲ ရှိသမျှကို ဖွင့်ပြောတတ်သည်။ မိန်းမများ က သနား ကြင်နာရသည်။ ခွင့်လွှတ် ရသည်။ ဣန္ဒြေ ရှိရသည်။

အယ်လင်သည် ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကို မည် သို့ မည် ပုံ ထိန်းသိမ်းအပ်ကြောင်း၊ မိန်းမတို့၏ အလှကို မည် သို့ မည် ပုံ ထိန်းသိမ်း အပ်ကြောင်း စသည်တို့ကို နာယူခဲ့ ရသည်။ သူ့သမီး သုံးယောက် ကိုလည်း အမျိုး ကောင်း သမီးပီပီ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ ဖြစ်ရန် သွန်သင်မည် ဟု စိတ်ကူး ခဲ့သည်။

သမီးငယ်များ က အယ်လင် စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆွီလင်က လှချင် ပချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်သည်။ ကာရင်းက ရှက်တတ်

ကြောက်တတ်သည်။ သူ့ကိုလည်း အလွယ်တကူ ဆုံးမ၍ ရသည်။ စကားလက်ကမူ ဖအေတူ သမီးပီပီ ဆုံးမ၍ မရချင်။

ကစားလှုပ်လည်း အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည့် ညီမများ နှင့် ကစားလေ့ မရှိ။ လိမ္မာရေး ခြား ရှိသည့် ဝီလ်ကီတို့ ညီအစ်မ တစ်တွေ နှင့်လည်း ကစားလေ့ မရှိ။ ဝါခင်းထဲက ကပ္ပလီ သူငယ်ကလေးများ၊ ခြံနားနီးချင်းက ယောက်ျားလေးများ နှင့် ကစားသည်။ သူတို့နှင့် အတူ သစ်ပင် တက်သည်၊ ထွေခင်းသည်။ ကြီးဒေါ် တားသည့်တိုင် ကြီးဒေါ် စကားကို နည်းနည်း မျှဝရမစိုက်။ အယ်လင်း သမီး ဖြစ်လျက် ဤသို့ အပိုး မကျိုး သည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် ကြီးဒေါ် စိတ်ညစ်သည်။ လိမ္မာရေး ခြား ရှိရန် ပီပီပြားပြား နေရန် တတွတ်တွတ် သွန်သင်သည်။ သို့ရာတွင် အယ်လင်းကမူ အရှည်ကို ကြည့်သည်။

ကလေးဘဝက ကစားဖော်များ သည် ကြီးပြင်းလာသည့် အခါများ တွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ငြိစွန်းသွားကြသည်ကို သူ တွေ့ဖူးသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အဖို့ ပထမဆုံး တာဝန်သည် လင်ကောင်း သားကောင်း ရရေး ဖြစ်သည်။ ကလေး ဟူသည် ပျော်ချင် ပါးချင်သည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သည်။ ကြီးလာလျှင် စကားလက်သည် မိန်းမ ဝီသလာလိမ့်မည် ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်သည်။

အယ်လင်းနှင့် ကြီးဒေါ်သည် စကားလက် တစ်ယောက် မိန်းမ ဝီသရေး အတွက် ကြိုး စားခဲ့ကြသည်။ စကားလက်ကလည်း အကင်းပါးသည်။ အရွယ် ရောက်လာသည်နှင့် မိန်းမတို့ တတ်အပ်သည့် အတတ်ပညာများ ကို ကောင်းစွာ တတ်ခဲ့သည်။

စကားလက် အတွက် စာပြဆရာမ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းကာ အနီးရှိ မိန်းကလေးကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် ပညာ သင်ခဲ့သော်လည်း ပညာ ကောင်းကောင်း မတတ်။ သို့ရာတွင် အက ပြိုင်ကြစို့ ဆိုလျှင်မူ ဤအနီးတစ်ဝိုက်တွင် သူ့ကို မီသူ တစ်ယောက် မျှမရှိ။ သူ့ပါးချိုင့်ကလေးတွေ ခုန်ပျံတက်လာသလို ရှိအောင် မည် သို့ပြုံး ရမည် ကို စကားလက် ကောင်းကောင်း သိသည်။ ဂါဝန် ဖားဖားကလေး ဝေ့အောင် ခိုမလေးများ သဖွယ် မည် သို့ လမ်းလျှောက်ရမည် ကို စကားလက် ကောင်းကောင်း သိသည်။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ၏ မျက်နှာကို မည် သို့ မော့ကြည့်ပြီး မျက်လွှာကို မည် သို့ ချကာ

ရှက်စနိုးဟန်ကလေးဖြင့် မျက်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လျက် မည် သို့ အမူအရာ လုပ်ရမည် ကို စကားလက် ကောင်းကောင်း သိသည်။ ထို့ထက် ကလေးငယ်၏ မျက်နှာလို ချိုသာ နူးညံ့သော မျက်နှာကလေး နောက်ကွယ်တွင် မိန်းကလေးတို့၏ အကင်းပါးသော ပကတိဉာဏ်ကို ယောက်ျားလေးတွေ မသိအောင် မည် သို့ ဖုံးကွယ် ထားရမည် ကို စကားလက် ကောင်းကောင်း သိသည်။

အယ်လင်က လေသံအေးအေးဖြင့် သာယာ ညင်းပျောင်း ဆုံးမသည်။
ကြီးဒေါ်က ဆူဆူပူပူဖြင့် သွန်သင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မေမေနှင့် ကြီးဒေါ်သည် စကားလက်အား အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် အဘက်ဘက်မှ ပြုပြင်ပေးခဲ့ကြသည်။

‘သမီးကြီးဟာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ရမယ်၊ ဣန္ဒြေ သိက္ခာ ရှိရမယ်’

အယ်လင်က စကားလက်ကို ပြောသည်။

‘ဧည့်ကောင်း စောင်ကောင်းတွေ စကား ပြောနေတုန်းမှာ ကြားထဲက ဖြတ်မပြောရဘူး၊ သူတို့ ပြောတာ မှာ နေသည့်တိုင် နားထောင်နေရမယ်၊ လူကြီး လူကောင်း ဆိုတာ ပျံ့တန်တန် မိန်းကလေးတွေ ကို မကြိုက်ကြဘူး။’

‘တချို့ ကောင်မလေးတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ သူများ စကားပြောရင် မဲ့ရွံ့ပြလိုက် မေးငေါ့ပြလိုက်နှင့် လုပ်ကြတာ၊ ပြောတော့လည်း အင်းတဲ့၊ ဟင့်အင်းတဲ့၊ ရိုင်းလိုက်ကြတာ၊ အဲဒီ လို ကောင်မလေးတွေ ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်တော့မှ လင်ကောင်း သားကောင်း မရဘူး’

ကြီးဒေါ်က မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

‘မိန်းကလေး ဆိုတာ မျက်လွှာကလေး ချပြီး ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး ပြောရတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်၊ ကောင်းပါပြီ ရှင့်’

မေမေနှင့် ကြီးဒေါ်က အမျိုး ကောင်းသမီးလေး တစ်ယောက် ပီသအောင်

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်၍ ဆုံးမကြသည်။ သို့ရာတွင် စကားလက်သည် အပေါ်ယံ နူးညံ့ သိမ်မွေ့မှု ကိုသာ သင်၍ ရသည်။ ထိုအပေါ်ယံ သိမ်မွေ့မှု တို့ ပေါ်ထွက်ရာ အတွင်း စိတ်၏ နူးညံ့ သိမ်မွေ့မှု ကို သင်၍ မရ။ သင်ယူစရာလည်း မလိုဟု ယူဆသည်။ အပြင်ပန်း သဏ္ဌာန် နူးညံ့ သိမ်မွေ့မှု ကို ရလျှင် တော် လောက်ပြီ။ သူ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်နေခြင်း မှာ လည်း အပြင်ပန်း သဏ္ဌာန်ကြောင့်သာ မဟုတ်လော။ ဖေဖေကမူ သူ့သမီး စကားလက်သည် အနီးတစ်ဝိုက်က ပြည့်နယ် ငါးခုတွင် အလှဆုံး၊ အချောဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ကြွားလေ့ရှိ၏ ။ အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် စကားလက်ကို ရည်းစား စကား မပြောဖူးသည့် ယောက်ျားဆို၍ တစ်ယောက် မျှ မရှိဟုလည်း ကြွားတတ်သည်။ အတ္တလန်တာ နှင့် ဆဗားနားမှပင် လာ၍ ပိုးပန်းသူတွေ ရှိသည်ဟုလည်း ပြောတတ်သည်။ ဟုတ်သလောက်လည်း ဟုတ်သည်။

အသက် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်တွင် မေမေနှင့် ကြီးဒေါ် ကျေးဇူးကြောင့် စကားလက်သည် ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ ဆွေငင်အား ကောင်းသည်။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထင်ရာ လုပ်တတ်သည်။ စဉ်းစားဉာဏ် နည်းသည်။ ခေါင်းမာသည်။ အဖေ၏ အိုင်းရစ်သွေးကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား လွယ်သည်။ မေမေလို သည်းခံစိတ်၊ ငဲ့ညှာစိတ်မျိုး ဆို၍ နည်းနည်း ကလေးမျှ မရှိ။ စကားလက်သည် မေမေနှင့် တွေ့လျှင် မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုံထားသည်။ သဘောကောင်းဟန် ဆောင်တတ်သည်။ မေမေက သူ့သမီးကြီး ဟန်ဆောင် သည်ကို နည်းနည်း မျှ မရိပ်မိ။ သို့ရာတွင် ကြီးဒေါ်က ရိပ်မိသည်။ မေမေထက် အကင်းပါးသည်။ ကြီးဒေါ်ကို ကြာကြာလိမ်၍ မရ။ မေမေနှင့် ကြီးဒေါ်သည် စကားလက် ပျော်ပျော် နေတတ်ပုံ၊ သွက်လက် ချက်ချာပုံ၊ ချစ်စရာ ကောင်းပုံ တို့ကို ကြည့်၍ သဘောကျသည်။

ဤအရည်အချင်း များ သည် တောင်ပိုင်းက အမျိုး သမီးများ ဂုဏ်ယူသည့် အရည်အချင်းများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖအေလို ခေါင်းမာခြင်း၊ စိတ်ဆတ်ခြင်း စသည်တို့ အတွက်မူ စိုးရိမ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူ စကားလက်၏ ဤချွတ်ယွင်းချက်များ ကို လင်ကောင်းသားကောင်း မရမီ သူတို့ ဖုံးမှ ဖုံးနိုင်ပါမည် လောဟုပင် တွေးမိကြသည်။ သို့ရာတွင် စကားလက်သည် အက်ရှလေနှင့် ချစ်ကြသည်။ ချစ်ကြပြီ ဆိုသည့်အခါတွင် မူ

စကားလက်သည် သိမ်သိမ်မွေမွေ၊ နူးနူးညံ့ညံ့၊ နမောနမဲ့ နေတတ်သည်။

ယောက်ျားများ က ဤသို့ နေမှ သဘော ကျသည် ဆိုလျှင် စကားလက်ကလည်း နေပြတတ်သည်။ ယောက်ျားများ သည် ဤသို့ အရည်အချင်းမျိုး ကို ဘာကြောင့် ကြိုက်ကြသည် ဆိုသည်ကိုမူ စကားလက် မစဉ်းစားတတ်။ ယောက်ျားလေးတွေ သဘောကျသည်ကမူ သေချာသည်။ ဘာကြောင့် သဘောကျသည်ကိုမူ သူ မစဉ်းစား။ လူ့စိတ် အကြောင်းကို စကားလက် ဘာမျှ မသိ။ သူ့စိတ်ကိုပင် သူ နားမလည်။ သူက ဤသို့ ပြောလျှင် ယောက်ျားလေးတွေ က သူ ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်၍ ခေါင်းညိတ်သည်ကိုမူ သူ သိသည်။ ဤသည်မှာ သင်္ချာ တွက်နည်း တစ်ခုလို အလွန် သေချာသည့်နည်း ဖြစ်သည်။

စကားလက်လို ကျောင်းတုန်းက သင်္ချာ ထူးချွန်သူ တစ်ဦး အတွက် ဤတွက်နည်းသည် ဘာမျှ မခက်။ ယောက်ျားတို့ အကြောင်းကို စကားလက် သိသင့်သလောက် သိသော်လည်း မိန်းမတွေ အကြောင်းကိုမူ စကားလက် ကောင်းကောင်း မသိ။ မိန်းမများ ကိုလည်း သူ စိတ်မဝင်စား။ သူ့တွင် မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း ဆို၍ တစ်ယောက် မျှ မရှိ။ ရှိဖို့ လိုသည်ဟုလည်း စကားလက် မထင်။ စကားလက် အဖို့၌ သူ့ညီမ နှစ် ဦး အပါအဝင် မိန်းမ ဟူသမျှသည် ယောက်ျားတည်း ဟူသော သားကောင်ကို လိုက်ရှာရာတွင် အကြံတူ ရန်သူများ သာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။

ထိုအထဲတွင် မေမေ တစ်ယောက် ကိုသာ ခြွင်းချက် ထားသည်။ မေမေကိုမူ သီးခြား စဉ်းစားရလိမ့်မည် ။ စကားလက်သည် မေမေကို မြတ်နိုးသည်။ ကမ္ဘာ့ လောကကြီးမှ သတ်သတ် ခွဲထုတ်ထားသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုလျှင် သူ့စိတ်ထဲတွင် မေမေကို မယ်တော် မာရီနှင့် အတူတူဟုပင် အောက်မေ့ မိခဲ့သေးသည်။ ကြီးလာသည့်တိုင်လည်း ဤသဘောထားကို မပြောင်းလဲ။ မေမေသည် ဘုရားသခင်နှင့် မိခင် တစ်ယောက် ကသာ ပေးစွမ်းနိုင်သည့် မေတ္တာ၏ သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ စသည်တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်သည်။

စကားလက်သည် မေမေနှင့် အလွန် တူချင်သည်။ သို့ရာတွင် ခက်သည်က

မေမေလို မကြင်နာနိုင်။ မေမေလို ကိုယ်ကျိုး မစွန့်နိုင်။ မေမေလို မမှန်ကန်နိုင်။ မှန်ကန်ခြင်း၊
ကြင်နာခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုး စွန့်ခြင်းတို့ကိုသာ လိုက်၍ လုပ်နေရလျှင် လောကတွင် ဘာမျှ
ပျော်စရာ မရှိတော့။ မည် သည့် ယောက်ျား ကလေးကမျှလည်း ကြိုက်မည် မဟုတ်တော့။
လူ့ဘဝ ဆိုသည်မှာ တိုတိုကလေး ဖြစ်သည်။ ဤဘဝ တိုတို ကလေးတွင် အရသာ ချိုချို
ကလေး တွေ ကို မစွန့်နိုင်။ အက်ရှလေနှင့် လက်ထပ်ပြီး ဆံဖြူသွားကြွေ ပါးရေ တွန့်လိပ်သည့်
အဘွားအိုကြီး ဘဝသို့ ရောက်လျှင် ထို အရာများ အတွက် အချိန်ရလျှင်မူ မေမေလို
ဖြစ်ချင်သည်။ ယခုအထိမူ ...

(၄)

ထိုနေ့ည ထမင်းပိုင်းတွင် မေမေ မရှိသဖြင့် စကားလက်က မေမေ နေရာတွင် ထိုင်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်က ဂနာမငြိမ်။ အက်ရှလေနှင့် မီလာနီတို့ သတင်းကြောင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ စလက်တာရီတို့ အိမ်မှ မေမေ ပြန်လာစေချင်လှပြီ။ မေမေ ရှိလျှင် တော် သေးသည်။ မေမေ မရှိလျှင် စကားလက် မနေတတ်တော့။ ရင်ထဲတွင် ဟာနေသည်။ မေမေကလည်း မဆီမဆိုင် သူများ တကာ နေမကောင်းတိုင်း လိုက်၍ ပြုစုနေရ သည်လောဟု စကားလက် အောက်မေ့မိသည်။

စလက်တာရီတို့ကလည်း ခဏခဏ နေမကောင်းနိုင်ရန်ကောဟု အပြစ်တင်မိသည်။ စကားလက်သည် ထမင်းပိုင်းတွင် ထိုင်နေရသော်လည်း စိတ်မပါ။ ဖေဖေက အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ဖြင့် စကားကို ဖောင်အောင် ပြောနေသည်။ ဖေဖေသည် ညနေတုန်းက သူနှင့် ပြောခဲ့သည့် စကားများ ကို မှတ်မိပုံ မရတော့။ ဆွန်တာ ခံတပ် အကြောင်း နောက်ဆုံး သတင်းများ ကို ပြောနေသည်။ ပါးစပ်ကသာ မဟုတ်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် လည်း စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်သေးသည်။ ထမင်းပိုင်း ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဖေဖေ တစ်ယောက် အလွန် စကားများ သည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ရှိနေသည့် စကားလက်ကလည်း သူ့စကားများ ကို မကြားယောင် ပြုနေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ည၌ မူ စကားလက်သည် ဖေဖေ စကားကို မကြားယောင် ပြု၍ မရ။ နားက မေမေ ပြန်လာမည့် မြင်းရထားသံကို နားစွင့်နေသည့်တိုင် ဖေဖေ အသံသာလျှင် ထမင်းပိုင်းကို လွှမ်းနေသည်။

မေမေကို မျှော်မည့် သာ မျှော်ရသည်။ စင်စစ် သူတို့အကြောင်းကို မေမေ ပြန်ပြော၍ မဖြစ်။ သူတို့ အကြောင်းကို မေမေများ ကြားလျှင် သူ့ သမီးသည် လက်ထပ်တော့မည့် ယောက်ျား တစ်ယောက် အတွက် ဤမျှ ဖြစ်ရ သလောဟု ရင်ကွဲလိမ့်မည် ။ သို့ရာတွင် မေမေကို ပြန်ပြော၍ မဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အနားတွင် မေမေ

ရှိစေချင်သည်။ ဤကိစ္စသည် သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး စိတ်ထိခိုက်စရာ အဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်ရာ ဤအချိန်တွင် အနား၌ မေမေ ရှိစေချင်သည်။ အနားတွင် မေမေ ရှိလျှင် အလိုလို အားရှိနေသည်။ မေမေသာ အနားမှာ ရှိသည် ဆိုလျှင် လောကကြီး၌ တော် တော် တန်တန် အဆိုးကို ရင်ဆိုင်ရဲသည်။

ဝင်းဝမှ မြင်းရထားသံကို ကြားရသည်။ စကားလက်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မြင်းရထားက နောက်ဖေးသို့ ကွေ့သွားသံ ကြားသဖြင့် စကားလက်သည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ မေမေ မ ဖြစ်နိုင်။ မေမေ ဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်တွင် ဆင်းသံကြားရမည် ။ နောက်ဖေးတန်းလျားဆီမှ ကပ္ပလီ ကျွန်များ စကားပြောသံ၊ ရယ်သံများ ကို ကြားရသည်။ ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်တွင် ဖေဖေ၏ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ပေါ့ကို စကားလက် မြင်ရသည်။

ပေါ့က ထင်းရှူး သား မီးတုတ်ကြီးကို ကိုင်ထားပြီး မြှောက်ပြနေသည်။ ပေါင်းမိုးတပ်ထားသည့် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် သဏ္ဌာန်များ က ဝိုးတိုးဝါးတား။ မှောင်မည်းသည့် ညလေအေးထဲတွင် ကပ္ပလီများ ၏ စကားပြောသံများ သည် နီးလာလိုက်၊ ဝေးလိုက် ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ အသံများ က ပျော်နေသည့် အသံတွေ ၊ အပူအပင် ကင်းသည့် အသံတွေ ။ အနည်းငယ် သြသော် လည်း ပျော့ပျောင်းသည်။ စူးသည်။

ထို့နောက် နောက်ဖေးဆောင် လှေကားမှ တက်လာကာ အိမ်မကြီးဆီသို့ လာနေသည့် ခြေသံများ ကို စကြိုလမ်း တစ်လျှောက်မှ ကြားနေရသည်။ ထမင်းစားခန်းနားသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ခြေသံများ သည် တန့်သွားကြ၏ ။ တီးတိုး စကားပြောသံများ ကို ကြားရပြီးနောက် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ပေါ့ ဝင်လာသည်။ ခါတိုင်းလို ဣန္ဒြေရရ မျက်နှာထား တည်တည် မဟုတ်တော့။ မျက်လုံးကြီးများ က ပြူး လျက်။ သွားတွေ အဖွေးသား ပေါ်အောင် ပြူး လာသည်။

‘ဆရာကြီး ဆရာကြီး၊ မိန်းမ အသစ် ရောက်လာပါပြီ ဆရာကြီး’

‘ဟေ မိန်းမ အသစ် ဟုတ်လား၊ ငါက ဘယ်မှာ မိန်းမ အသစ် ဝယ်လို့လဲ’

ဂျရယ် အိုဟားရားက မသိချင်ယောင် ပြုကာ ပြုံး တူးပြတ်ဖြင့် မေး၏ ။

‘ဆရာကြီး ဝယ်ခဲ့တာလေ၊ ခု ဆရာကြီးကို နှုတ်ဆက်မလို့ ရောက်နေပါပြီ
ဆရာကြီး’

ပေါ့က ရယ်၍ ပြောသည်။

‘ကဲ ကဲ၊ ဒါဖြင့် ခေါ်ခဲ့’

ပေါ့က သူ့ဇနီး အသစ်စက်စက်ကို လက်ယပ်၍ လှမ်းခေါ်သည်။ မြိုင်သာယာသို့
အသစ်ရောက်လာသည့် ကပ္ပလီ ကျွန်မကြီး ဒစ်လစီ ဖြစ်သည်။ ဒစ်လစီ အခန်းထဲသို့
ဝင်လာသည့် အခါတွင် သူ့ တစ်ဆယ့်နှစ် နှစ် သမီးငယ်က ဂါဝန်ကို ဆွဲ၍ လိုက်လာသည်။

ဒစ်လစီက အရပ် မြင့်မြင့်။ တောင့်တောင့်တင်းတင်း။ ကြေးနီရောင်
ပေါက်နေသော သူ့မျက်နှာတွင် အသားအရေ တင်းနေသည်။ ပါးရေတွန့်ခြင်း မရှိ။ အသက်
သုံးဆယ်နှင့် ခြောက်ဆယ်ကြား အရွယ် ဖြစ်သည်။ သူ့ အချိုး အဆက်က ကပ္ပလီ
ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ပေါ်နေသည်။ အသားက နီနီ။ နုပူ ကျဉ်းကျဉ်း မောက်မောက်။
မေးရိုးကားကား။ နှာခေါင်း ကောက်ကောက်ကြီးက ထူထဲနေသည့် ကပ္ပလီ
နှုတ်ခမ်းကြီးပေါ်တွင် ပြား ဆင်းသွားသည်။ အိန္ဒြိယ လူနီသွေးနှင့် ကပ္ပလီသွေး နှစ် ခု
ရောစပ်ထားသည့် သဏ္ဌာန် ပေါ်သည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် ခါးမတ်၍ ရင်ကော့ထားသည်။
ကြီးဒေါ်ထက်ပင် ကြည့်၍ ကောင်းသည် ထင်ရသည်။ ကြီးဒေါ်က ဣန္ဒြေကြီးအောင် တမင်
လုပ်ယူ နေရသေးသည်။ ဒစ်လစီကမူ တမင် လုပ်ယူရခြင်း မဟုတ်။ နဂို အရှိအတိုင်း
ဖြစ်ပုံရသည်။

စကားပြောလျှင် အခြား ကပ္ပလီများ လို အသံ မဝဲ။ ပီပီသသ ပြောကာ စကား
တစ်လုံးကို စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောတတ်သည်။

‘မင်္ဂလာပါ မလေး၊ မင်္ဂလာပါ သခင်ကြီး၊ ထမင်း စားနေတုန်း အနှောင့်အယှက်

ပေးတယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနှင့် ၊ သခင်ကြီးတို့ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ။ တချို့ က ကျွန်မကို ဝယ်ချင်ကြပေမယ့် ကလေးမလေးကိုတော့ မလိုချင်ကြဘူး။ သခင်ကြီးတို့ကတော့ ကျွန်မ သမီးလေးပါ ဝယ်လိုက်တဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့ သားအမိ အတူ နေရပါပြီ။ သခင်ကြီးတို့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး’

ဗေဗေက လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်သည်။ သူ့ကို အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေသဖြင့် အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေပုံလည်း ရ၏ ။

ဒစ်စလီက စကားလက် ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံး ပြလိုက်သည်။

‘မလေး ပူဆာတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ သားအမိ နှစ် ယောက် စလုံးကို ဝယ်တာလို့ ပေါ့က ပြောပါတယ်၊ ကျွန်မ သမီးကို မလေး သဘောကျခိုင်းပါ’

ဒစ်လစီက သူ့ဂါဝန် နောက်တွင် ပုန်းနေသည့် သူငယ်မလေးကို ရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်သည်။ ကပ္ပလီမလေးက သေးသေးညှက်ညှက်။ ခြေထောက် ကလေးတွေ က ကျီးကန်း ခြေထောက်လို သေးသေးကလေးတွေ ။ ဆံပင်က ခေါင်းတွင် ပိပြားနေကာ ကျစ်ဆံဖြိုး အထပ်ထပ် ကျစ်ထားသည်။ မျက်လုံးများ က တောက်ပ စူးရှသည်။

‘ကျေးဇူးတင်တယ် ဒစ်လစီ၊ သူ့ကို စကားလက် ခိုင်းဖို့ မခိုင်းဖို့ ကတော့ ကြီးဒေါ်နှင့် ပြောပါ။ စကားလက် မွေးလာကတည်းက ကြီးဒေါ်ပဲ သွန်သင် ဆုံးမခဲ့တာ’

စကားလက်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကြီးတော် က အသက် ကြီးပြီလေ၊ ကြီးဒေါ်က ကောင်းတော့ ကောင်းမှာ ပါ။ ဒါပေမယ့် မလေးက ငယ်ငယ် ဆိုတော့ အစေခံ ကောင်းကောင်း လိုမယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ သမီးက ဟိုမှာ တုန်းကလည်း မလေးအင်ဒီယာ အတွက် လုပ်ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဆံပင်လည်း ထုံးတတ်တယ်’

ဒစ်လစီက တိုက်တွန်းသဖြင့် ကပ္ပလီမလေးက ဦးညွတ်၍ အရိုအသေပြုကာ ပြုံး ပြ၏ ။ စကားလက်ကလည်း ပြန်၍ ပြုံး လိုက်ရသည်။

‘ကျေးဇူးတင်တယ် ဒစ်လစီ၊ မေမေ ပြန်လာတော့မှ ဒီကိစ္စကို
ပြောကြသေးတာပေါ့’

ဒစ်လစီတို့ သားအမိ နှုတ်ဆက် ပြန်သွားသည်။ ထမင်းပိုင်းမှ ပန်းကန်များ ကို
သိမ်းပြီးပြီ။ ဖေဖေက စကား အမျှင်မပြတ်သေး။ မကြာမီ ပြည်တွင်း စစ် ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း၊
တောင်ပိုင်းသားများ သည် ယန်ကီတို့၏ စော်ကားမှု များ ကို သည်းမခံနိုင်တော့ကြောင်းဖြင့်
အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ပြောနေသည်။ စကားလက် စိတ်ပျက် လှပြီ။ တအင်းအင်းဖြင့် အင်းလိုက်
နေရသော်လည်း ငြီးငွေ့လှပြီ။ မှန်အိမ်ကြီး အောက်ရှိ ထိုင်ပုံ တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့်
ကာရင်းက အလွမ်းဝတ္ထုတစ်ခုကို ဖတ်နေသည်။ ဝတ္ထုဖတ်ရင်း မျက်ရည်တွေ
လည်နေသည်။ ဆွီလင်က တက်တင်းထိုးရင်း မနက်ဖြန် ပျော်ပွဲစား အတွက် စတုန်းဝပ်ကို
သူ့အစ်မ စကားလက် အပါးမှ မည် သို့ ခွဲထုတ်ရမည် ကို စဉ်းစားခန်း ထုတ်နေသည်။
စကားလက်ကမူ အက်ရှ်လေ အကြောင်းကို တွေ့သည်။

ဖေဖေသည် ဆွန်တာ ခံတပ် အကြောင်းကို ဘာကြောင့် ဤမျှ
ပြောနေရသနည်း။ သူ ရင်နှင့်အောင် ခံစား နေရသည်ကို သိပါလျက် ယန်ကီတွေ
အကြောင်းကို ဘာကြောင့် ဤမျှ ပြောနေရသနည်း။ လူတွေ သည် သူ ရင်နှင့်အောင်
ခံစားနေရသည်ကို လျစ်လျူရှုလွန်းသည်ဟု တစ်ဖက်သတ် စဉ်းစားမြဲ ဖြစ်သော ငယ်ရွယ်သူတို့
ဓမ္မတာ စကားလက် တွေ နေသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် လေပွေလှိုင်းကြီးတစ်ခု ဖြတ်သန်းနေသည့်နှယ် ထင်ရသည်။ သို့
ရာတွင် သူတို့ ထိုင်နေရာ ထမင်းစားခန်းကြီး ခါတိုင်းလို ငြိမ်သက်နေပုံ ရသည်။
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဆန်းနေသည်။ မဟော်ဂနီ စားပွဲကြီးနှင့် ဗီရိုကြီးများ သည် လည်ကောင်း၊ ငွေ
ပန်းကန်များ၊ ငွေခွက်များ၊ ငွေရွန်းများ သည် လည်းကောင်း၊ တောက်ပ ပြောင်လက်နေသည့်
ကြမ်းပြင် ပေါ်က အရောင် စိုစိုနှင့် အမွှေးပွ ကော်ဇောကြီးများ သည် လည်းကောင်း ဘာမျှမ
ဖြစ်သကဲ့သို့ သူ့နေရာတွင် သူ နေရာတကျရှိမြဲ ရှိနေသည်။ ထမင်းစားခန်းက
နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည်။ ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ထမင်းစားပြီး
သားအမိ သားအဖတစ်တွေ ပိုင်းထိုင် စကားပြော ရသည်ကို စကားလက် ပျော်သည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့ည၌ မူ ဤထမင်းစားခန်းကြီးကို မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်။

ဖေဖေကိုသာ မကြောက်ရလျှင် ထမင်းစားခန်းထဲက အသာ လစ်ထွက်သွားကာ အောက်ထပ်
မေမေအခန်းထဲက ထိုင်ဖုံ အဟောင်းကြီးပေါ်တွင် ပစ်လိုပြီး စိတ်ရှိ လက်ရှိ
ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။

တစ်အိမ်လုံးတွင် ဤအခန်းကို စကားလက် အနှစ်သက် ဆုံး။ နံနက်တိုင်း
မေမေသည် ဤအခန်းထဲက သူ့စားပွဲမြင့်မြင့်၌ ထိုင်ကာ ဝါခင်းကိစ္စ၊ စာရင်းအင်း ကိစ္စများ ကို
လုပ်ကိုင်နေကျ။ စာရင်းခိုင်ကြီး ဂျုံနာ၏ သတင်းပို့ချက်များ ကို နားထောင်နေကျ။

မေမေက ငှက်တောင်တပ် ကလောင် တစ်ချောင်းဖြင့် လယ်ဂျာ စာအုပ်များ
ထဲတွင် တဂျစ်ဂျစ် စာရင်းမှတ်နေစဉ် ကျန်မိသားစုများ က ဝိုင်းထိုင်နေကျဖြစ်သည်။ ဖေဖေက
လှုပ်ကုလားထိုင်ကြီး ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်။ သူတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ က စုတ်ပြီနေသော ထိုင်ဖုံ
အဟောင်းကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်။ စကားလက်သည် ထိုအခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားကာ
မေမေနှင့် နှစ် ယောက် တည်း ထိုင်နေချင်သည်။ မေမေ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ စိတ်ရှိ လက်ရှိ
ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ မေမေက လာခဲလှချည့်။

ထိုစဉ် ကျောက်စရစ် ခဲလုံးကလေးများ ပေါ်တွင် ဘီးလိမ့်လာသံနှင့်
မရှေးမနှောင်း ရထားသမားအား ပြန်လွှတ်နေသည့် မေမေ၏ ခပ်အုပ်အုပ် အသံကို ကြားရ၏
။ အခန်းထဲက မျက်လုံးများ သည် ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာသော မေမေထံ
ရောက်သွားကြသည်။ မေမေ မျက်နှာက ပင်ပန်း နှမ်းနယ်ပြီး စိတ်မကောင်းသည့် သဏ္ဌာန်။
မေမေနှင့် အတူ သူ့ပိုးအင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် အမြဲဆောင်သည့် နံ့သာအိတ်မှ ဆောင်တော် ကူး
ပန်းပေါင်းနံ့ကလည်း သင်းပျံ့လာသည်။ စကားလက် စိတ်ထဲတွင် မေမေနှင့် ဆောင်တော် ကူး
ပန်းနံ့ကို ခွဲ၍ မရ။

ကြီးဒေါ်က ဆေးအိတ်ကို ကိုင်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာသည်။ မျက်လွှာကို
ချထား၏ ။ အောက်နှုတ်ခမ်း ထူထူကြီးက ရှေ့သို့ ထိုးထွက်နေသည်။ ကြီးဒေါ်သည် လျှောက်
လာရင်း ပါးစပ်က ခပ်တိုးတိုး ရွတ်လာသည်။ သူ့အဖို့သာ အသံတိုးသော်လည်း သူ့အသံကို
အားလုံး ကြားနေရသည်။

‘စားပြီးကြပြီလား၊ နောက်ကျသွားတယ်’

မေမေက သူ့ပုခုံးပေါ်မှ ရေခဲခြည်စောင်ကို စကားလက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက် စကားလက်၏ ပါးကို ပွတ်လိုက်သည်။ ဖေဖေ၏ မျက်နှာသည် မေမေ့ကို မြင်သည့်၌ ချက်ချင်း လင်းထိန်သွား၏ ။

‘နှစ် ခြင်း မင်္ဂလာ လုပ်ပေးခဲ့သေးလား’

‘အင်း၊ နှစ် ခြင်း မင်္ဂလာတော့ ပြီး သွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးလေးက အဖတ် မတင်ဘူး။ စိတ်မကောင်း လိုက်တာ၊ မအေလည်း ရှင်ပါမလား မသိဘူး။ ပိုးစိုးပက်စက်တော့ ဖြစ်တန်မယ် မထင်ပါဘူးလေ’

စကားလက်တို့ ညီအစ်မ တစ်သိုက်သည် မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ မျက်နှာများ တွင် ထိတ်လန့် စိုးရိမ်သည့် အမူအရာ ပေါ်နေသည်။ ဖေဖေက အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရမ်းလိုက်၏ ။

‘အေးလေ၊ သေသွားတော့လည်း တစ်နည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဖအေကလည်း ဘယ်သူမှန်း’

‘ကျွန်မတို့ ရောက်တော့ အခြေအနေ မကောင်းတော့ပါဘူး။ ဘုရားစာ ရွတ်ရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်တော့တာပါ’

မေမေက ပါးနပ်စွာ ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ မေမေ့ အကြောင်းကို သိသည့် စကားလက် တစ်ယောက် သာ မေမေ လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ ကြားဝင် ပြောခြင်းကို ရိပ်မိလိုက်သည်။ အင်မီ စလက်တာရီ၏ ကလေးငယ်မှာ မည် သူနှင့် မွေးသည်ဟု မသိရ။ မေမေကမူ မည် သည့် အခါမျှ ဖွင့်ပြောမည် မဟုတ်။ စကားလက်က ဂျုံနာနှင့် မွေးသည်ဟု ထင်သည်။ ဂျုံနာနှင့် အင်မီတို့ နှစ် ယောက် ကို ညမှော င်ရီ ဖျိုး ဖျာတွင် တပူးပူး တတွဲ တွဲ တွေ့ ရ တတ်သည်။

ဂျုံနာက မြောက်ပိုင်းသား ယန်ကီ ဖြစ်၍ လူပျိုဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်က

ခြံထဲတွင် လက်သမား လုပ်ရသဖြင့် အပြင်က မိန်းကလေးများ နှင့် အဆက်အသွယ် သိပ်မရှိလှ။ သူနှင့် အဆင့်အတန်း တူသည့် လူဖြူမိန်းကလေး ဆို၍ လည်း ဤအနီးတစ်ဝိုက်တွင် တစ်ယောက် မျှမရှိ။ သူ့တွင် အပေါင်းအသင်း လုပ်စရာဆို၍ ဤအနီး တဝိုက်ထဲက လူဖြူတွေ ထဲတွင် စလက်တာရီတို့လို အခြေအနေမဲ့သူများ သာ ရှိသည်။ သူက စလက်တာရီတို့ ထက် နည်းနည်း အဆင့်အတန်း မြင့်သဖြင့် ညနေ ဆည်းဆာတွင် အင်မီနှင့် ဘယ်နှစ် ခေါက် လျှောက်လျှောက် အင်မီ စလက်တာရီကိုမူ လက်ထပ်ချင်ဟန်မတူ။

စကားလက် သက်ပြင်းချ၏ ။ စကားလက်က အစစအရာရာ သိချင်သည်။ မေမေသည် ဤအ ဖြစ် အပျက်များ ကို သိသည့်တိုင် ဥပက္ခာ ပြုထားသည်။ သူ့အမြင်တွင် ဣန္ဒြေ သိက္ခာ မရှိဟု ယူဆသည့် အရာမှန်သမျှကို လျစ်လျူပြုတတ်သည်။ သူ့ပုံ စိတ်တိုင်းကျ ပုံစံ ထွက်လာရန် စကားလက်ကို သွန်သင် ဆုံးမသည်။ သို့ ရာတွင် မေမေ ထင်သလောက် မအောင်မြင်။ မေမေသည် ဘုရားဆောင်သို့ ဝင်ကာ ငွေပန်းခက် မြှုပ်ထားသည့် ကြူ တိကလေး ထဲမှ ပုတီးကို ယူ၍ ပုတီးစိပ်ရန် ပြင်သည်။

‘မမကြီး ပုတီး မစိပ်ခင် တစ်ခုခု စားဦးလေ။ ညစာမှ မစားရသေးတာ’

‘ကျေးဇူးတင်တယ် ကြီးဒေါ်။ ကျွန်မ မဆာတော့ဘူး’

‘အို၊ ဘယ် ဖြစ်မလဲ။ စားဦးမှပေါ့။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် သွားပြင်လိုက်မယ်။ ပေါ့ရေ၊ တော်၊ ထမင်းချက်တွေ ကို ပြောဦး။ ဟင်းတွေ ပြန်နွှေးလိုက်လို့၊ မမကြီး ပြန်လာပြီ’

ကြီးဒေါ်၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအောက်တွင် ကြမ်းပြင်သည် တုန်ခါလျက် ရှိ၏ ။ အိမ်ရှေ့မှ အော်ပြောနေသော သူ့အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ထမင်းစားခန်းနားသို့ ရောက်လာသည်။

‘အစကတည်းက ကျွန်မ ပြောသားပဲ။ စလက်တာရီတို့ကို ကူညီ စောင်မလို့ ဘာမှ မထူးပါဘူး။ သင်းတို့က ကူညီလို့ ကူညီမှန်း သိတတ်တဲ့ ဟာမျိုး တွေ မဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးတို့ ဘာတို့လည်း နည်းနည်း လေးမှ မသိ တတ်ဘူး။ မမကြီးတို့လို ဟာမျိုး မို့လို့ သင်းတို့အတွက် ဒီလောက် စိတ်ပန်း လူပန်းခံတာ၊ တကယ် ကတော့ သူတို့လို ဟာမျိုး ကို

ဒီလောက် ဂရုတစိုက် လုပ်ဖို့ နည်းနည်း လေးမှ မကောင်းဘူး’

ကြီးဒေါ်၏ အသံသည် နောက်မှ ကပ်၍ ပါသွားသည်။ စင်္ကြံမှ တစ်ဆင့် မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကြီးဒေါ်သည် သူ့ အလုပ်၊ သူ့နေရာကို သခင်တွေ ကို သိအောင် ပြတတ်သည်။ သူလို ကပ္ပလီမက ဤကိစ္စကလေးလောက်ကို သခင်တွေ ထံ သွားပြောလျှင် ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြမည် မဟုတ်။ သူ့ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းသလိုလို ပြောသွားခြင်း အားဖြင့် မိမိ ဝတ္တရား ကျေကြောင်းကို သခင်လည်း သိစေသည်။ ကပ္ပလီ အစေခံများ ကိုလည်း မြည် တွန်ပြီးသား ဖြစ်စေသည်။

ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ပေါ့သည် ပန်းကန်ပြား၊ ဓား၊ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းတို့ကို ကိုင်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်က ဂျက် ဆိုသည့် ဆယ်နှစ် သား ကပ္ပလီကလေး လိုက်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်က အပေါ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးကို တပ်လာပြီး အခြား တစ်ဖက်က ကျွဲရိုး လက်ကိုင်တွင် သတင်းစာ စက္ကူစ မှိုင်မှိုင်လေးများ ကို ပန်းပွားသဖွယ် တပ်ထားသည့် ယင်ရိုက် တစ်ချောင်းကို ကိုင်လာသည်။ မေမေတွင် လှပသည့် ခေါင်းမီးယပ် တစ်ချောင်းလည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အထူးကိစ္စ ရှိမှ ထုတ်၍ သုံးသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ပေါ့၊ ကပ္ပလီ ထမင်းချက်ကြီးနှင့် ကြီးဒေါ်တို့က ခေါင်းမီးများ သည် နိမိတ် မရှိဟု ယူဆသဖြင့် သူတို့နှင့် အကျောက်အကန် ပြောပြီးမှ သုံးရသည်။

ဖေဖေက ပေးသည့် ကုလားထိုင်တွင် မေမေ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဖေဖေနှင့် သမီး သုံးယောက် က တစ်ယောက် တစ်ခွန်း ဝိုင်း၍ ပြောကြသည်။

‘မေမေ သမီး ပွဲတက်ဝတ်စုံ ဇာနားက ပြုတ်နေပြီ၊ မနက်ဖြန် ဝက်သစ်ချမြိုင် ပျော်ပွဲစား သွားတော့ ဝတ်ချင်တယ်။ အဲဒါ ဇာနားလေး ပြန်တပ်ပေးပါ’

‘မေမေ မနက်ဖြန် ကပ္ပမှာ သမီး ညလုံးပေါက် နေရမလားဟင်။ သမီး ဆယ့်သုံးနှစ် ထဲ ရောက်နေပြီပဲ’

‘မေမေ မမရဲ့ ပွဲတက်ဝတ်စုံက လှတယ်နော်။ သမီး ဝတ်စုံက လှလည်း မလှဘူး။ ပန်းရောင် ရဲ့ကြီး။ ရိုင်းလိုက်တာ။ သမီး ပန်းရောင် ဝတ်စုံကို သူ့ပေးပြီး သူ့ဝတ်စုံ အစိမ်းကို

သမီး ဝတ်မယ်နော်။ သူက ပန်းရောင် နှင့် ဆိုရင် သိပ်လှတာ’

‘ဟယ် နေကြစမ်းပါဦး။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်၊ ဆူနေတာပဲ။ ဒီမှာ အယ်လင်၊ မနက်က အတ္တလန်တာမှာ ကိတ်နှင့် တွေ့ခဲ့တယ်။ နေကြစမ်းပါဦး ဟဲ့။ နင်တို့ ပြောနေတာနှင့် ကိုယ့်အသံတောင် ကိုယ်ပြန် မကြားရတော့ဘူး။ အတ္တလန်တာမှာ တော့ အခြေအနေ ဆိုးနေပြီတဲ့။ လူတွေ က ပြည်တွင်း စစ် အကြောင်း စစ်တပ် ဖွဲ့ဖို့အကြောင်း၊ စစ်ပညာ သင်ဖို့ အကြောင်း ပြောနေကြတာပဲတဲ့။ မြောက်ပိုင်းသာ ယန်ကီတွေ စော်ကားတာကို မခံတော့ဘူးတဲ့’

‘အေးလေ သူတို့က ဒီလို သဘောထားရင် ကျွန်မတို့ကလည်း ဒီလိုပဲ သဘောထားရမှာ ပေါ့’

မေမေက ဖေဖေကို ဦးဦးဖျားဖျား လှည့်ပြောသည်။ ပြီးမှ ဝတ်စုံ လဲဝတ်ပေးရန် ပူဆာနေသည့် ကာရင်းဘက်သို့ လှည့်သည်။

‘နေဦးလေ၊ သမီးက ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား။ တစ်နှစ် လောက် စောင့်ဦး။ နောက်နှစ် ကျတော့မှ ကပွဲကို ညလုံးပေါက် တက်ပြီး လူကြီးဝတ်တဲ့ ပွဲတက် ဝတ်စုံကို ဝတ်ရမယ်။ နှုတ်ခမ်း မစုနှင့် လေ။ သမီးက ငယ်သေးတယ်။ မနက်ဖြန် ပျော်ပွဲစားကိုတော့ သွားရမယ်။ ဒါပေမယ့် ကပွဲကိုတော့ ဆယ့်လေးနှစ် မပြည့်မချင်း မတက်ရသေးဘူး။ ကဲ သမီးကြီး စကားလက်ရဲ့ ဂါဝန်ရော။ မေမေ့ကို ပေး။ ပုတီးစိပ်ပြီးရင် မေမေက ဇာနား တပ်ပေးမယ်။ သမီးလတ် ဆွီလင် ဒီလို မပြောနှင့် ၊ မေမေ မကြိုက်ဘူး။ သမီးရဲ့ ပန်းရောင် ပွဲတက် ဝတ်စုံက သမီးရဲ့ အသားနှင့် လိုက်တယ်။ ချစ်စရာကလေး။ အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံက စကားလက်နှင့် မှ လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် ညမှာ သမီး ဝတ်ချင်တယ်ဆိုရင် မေမေရဲ့ ဂေါ်မုတ် ဘယ်ကို ဆွဲသွား’

မေမေ နောက်တွင် ထိုင်နေသည့် ဆွီလင်က အောင်မြီဆိုသည့် သဘောဖြင့် စကားလက်ကို နှာခေါင်း ရှုံ့ပြလိုက်၏ ။ မေမေ ဘယ်ကို တောင်း၍ ဆွဲမည် ဟု စိတ်ကူးထားသည့် စကားလက်အဖို့ နောက်ကျသွားပြီ။ စကားလက်က လျှာထုတ်၍ ပြသည်။

အိလင်က သူ့ဖို့ကိုသာ သူ ကြည့်တတ်သည်။ နားပူ နားဆာ လုပ်တတ်သည်။ မေမေ ရှိနေသဖြင့် စကားလက် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ မေမေသာ မရှိလျှင် အိလင် နားရွက်ကို ဆွဲလိမ် ပစ်လိုက်ချင်သည်။

‘ကဲ အစ်ကိုကြီး၊ ကြားခဲ့တဲ့ သတင်းတွေ ပြောစမ်းပါဦး’

စင်စစ် မေမေသည် ပြည်တွင်း စစ် အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေး အကြောင်းများ ကို နည်းနည်း မျှစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။ ထိုအလုပ်များ သည် ယောက်ျားများ ၏ အလုပ် ဖြစ်သည်။ မိန်းမများ ၏ အလုပ် မဟုတ်ဟု မေမေ ထင်ကြောင်း စကားလက် ကောင်းကောင်း သိသည်။ သို့ရာတွင် ဖေဖေက ပြောချင်လွန်း အားကြီးသဖြင့် ဖေဖေအလိုကျ အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေက သူ ကြားခဲ့သည့် သတင်းများ ကို ဖောက်သည်ချနစဉ် ကြီးဒေါ်က မေမေ့ ရှေ့တွင် ပန်းကန် တစ်ချပ် လာချကာ ဘီစကွတ်မုန့်များ ၊ ကြက်ကလေး ရင်အုပ်ကြော် တစ်ပွဲနှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ပိန်းဥပြုတ် ပူပူနွေးနွေး တစ်ပန်းကန်ကို ချလာသည်။ ထောပတ် လှိုမ့်ထားသဖြင့် ထောပတ်နံ့က သင်း၍ အရောင် က ဝင်းနေသည်။ ကြီးဒေါ်က ဂျက်ကို ဆိတ်လိုက်သဖြင့် ငေးကြည့်နေသော ဂျက်က မေမေ့ နောက်မှနေ၍ ယင် ခြောက်ပေးနေသည်။ ကြီးဒေါ်သည် စားပွဲဘေးမှ ရပ်ကာ မေမေ့ စားသည်ကို ငေးကြည့် နေသည်။ မေမေ့ အစားလျော့သွားလျှင် မေမေ့ လည်ချောင်းထဲသို့ အတင်း ထိုးသွင်း ထည့်ပေးတော့မည့် ပုံမျိုး ။ မေမေက ကြိုး စား၍ စားနေရသော် လည်း ပင်ပန်းနေသဖြင့် မြိန်မြိန်ယုတ်ယုတ် ရှိပုံ မရ။ ကြီးဒေါ်ကို အားနာ၍ စားနေဟန် တူသည်။

မေမေ့ စားပြီးသည့် အခါတွင် ဖေဖေက ကပ္ပလီ လူမည်း တွေ ကို ငွေဝယ်ကျွန် စနစ်က လွတ်အောင် လုပ်ချင်သည့် ယန်ကီတွေ မကောင်းကြောင်း ပြော၍ ကောင်းဆဲ ရှိသေးသည်။ အယ်လင်က စားပွဲမှ ထသည်။

‘ဪ၊ တို့တစ်တွေ ဘုရား ဝတ်ပြုကြရဦးမှာ မဟုတ်လား’

ဖေဖေက မေးသည်။

‘ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ တော် တော် တောင် ညဉ့်နက်သွားပြီ။ ဆယ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ ခါတိုင်းဆို သမီးထွေးတောင် အိပ်ပျော် လောက်ပြီ။ ပေါ့ရေ ကျွန်မ မီးအိမ် ယူခဲ့ပါ။ ကြီးဒေါ်က ဘုရား စာအုပ် ရှာပေးပါဦး’

ကြီးဒေါ်၏ အမိန့်ဖြင့် ဂျက်သည် ယင်ရိုက်ကို ချကာ ပန်းကန်များ ကို သိမ်းသည်။ ကြီးဒေါ်က နံရံကပ် ဗီရိုအံ့ဆွဲကို ထုတ်ကာ မေမေ ဘုရားရှိခိုး စာအုပ် ခပ်ဟောင်းဟောင်း ကလေးကို စမ်းရှာနေသည်။ ပေါ့က ခြေဖျားထောက်၍ ချိတ်တွင် ချိတ်ထားသည့် မှန်အိမ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး မှန်အိမ်ကို အောက်သို့ ချလိုက်သည်။ မီးအိမ်ကို အောက်သို့ နှိမ့်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာကြက်သည် အမှော င်ရိပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

မေမေက ဝတ်စုံကို သိမ်းကာ ကြမ်းပြင်တွင် နူးထောက် ထိုင်သည်။ ဘုရားရှိခိုး စာအုပ်ကို ရှေ့က စားပွဲတွင် တင်သည်။ ဖေဖေကလည်း ဘေးတွင် နူးထောက်၍ ထိုင်သည်။ စကားလက်နှင့် ဆွီလင်ကလည်း သူတို့ ထိုင်နေကျ နေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကြမ်းပြင်တွင် ကြာကြာ နူးထောက် ထားရသဖြင့် နူးမနာစေရန် ဂါဝန်စကို နူးအောက်တွင် ဆွဲ၍ ခင်းထား လိုက်ကြသည်။ ကာရင်ကမူ အငယ်ဆုံး ဖြစ်၍ နူးထောက် ထိုင်သည့်အခါတွင် စားပွဲကို မမီတမီ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးရှေ့တွင် နူးထောက်ထိုင်ကာ ကုလားထိုင်တွင် တံတောင် ထောက်ထားသည်။ ဤသို့ ထိုင်ရသည်ကို ကာရင် သဘောကျသည်။ ဘုရား ရှိခိုးနေစဉ် အိပ်ငိုက်၍ ကောင်းသည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ အိပ်ငိုက် လျှင်လည်း မေမေ မမြင်နိုင်။

အိမ်စေ ကျွန်များ ကလည်း တံခါးဝတွင် နူးထောက် ထိုင်ကြသည်။ ကြီးဒေါ်က သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင် အရှိန် သတ်ရင်း တညည်းညည်း တညူညူဖြင့် ထိုင်သည်။ ပေါ့က ကြိမ်တုတ် တစ်ချောင်းလို မတ်မတ် ထိုင်သည်။ ရီဇာ၊ လီနာနှင့် အခြား အိမ်စေကျွန်များ က ရောင် စုံ သမ်းနေသည့် သရက်ထည် ဂါဝန်ကြီးတွေ ကို ဖြန့်၍ ထိုင်ကြသည်။ ထမင်းချက် မိန်းမကြီးက ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာသုတ် ပဝါကြီး ခေါင်းပေါင်းလျက် ထိုင်သည်။ အိပ်ငိုက်နေသည့် ဂျက်က ကြီးဒေါ် အဆိတ်ခံရမည် စိုးသဖြင့် ကြီးဒေါ်နှင့် ဝေးရာတွင်

ထိုင်သည်။ ကပ္ပလီကျွန်းများ ၏ မျက်လုံးများ သည် တောက်ပနေကြသည်။ သူတို့ အဖို့မူ လူဖြူ သခင်များ နှင့် အတူ ဘုရား ဝတ်တက်ရခြင်းသည် အခွင့်ထူးကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်နေသည်။ ကပ္ပလီများ သည် ဘုရားရှိခိုး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းကောင်း နားမလည် ကြသော်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရစေသည်။ ဘုရား ရှိခိုးသည့် အခါတွင် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များ သည် ယိမ်းထိုးနေတတ်ကြသည်။

မေမေက မျက်လုံးများ ကို မှိတ်၍ ဘုရားရှိခိုး ရွတ်သည်။ မေမေ အသံသည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်။ နှစ် သိမ့်ဖွယ် အေးမြမှု ကို ဖြစ်စေသည်။ မေမေက ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော် အမွှန်းကို ရွတ်နေစဉ် ခေါင်းများ သည် အောက်သို့ ကျနေကြသည်။ မေမေက အမျှအတန်း ဝေ၍ မေတ္တာပို့သည်။ ခုနစ်ရက် သားသမီးကို မေတ္တာပို့ပြီးနောက် မြိုင်သာယာမှ မိမိ၏ မိဘနှစ် ပါး၊ ညီမများ ၊ ဆုံးသွားသည့် သားသုံးယောက် နှင့် တကွ အပါယ်လေးဘုံမှ သတ္တဝါများ ကို အမျှအတန်း ဝေသည်။ မေမေသည် လက်ချောင်း သွယ်သွယ်များ ဖြင့် ဖြူ ဖွေးသည့် ပုတီးစေ့များ ကို စိပ်နေသည်။ လေပြည် လေညင်းလေး ဝေဝိုက်လာသည့်နှယ် ကပ္ပလီ ကျွန်းများ ၏ ဆုတောင်းသံများ သည် ငြိမ့်ငြိမ့် လေးလေး ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘အို၊ မြင့်မြတ်တော် မူသော မယ်တော် မာရီ၊ ဒုစရိုက်ကောင် တပည့်တော် တို့အား ကယ်တင် စောင့်မ တော် မူပါ ဘုရား’

အက်ရှလေတို့ ကိစ္စကြောင့် စကားလက် ရင်ထဲတွင် နှင့်နေသည်။ မျက်ရည်တွေ ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းထားရသည်။ သို့ တိုင်အောင် ဤအချိန်၊ ဤနေရာတွင် ဘုရား၏ ရှေ့တော် မှော က်သို့ ရောက်၍ ဘုရား ရှိခိုးသံကို ကြားလိုက် ရသည်၌ သူ့ရင်သည် အေးမြသွားသည်။ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ နေ့လယ်က စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည် တို့လည်း မရှိတော့။ မနက်ဖြန် အတွက် ပူပင်နေရသည်တို့လည်း မကျန်တော့။ လွင့်ပျောက်ကာ သူ့ရင်တွင် မျှော်လင့်ချက် တို့ဖြင့် ပြည့်လာသည်။

သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ မိမိ၏ စိတ်နှလုံးသည် ဘုရားထံတွင် မာန်လျှော့ကာ ရိုက္ခိုး ညွတ်နူး သွားခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ သူ့အဖို့ ဘာသာတရားသည် လျှာဖျားပေါ်တွင် ရှိသည်။ ထိုထက် ဘာမျှပို၍ လေးနက်ခြင်း မရှိ။ သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် မော့လျက်ရှိသော

မေမေ၏ အေးမြ ငြိမ်းချမ်းသော မျက်နှာကို မြင်ရခြင်းကြောင့် သာ ဖြစ်သည်။ ဘုရားထံ မေမေ ဆုတောင်းပြီး ဆိုလျှင် မေမေ ဆုတောင်းသံသည် ဘုရားသခင်ထံ ရောက်လိမ့်မည် ဟု စကားလက် ထင်နေသည်။

မေမေက ပုတီးစိပ်၍ ပြီးသွားပြီ။ ဖေဖေကမူ ပုတီးစေ့ကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး မနည်း စမ်းနေရဟန် တူသည်။ ယခုမှ ဆယ်လုံးလောက်သာ ကျသေးသည်။ ဘုရား ရှိခိုးနေရင်း စကားလက်၏ အတွေးများ သည် ဆောက်တည်ရာ မရ လွင့်နေကြသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ဆိုလျှင် မိမိ၏ သီလကို ပြန်စစ်ဆေးရမည် ကို စကားလက် သိသည်။ တစ်နေ့ကုန်လျှင် မိမိ သီလကို မိမိ ပြန်စစ်ဆေးသင့်သည်ဟု မေမေကလည်း မကြာခဏ သွန်သင်ဖူးသည်။ မိမိ၏ ဒုစရိုက်တို့ကို ဝန်ခံကာ ဘုရားသခင်ထံ ခွင့်လွှတ်တော် မူရန် ခွင့်ပန်ရမည် ဟုလည်း မေမေက ထပ်တလဲလဲ ဆုံးမဖူးသည်။ သို့ရာတွင် စကားလက်သည် ဤအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်။ သူ့စိတ်သည် ပျံ့လွင့်နေသည်။

စကားလက်သည် သူ့မျက်နှာကို မေမေ မမြင်အောင် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ သူ့အတွေးများ သည် အက်ရှလေထံသို့ ရောက်နေသည်။ အက်ရှလေသည် မိမိကို တကယ် ချစ်သည်။ သို့ ချစ်လျက်နှင့် အဘယ့်ကြောင့် မီလာနီကို လက်ထပ်ဖို့ လုပ်ရသနည်း။ သူ့အသည်းကို ဘာကြောင့် ခွဲခဲ့ရသနည်း။

ထိုစဉ် အတွေး : တစ်ခုသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ကြယ်တံခွန် ပြက်သလို လက်ခနဲ လင်းလာသည်။

‘အို၊ ဟုတ်သားပဲ။ ငါက သူ့ကို ပြန်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ အက်ရှလေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိဦးမှာလဲ’

စကားလက် စိတ်ထဲက ဆိုမိသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ခနဲ ဝင်လာသော အတွေးကြောင့် အသက်ပင် အနိုင်နိုင် ရှိမိသည်။ သူ့စိတ်အလျဉ်သည် သွက်ချာပါဒ် လိုက်သွားသည့်နှယ် ခေတ္တ ရပ်သွားပြီး နောက်မှ ဆက်၍ စီးဆင်းသွားသည်။

‘ငါက ပြန်မပြောသေးတော့ သူ့ကို ချစ်နေတယ် ဆိုတာ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

သိနိုင်မှာ လဲ။ ပြီးတော့ ငါနေပုံကလည်း ခပ်တန်းတန်း ဆိုတော့ သူ့ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ထက် မပိုဘူးလို့ပဲ ထင်မှာ ပေါ့။ လက်စသတ်တော့ သူက ဒါကြောင့် ဖွင့်မပြောတာကိုး။ သူ့အချစ်ဟာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေပုံ ရတယ်။ ဒါကြောင့် သာ သူ သူ’

အက်ရှလေနှင့် သူ တွေ့ဆုံ စကားပြောခဲ့သည်များ ကို စကားလက် ပြန်သတိရသည်။ သူ၏ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများ သည် သူ့ အတွေ့များ ကို ဖုံးကွယ်သည့်နှယ် ရှိသည်။

‘ငါ့ကို စတူးဝပ်၊ ဘရင့်၊ ကိတ် တစ်ယောက် ယောက် နှင့် များ ထင်နေသလား မသိဘူး။ ဒါကြောင့် သူ ခပ်မှိုင့်မှိုင့် ဖြစ်နေတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ငါ့ကို မရတော့တဲ့ အတူတူ မိဘ စိတ်ချမ်းသာအောင် မီလာနီကို ယူလိုက်ရတာ ဖြစ်မှာ ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ချစ်နေတယ် ဆိုတာ သူသိရင်’

စကားလက်၏ အပြောင်းအလဲ မြန်သော စိတ်သည် နောက်ကျီရှုပ်ပွေရာမှ တစ်မဟုတ်ချင်း လန်းဆန်း လာပြန်သည်။

အက်ရှလေ ခပ်မှိုင့်မှိုင့် ဖြစ်နေခြင်းမှာ ဤအကြောင်းကြောင့် ပင် ဖြစ်ရမည် ။ သူ့ကို ပြန်ချစ်နေသည် ဆိုသည်ကို အက်ရှလေ မသိ။ စကားလက် စိတ်တွင် ထိုအတိုင်း ထင်ချင်သည်။ အစဉ်းစားဉာဏ် နည်းသူပီပီ ထင်လာလျှင် ယုံပစ်လိုက်သည်။ သူက ချစ်နေသည်ကို သိလျှင် အက်ရှလေသည် သူ့ဘက်သို့ ပါလာမည် မုချ။ သူကသာ ဖွင့်ပြောဖို့ လိုသည်။

‘အို၊ သိပ် အ တာပဲ။ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒါကို ခုမှ စဉ်းစား မိရတာ လဲ။ ငါက ချစ်နေတယ်ဆိုတာ သူ သိအောင် လုပ်ရမယ်။ သူသိရင် မီလာနီကို လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သေချာတယ်’

စကားလက်က နဖူးကို လက်ချောင်းများ ဖြင့် ထောက်၍ စဉ်းစားနေသည်။

ဖေဖေ ပုတီးစိပ်၍ ပြီးသွားပြီ။ မေမေက သူ့ကို ကြည့်နေကြောင်း စကားလက် သတိထားလိုက်မိသည်။ စကားလက်သည် ပုတီးကို ဆယ်ပတ်ပြည့်အောင် မြန်မြန် စိပ်သည်။

ကြီးဒေါ်က သူ ပုတီးစိပ်နေပုံကို မျက်စောင်းကြီး ထိုး၍ ကြည့်နေသည်။ သူ ပြီးလျှင် ဆွီလင်နှင့် ကာရင်းတို့ကလည်း ဆယ်ပတ်စီ စိပ်ကြသည်။ စကားလက်ကမူ သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ တွေးနေ ငေးနေဆဲ။

ပြောမည် ဆိုလျှင် အချိန် ရှိသေးသည်။ နောက် မကျသေး။ တချို့ များ ဆိုလျှင် လက်ထပ်ခါနီး ဆဲဆဲမှာ ပင် ထွက်ပြေး ကြသေးသည်။ ယခု အက်ရှလေတို့ ကိစ္စကမူ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းခြင်းပင် မပြုရသေး။ အချိန် ရှိသေးသည်။ လူကြီးခြင်း သဘောတူရုံသာ ရှိသေးလျှင်၊ သူတို့ နှစ် ဦး မချစ်ကြသေးလျှင် အက်ရှလေ အဖို့ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိ။ သူ့ကို လက်ထပ် နိုင်သေးသည်။ သူ့ကို ပြန်ချစ်နေကြောင်း သိလျှင် အက်ရှလေသည် သူ့ကို မုချ လက်ထပ် လိမ့်မည် ဟုလည်း စကားလက် ယုံကြည်သည်။ အရေး ကြီးသည်က အက်ရှလေ သိအောင် လုပ်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။

စကားလက်သည် သူ့ အိပ်မက်မှ ရုတ်တရက် နိုးလာသည်။ မေမေက သူ့ကို မနှစ်သက် ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို သူ သတိမပြုမိ။ စကားလက်သည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကာ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဇူးထောက်နေသည့် လူပုံ သဏ္ဌာန်များ၊ ခပ်မှိန်မှိန် လင်းနေသည့် မီးရောင်၊ ကပ္ပလီ ကျွန်များ ၏ အရိပ်များ စသည့် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီလောက်က သူ ပြီးငွေ့ ရွံ့မုန်းခဲ့သည့် အရာများ သည် လှပ တင့်တယ်လာသည်ဟု ထင်ရ၏ ။ ဤ အခိုက်အတန့် ကလေးကို စကားလက် ဘယ်တော့မျှ မေ့တော့မည် မဟုတ်။

မေမေက မယ်တော် မာရီ အမွှန်းကို ရွတ်သည်။ မယ်တော် မာရီ အမွှန်းကို ရွတ်လျှင် စကားလက်၏ ဘဝင်သည် ချမ်းမြေ့နေတတ်သည်။ မယ်တော် မာရီ အမွှန်းသည် ခရစ်တော် ၏ မယ်တော် ကိုမွှန်သည့် အမွှန်းဟု မထင်။ သူ့မေမေကို မွှန်းသည့် အမွှန်းဟု ထင်သည်။ မနှိုင်းကောင်းရာကို နှိုင်းသဖြင့် ဘုရားဂိုဏ်း သင့်ကောင်း သင့်မည် ။ သို့ ရာတွင် စကားလက်၏ စိတ်ထဲတွင် မူ မျက်စိ မှိတ်၍ မယ်တော် မာရီ၏ ရုပ်ပုံကို အာရုံပြု လိုက်သည်နှင့် မယ်တော် မာရီ၏ ရုပ်ပုံကို မမြင်။ မေမေ ရုပ်ပုံကိုသာ မြင်နေသည်။ မယ်တော် မာရီ အမွှန်းတွင် ပါသည့် ‘နာမကျန်းသူတို့၏ ကျန်းမာခြင်း၊ ဉာဏ်အလင်းရောင် ကွန့်မြူး ရာ၊

အပြစ်ရောက်သူတို့ ခိုလှုံရာ၊ လျှို့ဝှက်အပ်ရာ နှင်းဆီ' စသည့် မယ်တော် မာရီ၏ ဂုဏ်တော်ကို ဖွင့်သည့် စကားလုံးများ သည် မေမေ၏ ဂုဏ်သတင်းကို ဖော်ပြသည့် စကားလုံးများ ဟု ထင်မိသည်။

ယနေ့ည၌ မူ သူ့စိတ်သည် ရွှင်လန်းလျက် ရှိသဖြင့် တိုးတိတ် သာယာသော ဘုရားရှိခိုးသံသည်လည်းကောင်း၊ အာမဘန္တေ လိုက်သံသည်လည်းကောင်း ခါတိုင်းထက် ပို၍ သာယာ နာပျော်ဖွယ် ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏ ။

ဘုရားရှိခိုး ပြီးသည့်အခါတွင် အားလုံး နေရာမှ ထကြသည်။ ကြီးဒေါ်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သူ မနိုင်သဖြင့် ရီဇာနှင့် လီနာတို့က တွဲ ထူရသည်။ ပေါ့က စင်ပေါ်မှ မီးစာရှည်ရှည် တစ်ခုကို ဆွဲကာ မှန်အိမ်မှ မီးကူးပြီးနောက် ခန်းမဆောင်သို့ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တစ်ဆစ်ချိုး လှေကားကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် သစ်ကြားသာ ဗီရိုကြီး တစ်လုံး ရှိသည်။ ထမင်းစားခန်း အတွက် ကြီးလွန်းသဖြင့် ဤနေရာသို့ ပို့ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗီရိုကြီး ပေါ်တွင် မှန်အိမ်များ နှင့် ဖယောင်းတိုင် စိုက်ထားသည့် ဖယောင်းတိုင်ခုံများ တင်ထားသည်။ ပေါ့က မှန်အိမ် တစ်လုံးနှင့် ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင်ကို မီးညှိသည်။ ဘုရင့် သလွန်ခန်းသို့ ဧကရာဇ် တစ်ပါးနှင့် ဧကရီ တစ်ပါးကို လမ်းပြ ခေါ်လာသည့် အိပ်ဖန်စောင့် မှူးကြီး၏ ဣန္ဒြေမျိုး ဖြင့် မှန်အိမ်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်ကာ အိမ်သူ အိမ်သားများ ကို လှေကားမှ အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်လာသည်။ မေမေက ဖေဖေ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ကာ နောက်မှ တက်လိုက်လာသည်။ ညီအစ်မ တစ်သိုက်က ဖယောင်းတိုင်များ ကို ကိုယ်စီ ကိုင်ကာ နောက်မှ တက်လိုက် လာခဲ့ကြသည်။

စကားလက်သည် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ဖယောင်းတိုင်ကို ဗီရိုတစ်လုံးပေါ်သို့ တင်သည်။ ဇာနား တပ်ရသည့် ပွဲတက်ဝတ်စုံကို အဝတ်ဗီရို အံ့ဆွဲတွင် စမ်းရှာသည်။ ဝတ်စုံကို လက်မောင်းပေါ်တွင် ခပ်ပွပွ တင်ကာ စကြို ခန်းမကို တိတ်တဆိတ် ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အခန်း တံခါးက ဟနေသည်။ စကားလက်က တံခါးခေါက်မည် အပြုမေမေ့ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မေမေ့ အသံက ခပ်တိုးတိုး ဖြစ်သော်လည်း မာနေသည်။

‘အစ်ကိုကြီး ဂျုံနာကို အလုပ်က ထုတ်လိုက်တော့’

ဖေဖေက ပြန်အော်သည်။

‘ငါ့မှာ ဒီလို လက်သမားမျိုး ဘယ်က ရှာရမှာ လဲ။ ဒီကောင်လို ရိုးတဲ့ကောင်မျိုး ထမင်းထုတ်နှင့် လိုက်ရှာတောင် မတွေ့ဘူး။ ဘာမှ မခိုးဘူး၊ စိတ်ချရတယ်’

‘မနက်ဖြန် ကျရင်သာ သူ့ကို ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဆမ် ရှိတယ်။ သူ့အစား ဝင်လုပ်လိမ့်မယ်။ နောက် တစ်ယောက် ရှာရတဲ့ အထိ ဆမ်ကိုပဲ ခိုင်းရမှာ ပဲ’

‘နေစမ်းပါဦး၊ ဂျုံနာက ဘာအပြစ် ရှိလို့လဲ’

‘ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး။ ထုတ်လိုက်ပါတော့လို့ပဲ ပြောချင်တယ်’

‘အင်း ဂျုံနာဟာ အင်မီစလက်တာရီကို အပျော်ကြိုလို့ မေမေ စိတ်ဆိုးနေပုံ ရတယ်။ အေးလေ မေမေကလည်း ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရတာ လဲ။ ယန်ကီ တစ်ယောက် နှင့် စလက်တာရီလို လူမျိုး သမီး ကိစ္စကို အရေး လုပ်လို့’

စကားလက်က တွေ့ :နေသည်။

ဖေဖေ၏ အသံကို ကြားနေရသည်။ စကားလက်က ဖေဖေ အသံစဲအောင် စောင့်ပြီး တံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါက်ကာ ဇာနားတပ်ဖို့ ဝတ်စုံကို မေမေထံ လှမ်းပေးလိုက် သည်။ အဝတ်အစား လဲပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ငြိမ်းလိုက်သည့် အခါတွင် မူ မနက်ဖြန် ကပွဲအတွက် အစီအစဉ်တွေ အားလုံး ပြီးသွားပြီ။ ဖအေသမီးပီပီ စကားလက်သည် ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်ထားသည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ရေး အတွက် လုပ်စရာ ရှိသည်ကို လုပ်သည်။ မနက်ဖြန် ကပွဲအတွက် သူ့ အစီအစဉ်၊ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာမျှ အဆန်းမပါ။

ပထမ၊ မနက်ဖြန် ဝက်သစ်ချမြိုင် ကပွဲသို့ ရောက်လျှင် ဖေဖေ ပြောထားသည့် အတိုင်း ‘ကိုယ့်မာနဖြင့် ’ ကိုယ် နေပြရမည် ။ ဝက်သစ်ချမြိုင်သို့ ရောက်လျှင် မည် သို့မျှမ ဖြစ်သည့်နယ် အရွှင်ပုနိုင်ဆုံး နေပြရမည် ။ အက်ရှလေနှင့် မီလာနီတို့ ကိစ္စကြောင့် ဘာမျှမ

ဖြစ်သည့်ဟန် အများ က ထင်အောင် နေပြရမည် ။ ကပ္ပသို့ လာသမျှ ယောက်ျားလေးတိုင်းနှင့် တွဲ ပြရမည် ။

အက်ရှလေကို ရက်စက်ရာ ရောက်သည်မှာ မှန်သည်။ သို့ ရာတွင် ဤသို့ တွဲ ပြခြင်းဖြင့် အက်ရှလေကို ပိုဆွေး စေလိမ့်မည် ။ သူ့ကို ပို၍ တမ်းတလာလိမ့်မည် ။ ဆွီလင်၏ အဆက် ဖရင့်မှ အစ၊ မီလာနီ၏ မောင် ခပ်ရှက်ရှက် လူပျိုပေါက်ကလေး ချားလ် ဟယ်မီတန် အထိ ယောက်ျားလေး မှန်သမျှနှင့် ပရောပရည် လုပ်ပြလိုက်မည် ။ ပျားအံ့ အနီးတွင် ပျားတွေ ဝဲနေသည့်နယ် သူ့ အနားတွင် ယောက်ျားပျိုလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေရမည် ။ ဤသို့ ဆိုလျှင် အက်ရှလေသည်လည်း မီလာနီ အနားမှ ခွာကာ သူ့အနားသို့ ရောက်လာလိမ့်မည် ။ ထိုအခါတွင် သူနှင့် အက်ရှလေ နှစ် ယောက် တည်း စကားပြောရအောင် ခေါ်ထုတ်မည် ။

ဤနည်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ အက်ရှလေက စ၍ မပြောလျှင် သူက စ၍ ပြောမည် ဟု စကားလက် စိတ်ကူးထားသည်။ သူတို့ နှစ် ယောက် တည်း ရှိသည့် အခါတွင် အက်ရှလေသည် သူ့မျက်နှာ ရှေ့တွင် ယောက်ျားပျိုလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် မိမိကို ပို၍ တန်ဖိုးထားလာလိမ့်မည် ။ သူ့ကို ကြည့်၍ နှမြောတသ ယူကျုံး မရ ဖြစ်လိမ့်မည် ။ ထိုအခါကျမှ သူ့ကို ယောက်ျားတွေ က ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေသည့်တိုင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ့အချစ်ဆုံး သူသည် အက်ရှလေ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်မည် ။ သို့ ရာတွင် ကိုယ်က စပြောသည့်တိုင် မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ မပျက်စေရ။ အထင်မသေးစေရ။

သူလည်း နားလည်အောင် ကိုယ်လည်း သိက္ခာ မပျက်အောင် ပြောရလိမ့်မည် ။ သူ့ကို ချစ်သည်ဟု ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး ပြော၍ မ ဖြစ်။ သို့ ရာတွင် သူ နားလည်အောင် မည် သို့ ပြောမည် ဆိုသည့် ကိစ္စကို စကားလက် အသေးစိတ် မတွေ့ :တော့။ ဤလို စကားမျိုး ကို ပြောခဲ့ဖူးပြီ။ ယခုအကြိမ်သည် ဒုတိယ အကြိမ်သာ ဖြစ်သည်။

လရောင် သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသည့် စကားလက် အပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ စကားလက်သည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှုခင်းကို မြင်ယောင်နေသည်။ ကိုယ်က သူ့ကို ချစ်ကြောင်း ပြလိုက်သည့် အခါတွင် ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားသည့် အက်ရှလေ၏ မျက်နှာ၊ ပျော်နေသည့် အက်ရှလေ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင် နေသည်။ သူ့ကို ချစ်တင်း

ဆိုသည့် အက်ရှလေ၏ စကားကို ကြားယောင်နေသည်။

ဤတွင် စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းပြီး ဖြစ်သည့် ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို လက်မထပ်နိုင်ကြောင်း ပြောရ တော့မည် ။ ထိုအခါတွင် အက်ရှလေက ဇွတ်ပြောမည် ။ ကိုယ်ကလည်း လိုက်လျောလိုက်မည် ။ နှစ် ယောက် သား ထိုနေ့ညတွင် ဂျန်းဘာရီသို့ ထွက်ပြေးကြမည် ။

မနက်ဖြန်ည ဤအချိန်ဆိုလျှင် မိမိသည် အက်ရှလေ၏ ဇနီး ဖြစ်ရတော့မည် ။ စကားလက်သည် နူးနှစ် လုံးကို ဖက်ကာ အိပ်ရာတွင် ထိုင်သည်။ အက်ရှလေ၏ ဇနီး အ ဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့တွက်ကိန်း အတိုင်း ဖြစ်လျှင် ကိစ္စမရှိ။ သူ့ တွက်ကိန်း အတိုင်း မ ဖြစ်လာခဲ့လျှင် မည် သို့နည်း။ ဥပမာ အက်ရှလေက သူ့ကို ခိုးပြေးဖို့ မပြောလျှင် မည် သို့ နည်း။ စကားလက်သည် ထိုအတွေး ကို ကြာကြာ လက်မခံ။ မောင်းထုတ် ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ဒါတွေ ကို ခု မတွေ့သေးဘူး။ ခု တွေ့နေရင် ဦးနှောက် ခြောက်တယ်။ ငါထင်တဲ့ အတိုင်းသာ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ ငါကလည်း ချစ်တယ်၊ သူကလည်း ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် မ ဖြစ်ရမှာ လဲ။ အို သူက ချစ်တာလည်း သေချာပါတယ်’

စကားလက်က လရောင် ကို မော့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်း နက်နက်များ သည် လရောင် တွင် ရွှန်းလဲ့နေကြ၏ ။ လောကတွင် စိတ်အလို ဆန္ဒနှင့် စိတ်အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝခြင်းသည် တခြားစီ ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကိုမူ မေမေက မသင်ခဲ့။

စကားလက်သည် ငွေလရောင် ရိပ်တွင် လဲကာ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရွယ် မိန်းမငယ်များ ထုံးစံ စိတ်ကူး ယဉ် နေသည်။ သူတို့ အရွယ်သည် လောက အကြောင်းကို မသိကြသေး။ အရုံးကို မတွေ့ဖူးကြသေး။ အဝတ်အစား လှခြင်းနှင့် ရုပ်ချောခြင်းသည် ကံကြမ္မာကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် လက်နက်ကောင်းကြီးများ ဟု ထင်နေကြသေး သည်။